Anul XVIII (Serie nouă) Nr. 77
Intemeietor: TITUS ENACOVICI
Ctitor: NAE IONESCU

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA Str. SĂRINDAR 5-7-9

TELEFOANE:

Centrala imprimeriilor și Administrația	3.84.30		
Direcția	5.87.08	Sport	3.79.34
		Paginația	3.78.86
Secretariat general	5.87.00	Publicitatea	3.33.98
Redacția	3.79.34	Provincia	5.87.09

Director: P. P. PANAITESCU

Taxa de francare plătită în numerar conform aprobării direcțiunei generale P. T. T. Nr. 3.101.578 1940

EXEMPLARUL 3 LEI

Cuvântul

Ziar al Mișcării Legionare

Miercuri 1 Ianuarie 1941

20 Pagini Nr. 77

CU FAȚA SPRE VIITOR

Suntem în picioare în pragul unui an nou, suntem cu fața spre viitor și privim viitorul în față. Am vrea să știm dacă-l putem cuceri, dacă-l putem supune voinței noastre. Simțim în noi azi puteri tinere, cari sunt în stare să îndoaie rezistențele materiei și ale oamenilor.

Poate fi oare un neam stăpân pe viitorul lui? Poate să și-l croiască după vrerea sa, după un plan de luptă care ar schimba soarta? S'ar părea că nu; căci fiecare popor e legat de **destinul său**. Ce este acest destin, nu e ușor de spus; înțelegem însă că el este clădit din moștenirea ancestrală a rasei, care dă anume calități, anume puteri latente, este clădit din pământul țării, care îngădue un anume fel de muncă, un anumit fel de viață, e clădit și din vecinătăți, cari pregătesc nu numai înrâuriri streine, mai bune și mai rele, dar și o datorie de apărare și de luptă, a ta, a altora, câteodată a civilizației întregi, când ești în post de sentinelă înaintată. Acestea, împreună cu altele, care se adaugă în decursul vremii: religia și cultura unui neam, alcătuesc temeliile destinului său, de care el nu se poate depărta, împotriva căruia nu poate și nu trebue să se ridice.

Inseamnă oare aceasta că suntem legați de o fatalitate oarbă, în sens oriental, care ar face zadarnice ori ce sforțări, avânturi, muncă și jertfă?

Să privim în jurul nostru. Era popor învins, desnădejdea încolțise în suflete, lupte civile sângeroase începuseră în sânul său, provincii bogate erau pierdute, nu mai era armată, Evreii porunceau în locuri înalte. Așa a fost Germania în 1918. Și în câțiva ani prin voința întregului popor și a șefului lui, soarta a fost schimbată, toate cele pierdute au fost recâștigate; stăpână înăuntru și în afară, Germania și-a creat printr'un act de voință colectivă o nouă soartă.

Cum se împacă acest fapt, și s'ar mai putea aduce și alte exemple din istoria lumii, cu existența unui destin al neamurilor?

Lămurirea este simplă: Destinul în istorie nu este tot una cu fatalitatea. Destinul unui popor este o putință, o indicație care trebue împlinită. Dacă într'un popor conducătorii se ridică împotriva destinului, nu-l cunosc sau vor să-l înfrângă, atunci îl duc la catastrofa națională. Exemplul îl avem în fața ochilor. Acei cari au vrut să ducă țara noastră pe o cale potrivnică destinului ei de rasă ariană, de omenie ancestrală, și în politica externă, împotriva destinului ei legat de blocul Europei centrale, au dus-o la nenorocirile pe cari le știm cu toții.

Un popor nu se poate realiza decât pe calea destinului său. Nu poți merge împotriva destinului național. **Dar, cunoscându-l, trebue să-l cucerești.** El este o cale deschisă, unicul drum spre biruință, dar nu e mai mult decât o cale. Numai cu toată energia de luptă a unui popor, el își poate împlini destinul.

Așa dar, popoarele, cari, ca în cazul Germaniei amintit mai sus, și-au făurit o soartă nouă, sunt acelea cari au mers pe calea destinului lor cu toată energia de care erau capabile.

La întrebarea chinuitoare ce ne-am pus la începutul acestui articol, putem deci acum să răspundem: Viitorul este al nostru. E al nostru dacă vom ști să ne încordăm toate puterile pentru împlinirea destinului nostru.

Mișcarea legionară este prin geniul creatorului ei, acela care a recunoscut integral destinul neamului și și-a pus ca scop împlinirea lui. Popor creștin, de veche tradiție a apărării civilizației creștine, popor de avantgardă a Europei, la gurile Dunării, neam de muncitori ai pământului, de creatori de bogății pentru lumea întreagă, destinul nostru este mare. Dar acest destin trebue să-l cucerim. Cu fața spre viitor, în pragul anului ce începe, îl vedem și înțelegem că în mâinile și în munca românească stă soarta noastră de mâine.

P. P. Panaitescu

MORMÂNT ȘI INVIERE

Anul ce se stinge pe poarta Istoriei rămâne pentru neamul nostru anul durerii și al începutului nădejdii. An al morții și al învierii. Mormânt al învierii nădejdilor noastre. Ursit să vadă scadența tuturor trădărilor și tuturor nemerniciilor, el se pierde 'n calea fără de întoarcere după ce-a apucat să vadă zorile învierii neamului românesc.

După mulți ani de miopie politică și de tâlhărire, la adăpostul baionetelor — sortite altor întrebuințări — banda făcătorilor de rău, turma lașilor și mulțimea „oamenilor de treabă" izbutiseră să vadă țara spartă și neamul împărțit pe la vecini. Ani de zile de strădanie a oamenilor cu minte limpede și cu inimă arzând de dragoste de neam fuseseră zadarnici. Ocupanții își jucau cartea lor. Cea din urmă.

Am citit zilele astea mărturisirea scrisă a unui om făuritor de opinie publică și cu pretenții de conducător în țară, că spargerea țării are drept pricină neunirea noastră într'un cuget și o simțire. Care cuget și care simțire nu interesează. De am fi fost, adecă, și noi cu... marii noștri aliați, am fi avut o soartă mai bună. Chiar foarte bună. (Poate chiar soarta Poloniei). Cât de amarnică e neputința de pricepere a situațiilor la acești oameni, cari, totuși, au condus și, ne-au dus la dezastru! Fiindcă dacă până la o vreme mai putea fi vorba de stăruirea noastră într'un sistem de alianțe, apoi de câțiva ani încoace îndoială asupra intereselor noastre nu mai putea fi. Căci alianțele nu sunt scopuri ci mijloace. Și ele se fac nu cu fața la trecut. Ci cu fața spre viitor și cu picioarele bine înfipte în prezent. Solidaritatea noastră cu gușații înțelegerii? Ar fi însemnat lipsirea nației de cea din urmă a ei nădejde.

Oameni cu vedere limpede au strigat buimacilor și hoților să se oprească. Profesorul Nae Ionescu n'a încetat să-și strige credința lui că politica noastră externă e falsă. Că nu se fac alianțe pe ce a fost; ci pe ce este și va fi. Iar Căpitanul a spus lămurit că 48 de ore de la venirea Legiunii la cârma țării vom semna alianțe cu Roma și Berlinul. Au țipat atunci gușații. Au intervenit prompt democrații și ovreii Europei. Și actul trădării a fost desăvârșit. Și Căpitanul și Profesorul și aproape întreaga floare a tinerimii adevărate au fost uciși. Nemernicii și „oamenii de treabă" au cerut, după astea toate, să fie o pace și o frăție între toți fiii țării. Peste mormintele noastre!

Toiagul lui Dumnezeu a căzut. Țara a fost pedepsită. Lașitatea neamului n'a scăpat de dreapta plată...

Dar, din adâncimi de taină viața vie se înalță iarăși. Nația merge pe drum bun, drumul însănătoșirii sufletului. La aceasta să ajungem, că atunci nimic nu-i pierdut.

Scris a fost ca fiara apocaliptică să fie rușinată, după ce a băut „sângele martirilor lui Hristos". Sfârșitul anului 1940 s'a înfiorat de vuetul cântării de biruință a drepților. Din toate adâncurile și din înălțimi s'au auzit atunci cuvintele Sfântului Ioan: vino, să-ți arăt judecata celei mari!

Care a și început.

G. Racoveanu

Adaptare grafică de Mac Constantinescu după un manuscris din secolul al XVII-lea.

REVOLUȚIA SPIRITUALĂ A MIȘCĂRII LEGIONARE

de Prof. I. GAVANESCUL

D. General Ion Antonescu, Conducătorul Statului legionar român, a spus Foștilor Luptători, la mormântul Eroului Necunoscut, o vorbă hotărîtă și hotărâtoare, ce trebue înțeleasă, reținută, urmată:

„Regimul național-legionar *nu este un regim politic, ci o revoluție spirituală*".

In perfect acord cu ideea formulată limpede de întemeetorul Mișcării Legionare, Corneliu Codreanu: „Mișcarea Legionară este, înainte de toate, *„o școală spirituală"*, *„o mare revoluție sufletească a poporului întreg"*.

Caracterizarea aceasta a Mișcării Legionare e de o însemnătate considerabilă. Ca să mai găsești un exemplu de adevărată revoluție spirituală în istoria omenirii, trebue să treci și să lași la o parte acele vestite revoluții cunoscute, ca marea revoluție franceză, sau, mai recent, aceea a comunismului, sub diferite nuanțe, cari au privit, în special, latura politică, socială, economică a vieții colectivității umane, și să te urci, în susul veacurilor, până la acum aproape două mii de ani, la nașterea Creștinismului.

Atunci s'a auzit glasul poruncitor al ordinei divine, care răsturna valorile morale obișnuite ale omului și formula, între altele, principiul celei mai mari revoluții spirituale a naturei omenești.

„Vi s'a spus până acum: ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte".

„Eu vă zic vouă: faceți bine celui ce vă face rău".

Și se lămurea: celui ce vă face rău *vouă;* nu celui ce calcă poruncile Domnului.

Iată, în adevăr, o revoluție spirituală de proporții nemărginite. Infrânarea acelui puternic instinct vital: întoarcerea răului cu rău.

Că minunea asta se îndeplinea prin apăsarea asupra resortului altei porniri naturale, e taina puterii divine în alegerea mijloacelor de cârmuire a rosturilor firii.

Legea revoluției spirituale a Mântuitorului e vecinică și tot așa de vecinic e și procesul ei de realizare.

*

S'a coborît și la noi duhul unei revoluții spirituale, sub chipul de ostaș al credinței, al Căpitanului, care a spus Neamului românesc:

Nu vă risipiți viața voastră în bucurii pământești trecătoare. Adevărata viață este viața *Invierii*. Infrânați și ucideți în voi pornirile amăgitoare ale poftelor trupești și ale trufiei oarbe. Inchinați viața voastră unui ideal, ca să câștigați biruința *Invierii* voastre și a neamului.

A fost o minune că s'a putut auzi la noi porunca unei astfel de revoluții spirituale.

Și a fost o altă minune, că, la glasul ei, s'a ridicat și a alergat lumea românească de pretutindeni. Și că, pentru ideile ei de renunțare și de jertfă, au murit mii de credincioși.

Posibilitatea acestui fenomen extraordinar, — pe care mulți nu-l pricep, pentrucă nu se cunosc complexitățile nebănuite ale structurei sufletului omenesc, și l-ar crede imposibil, dacă nu l-ar vedea cu ochii, — dovedește bogăția și înălțimea însușirilor morale ale sufletului național românesc, cu virtuali-

(Continuare în pag. 14-a)

STĂPÂNESC HAIDUCII

de Horațiu Comaniciu

Suntem cu granițele ciuntite, cu sufletele apăsate de durere. Și totuși trăim una din cele mai mari pagini ale istoriei noastre. In ce sens?

Pentru întâia dată în viața neamului, o revoluție pornită printr'o generație, a învins prin aceeași generație. Pentru prima oară, generația prigonită, a prins puterea în mână, zdrobind obstacole de veacuri. Toate celelalte revoluții, au fost înecate în sânge. Și dacă ele au recoltat, asta s'a făcut în timp și peste tragedia de-o viață, a celor ce s'au pus în fruntea valurilor înnoitoare.

Gândiți-vă la revoluția lui Tudor. Boerii, meschini apărători ai intereselor personale, și-au dat mâna cu Ipsilanti. L-au prins pe Domnul din Vladimiri și l-au asasinat. Oastea i-a fost risipită. Luptătorii lui persecutați și îngropați sub oprobiul unei opinii publice, cu conștiință oportunistă. Sigur, erau arătați de contemporani, ca niște criminali, ce-au îndrăznit să se ridice contra unei rânduieli stabilită prin mâna divinității. Marii prelați îi dădeau exemplu de rătăcire, lingușind niște stăpâni nemernici și scoborându-și crucile în noroiu. Fanarul rămânea cu puterea politică, chiar dacă revoluția se adâncea subteran, realizându-se lent. Conducerea era tot în mâna unei clase exploatatoare, iar poporul de jos, încărunțit sub lovituri acumulate de veacuri, sub nedreptăți nerăsbunate de generații, își pleca mai departe capul sub jugul lui vitreg. Cade în aceeași slugărnicie orientală, simțind cum îi moare dreptatea, biciuită de zodia unui destin potrivnic.

Așa s'a stins și revoluția lui Horia. Crăișorul, spart pe roată, iar tovarășii lui de luptă, înfricoșați și eliminați din paginile istoriei viitoare, se pierd într'un tragic necunoscut. Revoluția și-a avut desigur, efectele ei bune, dar cei ce au condus-o și făcut-o, sau au căzut sau au rămas crucificații unei îndrăsneli nepermise.

Avram Iancu? După o vijelioasă ridicare, trădat de împărat, rătăcește nebun prin creerii munților, cântându-și jalea din fluer. Tribunii lui împrăștiați și sărăciți, condamnați de vlădicii neamului, s'au stins în mizerie. Rămași ai nimănui, purtându-și durerea visurilor sfărâmate, peste potrivnicia contemporanilor, au murit cu idealurile neîmplinite. Și e un lucru groasnic, să mori fără a-ți atinge idealul!

Iar noi? Noi am făcut o revoluție, biruitoare prin noi înșine. Am învins prin generația noastră. Ne-a căzut Căpitanul, ne-au căzut atâția Căpitani, dar am învins! Am pus Fanarul sub opincă, am plecat dușmanii de veacuri ai neamului, sub sabia dreptății. Le-am clătinat pozițiile parazitare, averile veroase. I-am plesnit cu biciul aspru, dar drept, al învingătorului, răsturnându-le domeniile despotice. Scoatem la suprafață țăranii și muncitorii, martiri ai sclavilor permanente și le amintim cuvintele Căpitanului: „vrem ca în țara voastră, să călcați cu pași de stăpâni".

După secole de domnii bastarde, am legat firul istoric al marilor voevozi. Am învins greu, dar am învins! Uitați-vă înapoi în istorie! De la Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, poporul n'a mai cunoscut revoluția eliteior, reîmprospătarea masivă a păturii conducătoare.

Ștefan cel Mare a făcut o purificare, ridicând elita luptătoare la ranguri boerești. A selecționat valorile, a creiat conducători, aleși pe bază de vitejie și credință. Tot astfel a procedat și Mihai. Efectul: atâtea victorii răsunătoare. Călugărenii, Valea Albă, unde oasele cavalerilor neînfricați, albeau câmpia prin mulțimea lor. A căzut acolo toată floa-

(Continuare în pag. 14-a)

DESTINUL VEACULUI

DINAMICA RASELOR

de NICOLAE ROȘU

Dinamica raselor în Europa contemporană învederează deplasarea centrului de gravitate demografic către masa slavă. Dacă fenomenul biologic al continentului evoluează după constantele demografice din ultimii o sută de ani, va veni un moment, când rasa slavă va fi preponderentă prin număr, și această putere cantitativă va putea să influențeze într'un chip hotăritor cursul evenimentelor istorice. Dacă luăm ca punct de plecare anul 1810, când populația celor trei rase conlocuitoare în Europa se ridica la 187 de milioane, dacă nu pierdem din vedere că la această dată se aflau pe aria continentului 60 de milioane de germani, 62 de milioane de latini și 65 de milioane de slavi, atunci trebue să recunoaștem că echilibrul de forțe biologice era proporțional. Cele trei rase europene, Germanii, Latinii și Slavii, mențineau cumpăna demografică la același nivel.

După 100 de ani, la 1910, populația totală a Europei privită din punctul de vedere al celor trei rase, crește la 445 milioane de locuitori. Pe câtă vreme însă, rasa latină scade proporțional, iar Germanii deabea înregistrează o majorare de 1,1 la sută, rasa Slavă crește necontenit și atinge cifra colosală de 185 de milioane. Douăzeci de ani mai târziu, la 1930, Slavii erau 225 de milioane ceiace înseamnă aproape jumătate din populația Europei, mai precis, 45,5 la sută.

Care va fi situația demografică a Europei în 1960? După studiile lui F. Burgdörfer, rasa slavă va deveni dominantă, ajungând la 300 de milioane, Germanii la 161, iar latinii la 135. Mai mult de jumătate din populația Europei va fi așa dar de rasă slavă.

Ne aflăm prin urmare în fața unui fenomen de deficiență biologică a rasei latine. Dintre toate popoarele de rasă latină, numai Românii au o structură biologică de tip progresiv. Spania și Italia se așează în tipul staționar, iar Belgia și Franța în cadrele tipului regresiv. Se înțelege deci foarte bine că deficiența biologică este în primul rând al celor trei mari țări latine: Franța, Spania și Italia. Mitul prolificității latine dispare ca un balon de săpun. Dar în starea aceasta, a tipului regresiv, se află deopotrivă Germania și Anglia. Asistăm așa dar la un fenomen dureros de tragic al dispariției raselor civilizate.

Copii prea puțini și bătrâni prea mulți. Condiția de viață a civilizației moderne este monstruoasă: căci în măsura în care ridică limita de vârstă a oamenilor, făcând să trăiască cât mai mulți bătrâni, înăbușă natalitatea, reducând numărul copiilor. Berlinul bunăoară, are o înspăimântătoare lipsă de copii: deabea 0,8 copii de famulie. Nici la noi în țară situația nu este alta. Căminurile burgheziei românești sunt pustii. Intelectualii, tehnicienii, specialiști, preferă o existență comodă și egoistă și clasa conducătoare, care din această categorie socială se selecționează, este lipsită de permanentizarea biologică a tipului perfecționat. Din costul unei haine de blană care drapează formele elegante ale unei femei frumoase, se poate întreține existența a doi copii cel puțin pe un an de zile. Din costul a două sticle de șampanie, și nu din cea mai bună calitate, se poate cumpăra hrana zilnică la trei copii sugaci.

Tuturor celor care cred altfel, le vom înfățișa tabloul prăbușirei imperiului Roman după cea mai îndreptățită interpretare, a lui Mommsen și Guglielmo Ferrero. Ruina Imperiului Roman a fost o blestemată consecință a decadenței biologice și spirituale a rasei. O politică greșită a pregătit terenul acestei surpări a rasei. Prea multe privilegii pentru clasa conducătoare, care, narcotizată de orgoliu, trăia în risipă, lux și imoralitate. Lupanarele, banchetele sgomotoase, viața destrăbălată, încrucișările nelegitime, petrecerile scandaloase, au zdrobit morala și sufletul rasei. Sclavii erau spectatorii anonimi și obscuri ai acestei ruine spirituale. Numărul lor se înmulțea considerabil. Fuseseră aduși din toate părțile Imperiului, din mijlocul tuturor popoarelor pe care le înfrânseseră Romanii. Legionarii învingători, eroii luptelor, aduceau Romei această pleavă de iloți și străini. In privirea lor umilită și resemnată nimeni nu ar fi bănuit conspirația răzbunării. In tainițele misterioase ale periferiilor, în catacombe, sclavii erau agenții de

(Continuare în pag. 14-a)

DUH ROMÂNESC

CUNUNA MORŢILOR

Totuşi chinurile acestui tineret nu se vor sfârşi. Ni se întunecă zările înaintea ochilor. Alte chinuri, mai mari, ni se pregătesc. Incă nu se terminase bine schingiuirile dela Vişani, când am auzit că I. G. Duca, şeful Partidului liberal, a plecat la Paris. Citim cutremuraţi, în ziarele pariziene declaraţiile făcute de acesta: „Garda de Fier" este în solda hitleriştilor, guvernul Vaida e slab pentrucă nu ne distruge, şi că el, I. G. Duca şi cu partidul său îşi iau angajamentul de a ne pregăti moartea, de a ne extermina. In ţară, „Viitorul", oficiosul partidului, se va năpusti asupra noastră pe baza aceloraşi argumente: „mişcare anarhică", „mişcare subversivă", „mişcare în solda hitleriştilor", şi în contra guvernului Vaida pe care îl va acuza de „slăbiciune", „de toleranţă", faţă de mişcarea noastră, de „cochetărie" cu mişcarea noastră: „anarhică" şi „vândută hitleriştilor".

Zilele acestea vom coborî ca neam pe scara celei mai mari umiliri româneşti. Doi bărbaţi de stat români, I. G. Duca şi N. Titulescu, vor angaja cu faţa politică a trustului bancherilor jidani dela Paris, interesaţi pe de o parte la exploatarea nemiloasă a bogăţiilor ţării şi pe de altă parte, în a asigura o cât mai fericită situaţie coreligionarilor lor din România, venirea la putere a partidului liberal.

Aceasta, cu condiţia formală, cu angajamentul de exterminare, prin ori ce mijloace, a mişcării legionare. Bancherilor străini nu le convine o naţie românească legionară, tânără, puternică, mândră şi care să-i scuipe afară din ţară, cu toate capitalurile lor de pradă.

Şi astfel, ca o împlinire a suferinţelor de peste zece ani, ni se pregăteşte, fără a fi cu nimic vinovaţi, cununa morţii.

Corneliu Z. Codreanu
(„Pentru Legionari", pag. 440-441)

INSEMNĂRI PE MARGINEA UNEI PROBLEME

Ocupându-se de psihologia iudaică într'o schiţă de subtilă ironie, dar şi de crâncen adevăr — GIOVANNI PAPINI precizează că, în peregrinările lor istorice, evreii şi-au făurit două mijloace de apărare: banul şi inteligenţa.

Impraştiat în lume, pentru a te feri de oameni, trebue sau „să-i distrugi prin fier, sau să-i cumperi cu aur". Neputând folosi fierul vitejiei — fricoşi din destin şi debilitaţi de vârsta tradiţiei lor dela care nu abdică niciodată — evreii au ales aurul — „metal mai estetic şi mai nobil". In adevăr, banul îţi poate da o putere uriaşă, chiar atunci când braţul tău nu este în stare să poarte spada. Sau mai ales atunci. Creaţie iudaică într'o lume de compromisuri — capitalismul reprezintă arma răzbunării prin care iesii izbutesc să robească neamurile.

Banul reuşeşte să stăpânească. Nu însă să şi distrugă. Răzbunarea unui popor gonit din lumina istoriei trebuia să-şi găsească, deci, forme de întregire. Inteligenţa i le-a făurit. In numele adevărului şi sub scutul raţiunii evreii au început să muşte adânc din credinţa creştină, să umilească idealurile crucii, să macine temeliile culturii moderne. N'a fost uitat niciun crez. N'a fost cruţată nicio valoare. Rând pe rând, răsăreau cu surle teorii originale, pe care presa iudaică sau iudaizată le lansa în valuri de elogii. Originalitatea acestora izvora dintr'un singur fapt: lupta împotriva valorilor consacrate, lovituri împotriva religii, împotriva filosofiei, împotriva moralei, împotriva ştiinţei şi artei. Spiritul negativ s'a revărsat în lume prin apostolii lui Moise. Iar slujitorii templului său au picurat, pe fiecare plan al vieţii, încruntările Dumnezeului urii.

România n'a trăit decât sângerările primei arme a spiritului iudaic: banul. Veniţi târziu, însă într'un număr impresionabil—evreii s'au insinuat pretutindeni, atingând fiecare zonă de existenţă, umilindu-se laşi, pentru a umili, — stăpânindu-se de formă în faţa rezistenţelor legitime, pentru a lovi fumiţi din umbră. Dar, la noi, nu s'au ridicat niciodată până la culmile celui de al doilea mijloc: inteligenţa. Nu ne interesează deocamdată explicaţia acestei stări. Ea caracterizează, poate, felul de a fi al evreilor care ne-au invadat sau rezultă, poate din însuşi stilul culturii române. In orice caz, la noi, n'a crescut nici sistemul filosofic al lui Bergson, nici neastâmpărul dialectic al lui Simmel, nici critica tendenţioasă a eseiştilor Max Nordau şi Julien Benda, nici teoria lui Einstein, nici doctrina medicului Freud, nici părerea despre religii a unui Salomon Reinach, nici paradoxele lui Weininger şi nici tulburătoarele profeţii ale lui Karl Marx. Chiar pe platforma politică a democraţiei — unde, principial, ajungea oricine — România nu s'a condus direct după peroraţiile unui Disraeli. Şi n'a cunoscut figura de carnaval a unui Leon Blum.

In filosofie, am asistat numai la bâlbâielile speculative ale câtorva ambiţioşi, în ştiinţă, am îndurat capriciile câtorva mediocrităţi, în artă, am tolerat năzdrăvăniile puerile ale unor rataţi, în presă, ne-am lăsat umiliţi de impertinenţele câtorva ogramaţi, precupeţi de banalitate.

Iar în domeniul rânduelilor politice, conducătorii NOŞTRI s'au vândut — trup şi suflet — intereselor unor bancheri, cari n'au avut măcar curajul să plătească arginţii trădării la lumina zilei.

Am suferit amarnic din pricina iudei. Evreii nu s'au putut realiza totuşi la noi pe planul spiritului, ci au rămas în câmpul materiei, ca o caşă pe carnea neamului. Cu tot numărul mare al evreilor — problema jidovească în România comportă o singură soluţie: ridicarea acestei cruste de pe trupul românesc. Nu este însă o soluţie simplă. CUM îndepărtăm coaja infecţiei şi UNDE o aruncă? Numai nesuzii vorbesc despre o ucidere biologică a evreilor. Este o ideie absurdă, — creştineşte, imposibil de gândit, material, imposibil de aplicat.

Nici un om normal nu vede cum s'ar realiza uciderea unei masse compacte — care atinge cifra milioanelor —şi nici istoria nu ne ajută s'o întrezărim. Pentrucă, în toate ţările şi în toate vremurile când problema evreiască se încerca soluţionată prin sânge, omorul a rămas o soluţie ridicolă. Ucizi azi, mâine, ucizi sute şi, poate, mii. Dar te opreşti fără să vrei, murdărit de sânge şi încurcat în oase.

Cine ar avea nebunia să propună acest mijloc, n'a înţeles nimic din gravitatea problemei. Şi, mai ales, s'a îndepărtat de soluţia ei. Dimpotrivă, ar da, astfel, prilej evreilor să-şi creieze noui martiri şi să se strângă — şi mai veninoşi — în scoica solidarităţii lor inumane. Neamurile creştine nu au dreptul să colaboreze la martirologia semită. Iar ţările lumii noui nu se pot transforma în abatoare.

Nu vedem deasemenea cum i-am expulza, fiindcă nu ştim unde.

Ţinând seama de termenii problemei, credem că soluţia s'ar putea pregăti în chipul următor.

Există, fără îndoială, o dramă iudaică. Aceasta nu rezultă însă — cum greşit se afirmă — din vitregia împrejurărilor istorice prin care a trecut poporul evreesc. Ci exprimă un blestem al sângelui, sortit de Dumnezeu ca încercare. Ceeace alcătueşte chinul lui Israel este, înainte de toate, SENTIMENTUL SINGURĂTĂŢII LUI ISTORICE. Evreii s'au născut în obsesia că reprezintă neamul ales. Sentimentul izolării lor în lume nu se datoreşte, aşa dar, împrejurărilor politice. Ci unei fatalităţi sădite în suflet şi mărturisită de trup. De aceia evreii nu DEVIN odioşi, pentrucă trăesc un număr de ani pe spinarea altora. Ei SUNT stigmatizaţi din destin. Şi tocmai pentru acest motiv n'au scuză. Neamul ales n'a ştiut să-şi dăltuiască destinul. Fiindcă n'a vrut să lupte cu el.

Unui popor blestemat să nu aibă nicăeri o patrie, dar să posede parazitar pretutindeni o ţară, — nu i se poate statornici un Stat, înainte de a-i trezi setea de mântuire.

Şi atunci socotim că singura cale pentru a rezolva problema evreiască rămâne scoaterea evreilor din lege. Desigur, nu în sensul abandonării lor fiecărui capriciu, în spiritul mentalităţii medievale. Ci scoaterea lor din legea de viaţă a Neamului. Pentrucă trebue să-i învăţăm, odată pentru totdeauna, că nu sunt stăpâni, că n'au dreptul să fie, — dar că au datoria să se lase stăpâniţi. Pentrucă putem şi trebue să-i constrângem să se resemneze pe propria lor dramă. Pentrucă putem şi trebue să-i forţăm să facă din tăcere glasul lor şi din supunere oarbă, singura lor revoltă. Pentrucă, însfârşit, putem să-i determinăm să se cunoască şi să se depăşească. Le vom face astfel un bine. Iar nouă ne vom statornici dreptatea.

Un popor care a aşteptat veac după veac pe Mesia pentru a-L răstigni, va trăi deabia atunci, setea de mântuire. Atunci şi numai atunci, paralizaţi juridic ei — obsedaţii tuturor exploatărilor — vor înceta să mai trăiască o dramă fără dramatism.

Şi câştigând simţul răspunderii, se vor deprinde să nu le mai fie ruşine de propriul lor nume. Pentrucă, în locul singurătăţii istorice, evreii vor simţi nevoia participării pozitive la omenire.

Victor Ion Pavelescu

Legionarul e voios *)

Căpitanul a pus un mare preţ pe o anumită armonie care trebue să existe în sufletul unui legionar, armonia din care izvorăşte cântecul legionar, armonia din care trebue deasemenea să izvorască voioşia legionară.

In cărticica şefului de cuib, Căpitanul ne-o spune clar: legionarul trebue să fie voios. Este, ca tot ce cuprinde cărticica şefului de cuib, unul din imperativele vieţii de legionar. Legionarului i se cere să fie voios, cum i se cere să fie eroic. Refuzul voioşiei, astfel, înseamnă, în viaţa noastră legionară, o scădere, o călcare a unei porunci sfinte.

Oricât am fi de muncitori, de buni, de cinstiţi, oricât ne-am pregăti pentru jertfă, a face acest lucru cu încruntare şi tristeţe, purtându-ne cu nervozitate şi asprime faţă de camarazii noştri, valoarea eforturilor noastre ar fi cu mult micşorată. Ar fi cazul să ne suspectăm atunci: De ce oare nu pot fi voios? Ce mă face să trec încruntat şi aspru, să lucrez cu panică şi nervozitate?

Am găsi la baza lipsei de voioşie unul din aceste lucruri: 1) insuficienţa de capacitate de dragoste.

Suntem muncitori, disciplinaţi, cinstiţi, — vrem să ne aducem contribuţia noastră la crearea unei Românii noi, cinstim cum se cuvine marile jertfe făcute pentru legiune, — dar nu suntem în stare să ne iubim semenii.

Ori Căpitanul a spus, citând cuvintele bibliei „De nu ai dragoste, orice ai face, nimic nu înseamnă". Din prea mare dragoste pentru oamenii acestei naţii s'a jertfit Căpitanul, după cum, tot din prea mare dragoste, s'a jertfit Isus.

Orice alt mobil, ne-ar duce la jertfă, jertfa noastră nu poate avea semnificaţie în legiune, dacă nu e pornită din dragoste.

Dacă în loc să ne iubim camarazii, îi urâm sau ne sunt indiferenţi, — suntem răi legionari — şi lipsa noastră de voioşie o dovedeşte.

2) Sau, vine lipsa noastră de voioşie, din neîncredere. Nu credem în destinul legiunii, nu credem în putinţa de a se creea acel „om nou" — în eforturile fiecăruia dintre camarazii noştri de a-şi înfrânge defectele şi de a-şi cultiva virtuţile, în buna lor credinţă, în cinstea lor sufletească. Nu credem în putinţa acestui neam de a renaşte, de a deveni puternic şi strălucitor, prin eforturile fiecăruia dintre noi de a deveni din ce în ce mai buni.

Şi atunci, încercăm totuşi, perseverăm totuş în linia noastră, dar o facem cu ciudă, cu încruntare, cu nervozitate.

3) Sau, e orgoliul care ne face să fim încruntaţi şi morocănoşi cu camarazii noştri. Ne credem mult mai buni decât ei. Şi-i credem neinstare să înţeleagă ceeace înţelegem noi, să trăiască aşa cum trăim noi. Punem accentul pe biata noastră fiinţă, scoţând-o deasupra tuturor. Ne împodobim cu meritele noastre.

Ori, nimic nu e mai necreştinesc, mai nelegionar decât orgoliul. Legionarul nu lucrează pentru el ci pentru neam. El nu aşteaptă laude, nu caută să fie socotit deasupra tuturor. El nu se gândeşte la sine. El cu toţi camarazii lui e una şi aceeaş fiinţă sufletească, e o frântură din sufletul mare al unei naţii şi numai astfel are un rost.

Cel ce vrea să iasă dintre camarazii lui spre a se lăuda pe sine, greşeşte împotriva neamului care nu cunoaşte asemenea dezertări ce ţin de vremea capitalelor greşeli faţă de neam, de vremea „individualismului" distructiv.

4) Ori, poate suntem trişti pentrucă ne dăm seama cât de greu este să renunţăm la păcatele noastre care constituiau „eul" nostru din trecut, iresponsabilitatea noastră din care legiunea ne-a scos pentru totdeauna.

Am acceptat jertfa, dar facem această acceptare cu durere şi regret.

Acesta, este, în cele mai multe cazuri izvorul felului nostru de a fi sumbru.

Am înţeles oarecum legiunea, dar sufleteşte suntem ancoraţi în vechea noastră individualitate — şi eforturile de a ne smulge de acolo, de a trăi în acelaş timp cu înţelegerea, ne dau acel aer îndurerat şi încruntat.

Şi, astfel, în loc să ne înfăţişăm celorlalţi ca nişte inşi care au depăşit vremelnicul, ei ne pot citi pe faţă toată neputinţa, toată lupta noastră interioară — lucruri ce nu pot decât să-i respingă şi să-i descurajeze.

Voioşia legionară nu este o voioşie oarecare, voioşia inconştienţilor, ci o voioşie cu nobile rădăcini, o voioşie mândră, care face cinste celui ce o are.

Este voioşia omului care iubeşte, a omului care crede, a omului care s'a integrat în neam, care s'a depăşit pe sine, — a omului care, prin asta a devenit puternic şi fără moarte.

Este voioşia Tracă a omului care preţueşte moartea mai mult decât viaţa.

E lucrul cel mai greu de câştigat în trăirea legionară şi cel mai de preţ.

Şi, de aceia Căpitanul ne-a voit voioşi. Nu glumeţi şi luând în zeflemea lucrurile mari, cum înţeleg „individualiştii" voioşia. Ci senini, armonioşi la suflet, cu faţa deschisă, cu cântecul pe buze, arătând prin ţinuta noastră că am depăşit toate înlupecimile din noi, că e în noi numai lumină, cum e lumină deasupra noastră în zările albastre de unde ne veghează El.

Doina Peteanu

*) Cărticica şefului de cuib

PREZENTĂRI

Luc Mihail-Silion

Pulu priveşte munţii înzăpeziţi

Unii români, cu care n'avem nimic în fond sunt foarte supăraţi pe noi. Ca şi cum noi am fi vinovaţi de tot ce se întâmplă. Treaba asta nu ne-ar mişca prea mult, dar noi ştim, că ei ţin atât de mult să fie apărătorii raţiunii. Tocmai ei, care nu pricep câtuşi de puţin faptele.

Ei au crezut, bunăoară că noi am violentat şi că încă violentăm ceva. Cât se poate de fals! Căci în natură (şi tot aci intră şi istoria) nu se întâmplă nimic din cauza viciilor, ci numai din cauza structurii ei. Cu alte cuvinte, din cauza legilor. Dacă n'ar fi fost în structura istorică şi în legile ei venim noi, n'am fi venit. Dar dacă noi am venit fiindcă aşa era firesc, şi fiindcă nu se putea altfel în ordinea naturii, atunci necazul şi speranţele unora sunt zadarnice. Bineînţeles, din punct de vedere politic. Că în celelalte planuri, aceste necazuri şi speranţe vor trece altceva, pentru exemplu: drame şi păcate de moarte, se prea poate. Dar asta e prea mult pentru puterile noastre de expunere.

Cununa anului

IMPORTANŢA revistei „Biruitorii" — organul Regionalei a V-a (Constanţa) — se desprinde din două puncte de vedere.

Primul al închinării cinstite, legionare, pentru cei ce-au căzut biruind — şi 'n al doilea rând pentru litera ei doctrinară.

Intr'adevăr, aceste două coordonate — recunoştinţă celor ce s'au jertfit şi partea doctrinară — au fost drugii de fier pe care s'a ridicat primul număr şi la care nu s'a renunţat în nici unul din cele şapte numere apărute până acum.

Se ridică, este adevărat, o problemă — şi, anume, aceea a actualităţii imediate — dar ea este foarte uşor suplinită de circulările comandamentului şi Regionalei a V-a — cum, iarăşi, se adaugă la aceasta şi informaţia cotidiană a gazetelor. Şi, este firesc, ca să nu se renunţe la lectura gazetelor dacă se citeşte o revistă.

Este şi cazul „Biruitorilor".

Acum, dacă ar fi să discutăm materia ce ne este prezentată drept literă doctrinară — rândurile noastre n'ar putea să fie decât de laudă pentru redactorul ei prim şi pentru mănunchiul înconjurător — care izbutesc să alcătuiască pe fiecare săptămână o revistă bună — care să se adreseze, fără de nici o reminiscenţă, intelectualilor — şi să tragă spre înălţimea apelor ei marea masă.

Lectura revistei „Biruitorii" n'a decepţionat nici odată — pecetluindu-şi adjectivul: splendidă.

*

CAMARADUL TITUS TENŢIU, care a traversat dramatic dar eroic Prigoana cea mare, şi-a însemnat într'un volum simţirile comprimate în vers din acea vreme.

Volumul — care are un titlu romantic dar veridic: **„Din besna prigoanei"** a apărut doar de câteva zile şi ne va prilejui o revenire sentenţioasă.

Pentru exemplificarea versului reproducem în întregime un sonet — sugestiv intitulat:

SUB TEROARE

„Când zodii de amară silnicie
nădejdiile de bine ni le sfarmă,
sonetul meu e câmp de bătălie
iar rimele sunt pocnete de armă.

Din iambii mei porneşte vijelie
cu fulgere şi trăsnete de larmă
să dacă răsbunarea ce sfâşie
în inima duşmană ce ne larmă.

Când neamul a ajuns o ironie
în gura patrioţilor de stradă
iar restul măsurat de simbrie...

In versul meu am ascuţit o spadă
pe care o aştern de veşnicie
ca'n capul fiecăruia să cadă".

Doar din acest sonet i se poate cataloga acest poet: este cavalerul eroicii...

Editura: **Presa**, D. Andreescu.

*

AM MAI AMINTIT în notele noastre despre cartea d-lui profesor Alexandru Nicolau —Licenţiat în Matematici şi Drept— despre O PAGINĂ din viaţa culturală şi economică dela Târgul Jiu şi Gorj.

Revenim fiindcă am parcurs cu lectura întreagă această carte.

Este cuprins aici un studiu care îşi rezervă întâiu omagiile cinstite pentru urmărirea şi redarea atentă a evenimentului cultural dela 1894 şi până astăzi — şi care ridică în al doilea rând o problemă şi, anume, aceea a alcătuirii unui vast istoric cultural al oraşelor şi chiar satelor din România.

Se cere, însă, pentru aceasta ca autorii să se plece asupra materialului cultural al comunităţii alese cu muncă şi dragoste.

Cu muncă de benedictin.

Aceasta nu i-a lipsit d-lui Alexandru Nicolau care poate fi luat de exemplu.

Ceeace, însă, aduce nou d. Alexandru Nicolau — ceeace rămâne absolut şi de care va trebui neapărat să se ţină seama — sunt principiile de organizare şi călăuzire cuprinse în alcătuirea lucrării de faţă.

Aceste principii se dovedesc astăzi a fi de mare actualitate, mai ales pentru revoluţionara vreme de astăzi, când urmează să se dea statului o temeinică chezăşuire la bază şi, în special, o sănătoasă îndreptare activităţii culturale şi economice.

Cartea este închinată „Tinerimei legionare române, al cărei strălucit întemeietor, clarvăzător şi îndrumător, Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul de totdeauna, e veşnic prezent".

O carte despre care se mai poate scri.

Şi mereu numai bine.

CALENDAR

MARŢI 31 DECEMBRIE 1940
Ortodox: Cuv. Maică Melania Rom.
Catolic: Sf. Silvestru Papa.

MIERCURI 1 IANUARIE 1941
Ortodox: † Tăer. împr., P. Pas. (Anul Nou).
Catolic: Anul Nou.

JOI 2 IANUARIE 1941
Ortodox: C. Pr. Silvestru
Catolic: Macarie.

CUVANTUL FEMEII

Gastronomie de demult şi până azi

In antichitate, mesele, erau după războaie, preocuparea oamenilor.

Archistrate a scris un poem: „Gastronomia"; el a călătorit mult străbătând mările şi ţările pentru a vedea cu ochii ce produc mai bun, şi nu cerceta obiceiurile popoarelor, ci numai bucătăria lor.

Plutarc ne spune că foarte dedemult exista un şef, un legislator, un rege al mesei. Acest şef da legi, alcătuia totul, îndreptând pe fiecare la ce avea să facă: să bea, să mănânce, să cânte, să vorbească sau să înveselească masa.

Cicerone, însemnă undeva că Veres, care batjocurea toate legile poporului roman se supunea orbeşte legilor mesei.

Cine nu a auzit de Lucullus şi praznicele lui?

Domiţian convocă într'o zi Curtea ca să discute în ce s'ar putea fierbe un calcan de o mărime neobişnuită, pe care-l primise ca dar.

Unii au fost de părere să se taie peştele bucăţi, iar alţii să se facă un vas înadins de mare ca să-l cuprinză tot. Şi s'a mai hotărît că, de câte ori Domiţian ar pleca la război, un număr de olari să urmeze oastea. Erau atât de linguşitori oamenii şi pe atunci încât unul din ei, orb, nu înceta să se uimească asupra mărimii calcanului, privind fix înspre locul de unde, de mult fusese luat peştele.

Mai erau întreceri, prinsori, între care poate mânca mai mult. Maximim mânca 30 kgr. de carne pe zi. Istoria romanilor ne mai vorbeşte de marii băutori, unele femei beau şi ele căci nu erau toate virtuoase precum Cornelia, mama Grachilor; bunăoară când se închina pentru un comesean, ele beau atâtea cupe câte litere cuprindeau numele lui. Noroc că numele romane erau scurte. Titus, Cesar, şi nu... Nabucodonosor.

Timpurile au trecut şi s'au primenit. La noi, ca peste tot, mama păstrează depozitul de tradiţii vechi căci toate datinile în grija femei sunt lăsate.

In noaptea Anului Nou toată lumea se aşează la masă înainte de ora 12. Şi caută românul să fie cina îmbelşugată, ca anul nou să-i găsească cu masa întinsă pâine proaspătă şi ploscă de vin. In voia grâului şi a vinului, în voia cea bună; cu colindătorii la uşă.

Ca fel de căpetenie este plăcinta cu răvaşe. Aceste răvaşe sunt însă aproape toate la fel de ani de zile. Căutaţi singure, doamnelor, să scrieţi răvaşe noui; o glumă, o şagă pentru fiecare. Doar românu-i născut poet. In ghicitorile, cimiliturile româneşti găsiţi lucruri foarte drăguţe, tot aşa şi în strofele vechi. Câte-o frântură de cântec, întors pe înţelesul tău. Astfel, veţi înlătura veţi înlocui glumele cari se vând cu coala, şi veţi da răvaşelor de Anul Nou un farmec nou.

Iată portiţi câteva spicuiri de ici şi colo:

„La război, nu stai să lupţi
Dar la horă te îndeşi.
Mai întoarce şi fulorul
Precum ştii să 'ntorci piciorul".

Sau:

„Taci, inimă, taci!
Că tot tu le faci
Şi bune şi rele
Mai multe belele".

V'am dat iarăşi de lucru.

Lola Ionescu Mariţa

O GENERAŢIE DE LEGIONARE

„Cuiburile de fete şi doamne, denumite şi cetăţui, sunt tot cu acelaş scop de educaţie".

1. „Ele mâine vor fi mame".
2. „Ele ajută Legiunea cu munca lor şi cu propagarea ideilor legionare".

Aşa a precizat şi hotărît Căpitanul: desfăşurarea prin firesc a rolurui lor social.

Porunci cari merg pe o tradiţie românească, nu alta ori altfel decât aşa cum poate să se desfăşoare bine şi necesar o viaţă de femeie.

Spiritualitatea ei se întreţine cu duhul şi sângele omului. E ctitoră a trupurilor naţiei. E făuritoare de suflet şi moralitate. De aceia orice viaţă de femeie este înainte de încheierea rostului ei social: căsătoria o pregătire, o aşteptare de muguri. Iar după aceasta o împlinire de taină.

De ani, voinţa femeilor Legiunii se abate către o desăvârşire în a face ceva pentru ţară. Ceva, numai bine să fie. Ca un fel de armată, cu avânt de cuceritoare, au înfruntat: încăpăţânări ale părinţilor, cu prevederi ce se opun şi astăzi încă acestui tineret entuziast. Au ştiut a prin dispreţ: mentalităţi cari priveau schimbarea atitudinei de mieluşea în fiinţă serioasă şi dârză ca fiind în paguba apucătorilor de curăţie şi tinereţe. Au rupt lipsa de interes pentru tot ce putea fi exterior şi diversă unei vieţi de fată şi femee, *creind tradiţia participării la luptele neamului.*

Prin interpretarea întâmplărilor din viaţa publică, *au ajuns la un simţ al răspunderii.*

Există la aceste generaţii de fete legionare, un fel de nevoie de a-şi lega destinul propriu cu soarta ţării.

S'au dedat lucrului social cu o râvnă, cu o stăruinţă care înseamnă în acelaş timp: *istovire şi cunoaştere pe concret.*

Viaţa lor a fost un şir de: facem, luptăm. Cele dintâiu la greu, nicicând descurajate.

Au dispus eroic şi uşit de libertatea lor, de tinereţea lor, suflet al altor ori de maturitatea lor.

Au transmis camarazilor legionari idealitatea lor, în timp ce alte fete şi femei ale ţării îi contaminau pe alţi bărbaţi cu uşurătate şi platitudine.

Această generaţie a *creiat o moralitate a gravului, a tristeţii, a dârzeniei, a devotamentului, a curajului şi a jertfei.*

Iar fetele au împodobit cu fiinţa lor gândul şi mistica de altar al camaradului legionar.

Şi nu au alt drum în viaţă decât al onoarei în solidaritate cu ţara cea verde.

Au înlăturat îmbieri de stila şi mode.

Iar în prigoană aceste legionare au fost trimise, ca alte Ofelii, la mănăstire, spre a se desmetici, zicea ei, dintr'o credinţă care era şi a singura lor bucurie. Sub ameninţare chinurilor, s'au întărit dimpotrivă şi nu s'au lepădat de ce le era sfânt.

Trăirea lor eroică, risipa lor în suflet, a fost o sculare de sine şi o altă faţă a regăsirii dintr'un mediu de turpitudine, de moleşeli, de lăsităţi.

Şi s'a împlinit astfel prin Cristul *acel „scop de educaţie"* precum l-a hotărît Căpitanul.

Ele, generaţia primă, stau şi mai aproape de cunoaşterea legionară prin: lăuntric, prin intuire, prin ... ziune.

Devotamentul şi statornicia lor ţin însă de calitatea lor ca fiinţe ... culmi.

Fireşte temperatura de entuziasm mare a fost ardere care nu se putea stinge cu împrăştieri, cu prigoană, cu ameninţări. O însuşire a credinţei nu se poate face nevăzut la comandă.

Dar calităţile acestea s'au potrivit în frământarea lor, cu anii Mişcării Legionare.

Această generaţie de legionare *a participat cu esenţele ei personale, cu nevoile ei sufleteşti, la chemarea fără vorbe ce a simţit-o în inima ei.* Şi astfel s'au aflat ele împreună pe o credinţă asemenea. S'au strecurat ca generaţie legionară aparte de restul femeilor ţării; departe de celelalte, tot femei ale ţării, fiinţe de tipar internaţional, născute pentru a consuma şi crescute pentru a ... dica crescendo-ul elanurilor ... naţionale, căci ţopăesc rânjind cu faţa vopsită: „voila une chemise ... te".

Astăzi Legiunea este soarta lor, apogeu în care rămân şi nădăjduesc. Dar nu trebue să uite că unele ... prag de trecut în viaţa familiară ... o înfruntare a firescului este o abatere dela norma Căpitanului, precum şi o răspundere neîmplinită faţă de „mâine": Căminul şi copilul.

Emilia Bogdan

SUBSCRIEŢI PENTRU SINISTRAŢI

DIN LUMEA LEGIONARĂ

AN LEGIONAR 1941

An nou, speranțe noui!

Așa pășim peste pragul porții care se deschide în vreme în noaptea de 31 Decembrie. Cu fruntea sus și cu ochii spre neclintitele și dreptele idealuri, ne îndreptăm către Anul cel Nou și după vechea datină îi spunem:

— Bine ai venit!

Urarea pornește din toată inima. Anul care a trecut a început în plină prigoană și s'a sfârșit prin biruință. Anul care vine începe, deci, prin biruință și cu luptă, cu muncă și cu sacrificiu va sfârși prin desăvârșirea biruinței, adică prin triumf.

Credem aceasta cu tăria cu care am crezut altădată în ceasul dreptății noastre, deși, pe vremea aceea, lâncezeam în temniți cu lanțuri la picioare și cu lacăte la gură. Legionarul, fie el pironit pe Cruce, sau fie cu fruntea încununată de lauri, crede totdeauna în bine, fiindcă spre deosebire de pesimistul care este un vecinic cobitor de distrugeri și de nenorociri, legionarul este un veșnic optimist și un neobosit înfăptuitor.

Aceasta trebue să o știe și prietenii și dușmanii noștri. Noi suntem totdeauna senini, fiindcă totdeauna avem cugetele curate. Suntem buni cu cei buni și drepți cu cei drepți. Cu răii și strâmbii ne purtăm după cum merită.

Către bunătate deci, către dreptate și către înfăptuiri folositoare Neamului ne îndreptăm cu toții în acest început de an. Prietenii și înțelegătorii noștri să ne ajute. Dușmanii să se dee la o parte din drumul nostru. Impărăția urei s'a sfârșit. Incepe domnia iubirii și a păcii. Pentru ea însă vom sta tot timpul înarmați, făcând din brațele noastre spade și din sufletele noastre scuturi.

Și tot după vechea datină urez astăzi muncitorimii legionare un an rodnic în fapte și deci în bucurii pentru tot poporul și pentru întreg viitorul Patriei noastre.

La mulți ani, Camarazi!

La mulți ani de biruință și de înfăptuire pe drumul croit de Marele și neuitatul nostru Căpitan.

Dumitru Groza

Comandantul Corpului Muncitoresc Legionar

FIGURI LEGIONARE

SIMA SIMULESCU

Un temperament în clocote. Plin până în ultima fibră de voe bună. Gata oricând — după cum ceruse Căpitanul.

Nu mi-a fost dat să întâlnesc un entuziasm mai mare. Cumpănit totuși, prudent chiar când nevoia o cerea. Palpitând însă de dorința de a se lupta, de a se arunca în mijlocul primejdiilor de a simți vijelia aproape, de a se măsura nu cu abilități de culise, ci direct, pieptiș, definitiv.

Era atâta viață, atâta poftă de bătălie și neastâmpăr în prietenul Sima Simulescu!

Nicăieri nu s'ar fi putut încadra mai bine ca în rândurile Mișcării legionare. Cunoscuse adevărata viață prin ea. Trăia neîncetat pentru ea.

Il plăcea riscul, vijelia, furtuna.

Era căutător de primejdii.

Și pentrucă lupta noastră, cu principiile ei, nu-i dădeau satisfacțiile nervive de fiecare clipă, a acelui tumult și plin de trăire vivere periculosamente, învățase pilotajul. Mai întâi în rândurile unei școli civile, cu brevetul în buzunar se înscrisese, la câtva timp, pentru a deveni pilot militar.

O vară întreagă pe una din cele mai toride călduri, Sima Simulescu a muncit pe Aerodromul dela Buzău. De acolo s'a înapoiat cu profile și examenele trecute strălucit, ars de soare și mai voios.

Parcă îl văd încă în haina lui de piele, cu capul descoperit, cu fruntea înaltă, boltită, cu fața luminoasă, peste care umbrele încruntării nu treceau decât rare ori.

Din când în când mi se pare că-i zăresc silueta, mișcările-i repezi. Grăbesc uneori pasul, fără să-mi dau seama, ca să-l ajung, să-i ies înainte, și ne strângem încăodată mâinile. Căci am fost buni prieteni, am rămas buni prieteni chiar când ne-am certat — totdeauna pentru lucruri mărunte...

Și simt un fel de ciudă, când cel zărit e doar un oarecare trecător, îmbrăcat din întâmplare într'o haină de piele, fără nimic din chipul neuitatului meu camarad.

Căci Sima Simulescu a trecut dincolo. Investmântat în eroism, în martiraj și nemurire legionară.

A știut să fie un luptător întreg, care n'a dat nici-un pas îndărăt.

A crezut tot timpul în biruința Legiunii.

A luptat neîncetat pentru ea. Căutând în fel și chipuri să se facă cât mai folositor.

Cap minunat și bine pregătit, pusese la punct câteva invenții, pe care le brevetase. Erau după câte știu, mai multe lucruri menite să revoluționeze un câmp al științei. De acolo se gândea el să scoată bani pentru cea atât de săracă Mișcare Legionară. Acestea nu le-a împărtășit însă decât câtorva apropiați prieteni. Iar dincolo de toate, era hotărît să rămână un soldat — gata oricând, la chemarea Căpitanului. Și așa a rămas. Fără teamă, fără umbră de îndoială.

S'a măsurat neînduplecat cu jupânii lor — călăi. I-a sfidat, știind că prin aceasta își poate arăta întreg disprețul față de cei ce ordonaseră parodia de proces, cu sentința scrisă mai înainte.

Sunt sigur că nici când Sima Simulescu nu s'a simțit mai în largul lui, ca în zilele acelea ale judecății. Avea în față furtuna și vedea primejdia — ca la comenzile unui avion, când elementele sunt deslănțuite la maximum. Atâta doar, că procesul cuprindea până la refuz o doză de cumplită lașitate — care de altfel a caracterizat toate actele regimului defunct.

Condamnat la ani grei de temniță — semn că era unul din cei socotiți mult prea primejdioși pentru a fi lăsați în lagăr, — comandantul legionar Sima Simulescu a fost încarcerat în penetenciarul special dela Râmnicul-Sărat.

Acolo a îmbrăcat haina de pușcăriaș — și a cunoscut martirajul. A privit ca și tovarășii săi de legendă, cu bărbăție totul. Crezând neîncetat în biruința Legiunii. Și fiind pentru aceasta ucis mișelește în noaptea marelui măcel dela 22 Septemvrie.

Din viață pășind în istorie, desigur cu aceeași hotărâre și semeție care l-au caracterizat neîncetat în primejdie.

Dar dincolo de legionarul comandant Simulescu, stăruie întreagă amintirea caldă a prietenului Sima.

Pentru cel dintâi răspundem:

— Prezent!

Dar pentru cel de al doilea lacrimile ne înăbușă; și în voia lor plângem...

Fănică Anastasescu

POLITICA MUNCITOREASCĂ IN STATUL LEGIONAR

In statul liberal și democratic de până astăzi, stăpâneau patronii. De aceia numirea mai potrivită a acestui stat al patronilor, deținători de capitaluri, este aceia de stat capitalist. Capitalist e orice stat în care capitalul e un lucru hotăritor, fie că statul se botează cu nume camuflate, zicându-și: „democratic", „liberal", „naționalist", „țărănist" sau chiar „socialist" și „comunist".

In statul capitalist nu se pune o problemă a muncii propriu zise. Acolo nu există decât **capitaliști** și **proletari**. Deoparte patronii capitaliști cari exploatează și pentru cari munca nu interesează decât ca o cifră în combinațiile lor de afaceri. De cealaltă parte proletarii, cari nu muncesc pentru ei, cari știu că din munca lor vor eși averi imense pentru fericirea exploatatorilor. Munca și pentru proletari devine un mijloc de teroare, un chin permanent la care e supus proletarul și de care scapă capitalistul.

In această situație, comunismul vine pentru a transforma statul într'un mare și singur capitalist, muncititorii rămânând mai departe proletari. Proletari cari vor munci pentru un stat terorist, fără dragoste, și care-și face mendrele fără putința de a i se face opoziție.

O NOUĂ ETICĂ A MUNCII

Pentru a înlătura conflictul dintre patroni și proletari Legiunea vine cu o nouă etică a muncii. Mai întâi trebue schimbat sufletul patronului și al proletarului. Amândoi trebue să devină muncitori. Capitalul are întru atâta valoare întrucât poate ajuta muncii. Munca singură creiază. Această muncă creiatoare, a tot ce au oamenii mai sfânt pe lume, a civilizației și culturii, nu e o rușine. Dimpotrivă ea e singurul mijloc prin care vom obține putere și dreptate. Puterea vom clădi-o prin munca și jertfa noastră. Dreptatea e răsplata dreaptă a muncii. Dreptate nu poate avea decât cel ce muncește. Cine muncește mai mult va avea mai multă cinste și dreptate. Așadar munca e cartea de vizită a legionarului, nu capital, bogăția sau originea nobilă. In felul acesta trebue să dispară conflictele dintre clasele sociale căci până azi criteriile de existență și selecțiune difereau dela o clasă la alta. Puterea patronului se socotea după bogăția acestuia, a muncitorului după muncă. Acum criteriul e pentru amândoi munca.

Dar pentru a susține această nouă concepție despre muncă, pentrucă munca să rămână mereu în frunte, e nevoe de o nouă organizare a muncii.

ORGANIZAREA MUNCII

Munca nefiind un criteriu de bază al societății, statul liberal și capitalist nu și-a pus problema organizării muncii. Capitalul era măcar lăsat în grija unor patroni „liberi" și liberali, munca, și implicit muncitorii și neamul, era lăsat la cheremul intereselor capitalului. Munca juca după cum îi cânta capitalul, indiferent dacă prin aceasta muncitorul devenea proletar, dacă neamul insuși se topea în ghiarele mizeriei. Atâta timp cât afacerile mergeau bine, totul era în ordine.

Statul legionar a găsit această situație: un popor sărac și bolnav, istovit de exploatatorii „liberali" și jidovi în numele „intereselor superioare"; o clasă de exploatatori cari au jefuit pe rând în numele democrației liberale țărăniste și a Frontului renașterii naționale, și cari s'au declarat gata de-a exploata și în numele legionarismului.

Statul național legionar trebue să-și pue cu toată seriozitatea problema unei noui organizări a muncii naționale. S'a pornit prin eliminarea din domeniul muncii a elementului jidovesc, veșnicul dușman al neamului nostru, permanent germene de conflicte, de exploatare. Evreii nefiind cu nimic legați de neamul nostru sunt ca un cui în carnea noastră, pe care o rod și o îmbolnăvesc. Mai departe: toți românii trebue să găsească de lucru. Țărănimea română e cea mai nedreptățită din acest punct de vedere. Ea nu are de lucru jumătate de an. Degeaba vom lua măsuri de sănătate pentru popor, de „culturalizare" și așa mai departe. Țăranul mănâncă prost, este bolnav, e incult, e necivilizat căci nu câștigă cât trebue și nu are deci nici putința de a-și gospodări cum trebue câștigul. Și nu câștigă pentrucă nu are unde munci. Țara întreagă suferă depe urma acestei lipse. Deci, în primul rând, organizarea muncii.

ORGANIZAREA TIMPULUI LIBER

Organizarea modernă a muncii a dovedit că ea e strâns legată de organizarea timpului liber al omului muncitor. Acesta trebue interesat în tot ce înalță sufletul, în tot ce poate ridica omul din starea de animalitate, de proletariat. Pentru aceasta, urmând pilda statelor totalitare, s'a înființat și la noi organizația „Luptă și Lumină". Aci intră organizarea excursiilor și sportului muncitoresc, organizarea manifestațiilor culturale ale muncitorilor și pentru muncitori, școlile de perfecționare profesională și asistența muncitorească.

Organizația va trebui să devie regie autonomă. Ea trebue să crească organic și conform cu nevoile crescânde ale sufletului muncitorilor cari se vor încadra tot mai mult în aspirațiile neamului. In organizație va trebui să fie primit orice român crescut în noua etică a muncii. Patronii, alături de ingineri și muncitori, vor organiza secții pe întreprinderi sau pe profesiuni, în care să domnească dragostea de muncă, dreptate și lumină.

INTREPRINDEREA FAMILIE

In felul acesta, pe toate căile, trebue să se ajungă concentric la întreprinderea familie. Muncitorii și patronii să fie în acelaș măsură interesați pentru bunul mers al întreprinderii. Intreprinderea nu e proprietatea patronilor și a muncitorilor din ea, bunul ei mers interesează în acelaș măsură întregul neam. Cu conștiința că lucrează pentru patrie, muncitorul și patronul vor depune toate sforțările, totuși împărțirea beneficiilor nu trebue să fie numai de ordin moral între patron și muncitor. Beneficiile nu sunt numai ale capitalului, ci și ale muncii și mai ales ale muncii. Va trebui să se găsească deci mijlocul de a face pe muncitori să ia parte la beneficiile întreprinderii. Mai departe aceste beneficii trebue oprite dela capitalizare. Ele trebuesc imediat investite. In felul acesta munca va primi un nou impuls, capitalul nepierzând prin noui investiții nimic. Banul însă devine adevărat mijloc de schimb și nu de speculație.

FAMILIA MUNCITORULUI

Problema salarizării atât de mult discutată, se rezolvă în statul legionar prin introducerea **salarului zis social**. Statul trebue să aibă în vedere nu numai munca personală a muncitorului, ci și greutățile familiare ale acestuia. Salarul trebue să crească cu numărul de copii, căci aceasta înseamnă grija pentru muncitorii de mâine. E o prevedere și în interesul capitalului, care fără viața care i-o dă munca nu valorează nimic.

Inființarea **cuibușoarelor de zi** pentru copiii muncitorilor, este un prim început. Introducerea salarului social în care să nu se uite de vechimea muncitorului, de capacitatea lui, de calitatea lui, va trebui introdusă în noul cod al muncii, ca o primă măsură. Cota de salariul social va trebui plătită nu de întreprindere, ci de o altă organizație, respectiv de stat pentru a paraliza intenția întreprinderilor cari doresc să angajeze muncitorii cei mai eftini.

Pentru moment Ajutorul Legionar și-a pus și el această problemă și o serie de patroni cu suflet s'au gândit să o rezolve. Pomul de Crăciun organizat prin C. M. L. sau organizația „Luptă și Lumină" e iarăși un început care chiar în anul acesta a dat roade foarte frumoase.

Un lucru de cea mai mare importanță pentru familia muncitorului e **construcția de locuințe eftine pentru muncitori**.

Până azi problema aceasta nici nu s'a pus măcar cu toată seriozitatea. Abia s'au construit câteva sute de locuințe, dar nici acestea nu s'au făcut pentru cei mai săraci ci pentru cei mai înstăriți muncitori.

Avem nevoe de zeci de mii de locuințe, sănătoase, trainice și eftine și așa cum s'a putut rezolva această problemă în celelalte state totalitare se va găsi putința de-a se rezolva și la noi.

MĂSURI LUATE

Organele care se interesează de toate aceste probleme de găsirea și aplicarea soluțiilor în politica muncitorească sunt în stat, Ministerul Muncii Sănătății și Ocrotirilor Sociale, Camerele de muncă și breslele.

Primele măsuri trebuiau luate deci la reorganizarea fundamentală a acestor instituții. Ministerul va primi în curând o lege vrednică să deschidă posibilități de cercetare și rezolvare cât mai bună a tuturor problemelor muncitorești. Administrația se desface de funcțiune, biurocratismul se înlătură la maximum și se introduce răspunderea conducătorilor. Camerele de muncă au primit o lege transitorie. Breslele au fost desființate și vor trebui organizate pe cu totul alte baze, cari să garanteze nu să anchilozeze munca.

S'au luat primele măsuri pentru a asigura existența muncitorului. S'au stabilit salarii minimale la cele mai multe, categorii de muncitori. Salariile minimale sunt însă o măsură transitorie, moștenită dela vechiul regim, care a fost găsită pentru moment necesară. Prin ele nu se dă nici un imbold muncii și salarul trebue stabilit mai întâi în funcțiune de muncă și apoi de celelalte necesități.

Diferite legi și decizii ministeriale s'au dat pentru a garanta drepturile esențiale ale muncitorului la vechime și concedii. Sute de cantine au luat ființă în toată țara. Prin Camerele de Muncă și întreprinderi, ministerul a pus problema aprovizionării pentru iarnă a muncitorilor.

In sfârșit statul legionar pregătește nu numai controlul material în întreprinderi prin comisari speciali, comisari de românizare și inspectori de control, el își întinde aripa morală, ocrotitoare asupra tuturor centrelor de viață și creație ale patriei. Statul și Legiunea conlucrează pentru a pune munca în drepturile ei, căci numai astfel va izbucni viața neamului, înăbușită în forme și în aur.

Va trebui să devenim un popor de muncitori, nebun de dragul muncii și onoarei, peste toate cadavrele de rezistență ale liberalismului și democrației iudeo-capitaliste.

George Macrin

Te-ai zămislit din a Neamului scrâșnet și durere,
Dârză, îndărătnică și românească vrere
Și, Neamul, sufletul întreg Ți-a dăruit:
Să crești, spadă'ntre două lumi, nebiruit
Arhanghel, pentru Balaurul ce-l scuipă cu venin și fiere!

Și, înfrățit cu strămoșeștile datini și legi,
Te-ai hrănit din seva românescului pământ,
Inceput de veac era al Tău cuvânt,
In care, Te'nălțai, Ceahlău, peste vreme și vremelnici regi.

De peste veacuri, în Tine'ncolțise, destin,
Dacica tărie de jertfă și credință;
Prin Tine, Neamul, reînvia din neființă
Cu codrii și câmpia sub cerul Aprilin

In carnea Ta și'n suflet dospeai înfrigurat:
„O Țară ca și soarele sfânt de pe cer",
Și'n pas cu veacul călca omul de fier.
Din viața Ta de sbucium, din lupta Ta creat.

Te-au pândit din umbră, însă, și ți-au sortit osândă,
Căci vremea isbăvirii, o încă n'a sosit...
Și'n noaptea- aceasta rece, cu ceru'ncremenit
Pentru zidirea nouă, chiar Tu te-ai dat premândă.

Reghin 30 Nov. 1938.

Mihail Pintea

DOUĂ CIRCULĂRI ALE CĂPITANULUI

In ajunul Crăciunului din 1937, după marea bătălie electorală câștigată de legionari, Căpitanul a convocat la sediul din str. Gutemberg No. 3 toate gradele și funcțiunile legionare aflătoare în Capitală, cărora le-a citit următorul ordin de închidere a bătăliei electorale:

Legionari din toată țara și prieteni,

Dealungul frontului legionar nu s'a înregistrat nici o scădere.

Lupta s'a terminat.

Dela un capăt la altul al țării legionarul, singur sau în echipă, fără excepție, s'a purtat cu un eroism neîntrecut.

Plin de avânt și încărcat de o nebiruită credință, pretutindeni el s'a supus de bună voe la greutăți pe care le-a învins, la adversități pe care le-a înfrânt, la suferințe fizice și morale pe cari le-a suportat cu bucurie.

In această luptă legionarul a făcut dovada unor mari devotamente sfidând orice primejdie și sfidând moartea, devotamente care-i dau dreptul la alte victorii.

Toate aceste însușiri morale ale legionarilor, care fac adevărata tărie a unei organizații și care pot fi mândria unui neam, n'au fost egalate de nimeni.

In țară au fost județe care au apreciat aceste valori morale și jertfele noastre de până acum; au fost altele care n'au înțeles nimic.

In frunte stau: Capitala, Aradul, Neamțul, Timiș-Torontal, Doljul, Covurluiul, Rădăuți, Câmpulung-Bucovina, Cernăuți, Teleorman, Brăila, Vlașca, Gorjul, Prahova, Turda, Hunedoara, Ialomița.

Cele din urmă sunt: Roman, Vaslui, Fălciu, Botoșani, Muscel.

Ele își vor fi având locul lor întunecat în istoria biruinței legionare.

Dragii mei,

Mulțumiți lui Dumnezeu și mergeți toți în corpore la mormintele morților noștri, spre a le spune că în lupta care s'a dat, am biruit.

Că sufletele lor le-am simțit alături de noi în toate clipele. Că stăm gata la orice luptă, cu orice putere. Că nici o jertfă nu există pe lume care să nu ne simțim în stare să o facem.

Acum, pace și odihnă, legionari.

CORNELIU Z. CODREANU

București, 23 Dec. 1937.

P. S.

Șefii de Județe și Regiuni îmi vor face rapoarte amănunțite asupra oamenilor sau echipelor care s'au distins în lupte.

Deasemeni să mi-se raporteze Județele care s'au distins și Comunele.

Cer să mi se trimeată și cele mai slabe comune.

Cer să mi se trimeată numele tuturor acelora cari au săvârșit ilegalități sau cari și-au arătat în vreun mod vrăjmășia lor pentru cauza legionară.

Ultima circulară a Căpitanului, din anul 1937

CIRCULARA No. 122

A se comunica tuturor cuiburilor

In situația politică s'au produs schimbări.

In lumea legionară nu există nici un motiv de agitație.

Fiecare își sărbătorește în familia lui, până la capăt, Sfintele Sărbători. Fără nici o grijă.

Pe legionar nimic nu trebue să-l tulbure și să-l scoată din ordinul pe care i-am dat la închiderea luptei electorale: PACE și ODIHNĂ.

Urez tuturor luptătorilor un mare an legionar.

Predeal, 29. XII. 1937.

CORNELIU Z. CODREANU

Biruința dela 6 Septemvrie 1940 e mult mai însemnată decât tot trecutul istoric de până acum pentrucă poporul românesc devine pentru întâia oară stăpân pe destinele lui.

HORIA SIMA

SPORT SPORT SPORT

CUVINTE PENTRU ANUL NOU

Răvaş sportiv

Copilul vioi şi bucălat ne bate în fereastra cu geamurile mate din pricina gerului, care a desenat pe ele, cu măestrie, numeroase figuri geometrice de gheaţă. In cântece de colindători îl primim cu uşa larg deschisă, cu inima voioasă şi cu speranţele sosirei unui timp „mai bun".

Pruncul cu cămăşuţa de omăt, cu obrăjorii îmbujoraţi şi cu tolba plină cu surprize pentru 1941, a isgonit dela noi pe bătrânul gârbov şi pleşuv care şi-a luat drumul spre locaşul sfânt, unde-şi va da socoteala activitatătii sale din ultime 365 de zile.

Cu acest vestitor al timpul ce a sosit, stăm de vorbă la gura sobei.

. . . .

„Unchiaşul pe care l-ai întâlnit în drum, coborând tu pe Pământ, duce în sacul rupt şi petecit brişoavele îngălbenite din care va citi şi sfinţitul Nestor — învingătorul păgânului Lie, cel puternic în braţe şi picioare — cronicul faptelor sale.

„Nu ştim, copilaş cu aripioare de înger şi cu glas de heruvim, dacă deapururi tânărul Nestor, atletul mitologiei creştine, va ierta moşneagului că în sorocul hărăzit lui spre pază din nesfârşitul zilelor, n'a ştiut cum să îndrume spre faptă adevărată, în activitatea desvoltării armonioase a fizicului, pe copilandrii voioşi din cuprinsul Naţiei noastre, urmaşe şi soră a Latium-ului, iubitor etern al frumosului în orice activitate, deci şi a frumosului fizic la oameni.

„Şi când va fi întrebat unchiaşul dacă a ascultat de înţelepciunea cuvintelor: fiule, îndreaptă-ţi cugetul curat spre înfăptuirea adevărată, nu va putea răspunde că intr'adevăr la noi s'a ştiut şi s'a urmărit cum să se înfăptuiască adevărata însănătoşire trupească, pentru a îmbrăca cu o putere fizică aproape de neinvins, puterea sufletească a tineretului, căruia i se cere pentru Naţie o educare şi o desvoltare cât mai aleasă, necesară cu deosebire timpului de azi.

„Se va încumeta moşneagul şi va arăta că în ultimele zile ale bătrâneţei sale, păzitor fiind al sorocului hărăzit lui, a dat tineretului un suflu drept, cinstit şi aprig în înţelegere, a îndreptat pe copilandrii noştri spre adevăratele culmi de „mai bine" pentru ei şi pentru Naţie. Şi poate numai aşa să-şi răscumpere o mică parte din vina sa totală.

„Şi poate moşneagul va spune că biruind puterea diavolului şi spărgând întunerecul, a îndrumat tineretul rumânesc pe firul călător al drumului drept, spre o întărire trupească desăvârşită, ca prin ea sănătatea sufletească să crească şi să asigure Naţiei un drum înfloritor spre biruinţă şi înţelepciune adevărată.

. . . .

„Coborît, copil drag, în mijlocul nostru, plin de avânt şi speranţe, vei aduce intr'un colţ din tolba ta gândul bun al înfăptuirilor, pe care îl vei revărsa din belşug asupra conducătorilor, în sarcina cărora cade îndrumarea cultivării fizicului tineretului românesc. Şi sub imboldul tău munca lor se va transforma într'un isvor nesecat de energie, biruind toate duhurile răului, rămase încă în jurul gândului curat de faptă bună.

„Şi atunci tu, copilul de azi, vei ocroti cu vigoarea tinereţei tale crescânde înfăptuirea îndrumată azi, iar când vei ajunge şi tu gârbov şi vei lua drumul urmat acum de bătrânul răpus de oboseală, nu te vei ruşina în faţa sfinţitului Nestor, pentrucă la judecarea faptelor tale se va vedea că şi la noi s'a îndreptat, prin tine, cugetul curat spre înfăptuirea adevărată".

N. Albescu

1 Ianuarie 1941

Inceput de an sportiv. Ne aflăm în plină activitate a manifestaţiunilor sporturilor de sezon, într'un anotimp bogat în zăpadă şi organizaţiuni.

Tineretul nostru a răspuns cu mult elan la chemarea Directoratelor Sporturilor de Munte şi de iarnă. Avântul lor n'a fost înşelat, pentrucă organizarea competiţiunilor n'a dat greş. Priceperea conducătorilor, minuţiozitatea cu care s'au întocmit disputarea problemelor şi funcţionarea şcolilor, a fost o asigurare vădită, împlinitoare de nădejdi.

Ultimele trei luni din anul scurs în avalanşa de evenimente, a adus în sportul rumânesc zorile aurii ale unei statornicii revoluţionare, cu resfrângeri totale în structura culturei fizice a tineretului. Dela această primă etapă, mult prea mică pentru saltul ce va face mişcare sportivă din ţară, d'abia începe epoca de reclădire generală a educaţiei fizice rumâneşti.

Anul sosit acum, încărcat cu speranţele noastre, va fi perioada bătăliei crâncene cu inerţia, cu vechea mentalitate sportivă şi mai ales cu năravurile dezastruoase, înrădăcinate în multe categorii de tineri chemaţi la viaţa mişcării ordonate şi la isvorul de sănătate trupească şi sufletească.

Acest început de an păşeşte cu piciorul drept şi prin exemplul sporturilor de sezon ne promite înălţătoare realizări. Incadrată în Statul Naţional Legionar, Organizarea Sportului Românesc, are cel mai nelimitat sprijin şi cea mai frumoasă perspectivă pentru afirmarea valoarei ce i-o bănuim. Pe deoparte avântul total şi neprecupeţit al tineretului şi pe de alta, completa înţelegere a conducerii Statului.

Un dualism de condiţiuni prielnice pentru cea mai mare biruinţă.

Prin ea vom creea **omul nou** de care ne-a vorbit Căpitanul şi pentru care moştenire luptă cu avânt şi credinţă toţi camarazii chemaţi la încordarea supremă de glasul sufletelor eroilor martiri ai Legiunei.

N. A.

La Predeal, un grup de skieuri urcă pe Susai pentru a participa la şcoala de ski a Directoratului

IN LOC DE „AN SPORTIV"

O ieşire din tradiţie

Obiceiul ne îndeamnă la fiecare început de an să întocmim în rubricele sportive o dare de seamă rezumativă a activităţii din anul care şi-a dat sufletul în tureşul de veselie al revelionului.

Deoarece n'avem la îndemână colecţiile complete din trecutele 365 de zile şi neîmpăcându-ne mai ales cu şablonul monoton al periodicelor inserări stereotipe, desfiinţăm pentru cetitorii noştri anul sportiv 1940.

Il desfiinţăm pentrucă, după înţelegerea noastră, nici n'a existat. Deşi trecut prin luni de vigoare primăvăratecă şi prin altele de căldura clocotitoare, anul sportiv trecut a hibernat. A intrat ca ursul în bârlog şi cu unghiile în gură a moţăit tot timpul şi a dibuit prin întunerecul produs de nepriceperea foştilor „mai mari la conducere". Iar câteodată a bâlbâit unele auto-laude pentru potolirea excitaţiunilor pricinuite din lipsă de ocupaţie serioasă.

N'am înţeles să facem oficiul de cronicari unei ramuri de activitate desfăşurată extrem de sumar, fără linie şi mai ales fără rezultate. N'avem ce însera în rânduri scumpe ca spaţiu şi timp, pentrucă ceeace ar fi trebuit să se numească activitate sportivă, n'a existat.

Puţinele manifestaţiuni pe teren public au fost spectacole sportivo-comerciale, nu demonstraţiuni sportive sau competiţiuni de exerciţii fizice, ca mijloc de afirmare a unui spirit complet de înţelegere a adevăratei probleme de educaţie fizică. Şi la aceste asemuite spectacole cu acelea din circurile romane, nici nu voim să ne gândim. Au format un coşmar alungat de claritatea zorilor revărsate de aproape trei luni peste neamul nostru şi deci şi peste întunecata speculă a aşa zisului sport românesc practicat pe atunci.

Târgul oamenilor de afaceri, în care se vindeau şi se cumpărau oameni sportivi, patronat de unii prin buna lor ştiinţă, acomodată cu unele interese şi ambiţiuni de mari potentaţi, şi de alţii complet inconştienţi, aruncă cea mai impregnantă pată intr'un câmp de activitate socială, unde moralitatea, cinstea şi puterile nebănuite ale sufletului, trebuiau să se desvolte şi să se îmbie cu creşterea puterii fizice, pentru asigurarea unităţii de gândire şi acţiune în fiecare tânăr al acestui Neam.

Grupul acelora care se îmbrânceau unii pe alţii ca să ajungă cât mai repede la maximum de onoruri, decoraţii şi citaţii pe ordinea de zi, nu ne poate da nouă subiect de înregistrare cronologică în domeniul sportului. Imbrâncelile lor şi pânda din culise ne-au desgustat totdeauna şi nici nu ne-a interesat goana lor după anume state de servicii, recompensate copios în detrimentul material şi moral al adevăratului sport.

Suntem creştini! Punem o cruce pe mormântul călăului, nu-l profanăm.

In loc de „an sportiv", în loc de necrolog, compunem cu camarazii noştri simfonia înălţării sufleteşti a tineretului, care va cuceri biruinţa pentru mişcarea sănătoasă a sportului românesc. Acţiune cerută cu nesaţ de simţurile clare şi curate ale tineretului entuziast, încadrat în mişcarea revoluţionară şi de credinţă a Legiunei.

C. NALBA

SKIUL ESTE REGELE SPORTURILOR PRACTICATE PE ZĂPADĂ

Elevii şcoalei de ski dela Predeal la exerciţii

Fiind în plin sezon de iarnă, sporturile practicate pe ghiaţă şi pe zăpadă sunt cele mai gustate de tineretul nostru. Mărginindu-ne la sporturile depe zăpadă, care sunt: skiul, bobsleighsul, skeletonul şi săniuţele, skiul este cel mai complet şi cel mai frumos dintre ele, dovedind superioritatea lui din toate punctele de vedere.

Ca o serie de mişcări fizice, grupate într'un regulament tehnic, să formeze un sport complet trebue să îndeplinească următoarele condiţiuni:

a) desvoltarea cât mai armonios a întregului sistem muşchiular;

b) activarea tuturor funcţiunilor fiziologice;

c) desvoltarea calităţilor psihice în legătură cu desvoltarea celor fizice şi

d) aplicarea lui în viaţa practică.

Referindu-ne acum la ski, să analizăm cele patru capitole:

1. Acela care practică skiul îşi desvoltă întreg sistemul muşchiular, întrucât acţionează cu braţele, picioarele şi trunchiul în mod aproape egal. Este ştiut că mersul şi cursa pe jos sunt mişcările cele mai complete în care efortul este repartizat pe întreg sistemul muşchiular. Skiul însă nu-i numai o cursă sau un mers obicinuit, la practicarea lui intervenind şi menţinerea echilibrului pe cele două tălpici de lemn. Deci cu atât mai mult se acţionează intens asupra tuturor muşchilor.

In opoziţie cu celelalte sporturi practicate pe zăpadă, concurenţii angajaţi în lupta pentru întrecere, trebue să-şi gradeze efortul muşchiular, asemănându-se foarte mult cu practicarea atletismului.

2. Skiul, prin alternanţa urcărei şi coborârei pantelor, obligă pe individ să-şi gradeze efortul, desvoltând respiraţia, activând circulaţia, având repercusiuni şi asupra sistemului nervos. Este cunoscută scara gradată a relaţiunilor între consumul energiei muşchiulare şi a celei nervoase, într'o cursă de ski în teren variat. La urcare, consumul energiei muşchiulare este maxim pe când la coborâre, consumul energiei nervoase se găseşte în gradul cel mai mare.

Raportând acest sport la bob şi skeleton, nu vom găsi la cele din urmă aceste gradaţiuni fiziologice, atât de importante pentru desvoltarea individului.

3. Skiul, practicat cu metodă, desvoltă în gradul superlativ prezenţa de spirit şi hotărârea, pentrucă se face în teren variat, în opoziţie cu celelalte sporturi de zăpadă, care se desfăşoară pe pistă anume amenajată, teren bine cunoscut dinainte, oricâte viraje ar avea. Din cauza terenului variat în care se practică, skiul mai desvoltă în mod evident curajul, judecata şi instinctul de conservare mai mult ca'n sporturile unde viteza pe pârtie ar fi singurul element determinant al acestor calităţi.

Prin faptul că practicarea lui nu-i altceva decât turismul în timp de iarnă, cultivă iubirea de frumos, de Natură, plantând în suflet dragostea

de-a cerceta poziţiunile cele mai fermecătoare ale regiunilor muntoase pe timp de iarnă. Desvoltarea perseverenţei este mai mult prilejuită de ski decât de celelalte sporturi colege, practicate pe zăpadă.

Ca şi ele, skiul desvoltă spiritul de echipă şi omogenitate, pentrucă se practică şi în echipe. Şi în fine, desfăşurându-se ca toate celelalte, în condiţiuni igienice deosebite, este mai distractiv prin varietatea tablourilor ce se succed, în opoziţie cu monotonia aceluiaş cadru în care se găseşte pârtia de coborâre.

Privind chestiunea şi din alt punct de vedere, bobsleighsul şi skeletonul sunt sporturi mai mult de exibiţie spectaculoasă ca şi cursele de auto, moto sau ciclism pe pistă, pe când skiul asigură cu prisosinţă şi eficacitate desvoltarea fizică la orice vârstă, prin cuantumul individual de resurse fizice şi skeletonul se aseamănă cu practicarea sporturilor mecanice pe pistă, skiul întruneşte calităţile atletice ale cursei pe jos dublate cu plăcerea turismului într'un teren variat.

4. Trecând la aplicarea în viaţă a acestor două categorii de sporturi de zăpadă, cred că-i inutil să mai insistăm asupra superiorităţei skiului, mijloc neîntrecut de locomoţie pe orice teren iarna, în regiuni variate, când zăpada ne face imposibilă sau anevoioasă orice deplasare. Skiul are mai multe resurse de-a pătrunde în massele cele mai variate, el având deci un mai mare rol social. Din punct de vedere economic, el este mai puţin costisitor ca bobsleighs-ul şi deci mai la îndemâna celor cu punga modestă.

Privit din toate punctele de vedere şi expunând în rezumat motivele cari aşează skiul nu numai în fruntea sporturilor de zăpadă, dar printre cele mai complete şi mai frumoase sporturi, nu ne mirăm de ce câştigă teren din an în an, cucerind cu paşi vertiginoşi, pe iubitorii exerciţiilor fizice ca elemente de recreaţie, repaus şi distracţie.

Fără a exagera câtuşi de puţin, din înşiruirea argumentelor de până acum, se dovedeşte la evidenţă valoarea deosebită a skiului. El a cucerit până în prezent la noi o poziţie proeminentă. Prin organizarea destoinică a Directoratului va fi înălţat la un rang deosebit, demn de situaţia unui sport rege al celorlalte sporturi practicate pe zăpadă.

Blacin

ECHIPELE DE SALVARE IN MUNT[E]

Un mare hotel situat la altitudine ridicată, prevăzut cu o echipă permanentă de salvare

Odată cu începerea sportului skiului, favorizat anul acesta de o zăpadă abundentă şi generoasă, sute şi mii de skiori au început să cutreere văile şi culmile munţilor. In zilele însorite, când albul imaculat al zăpezii şi albastrul limpede al cerului, revarsă torente de lumină binefăcătoare, drumurile pe munte sunt o plăcere a ochilor şi o binefacere a trupului.

La munte, mai cu seamă iarna, vremea din prietenoasă poate deveni în câteva clipe cel mai crunt duşman. Ceaţa, viforniţa, gerul şi avalanşele pândesc pe skiori.

Nu sunt puţini acei ce sunt surprinşi de vifor, departe de cabane sau de un refugiu.

Lupta cu elementele deslănţuite este grea şi inegală. Mulţi sunt răpuşi, iar dramele petrecute în miezul iernii, nu sunt cunoscute decât deabia în vară, după ce muntele s'a desbrăcat de hlamida-i albă.

Uneori, vieţi omeneşti, ar fi putut fi salvate dacă, din timp s'ar fi luat măsurile necesare.

De multe ori, vin de sus apeluri disperate de ajutor. In localităţile din vale începe o goană nebună după căutarea „salvatorilor". Oameni de bine s'au găsit aproape totdeauna, care nu au precupeţit nici un efort şi nici un pericol pentru a scăpa din ghiarele morţii albe, o viaţă omenească. Alte ori însă, nu s'a putut constitui o echipă de salvare, din localnici decât după un târg desonorant, în care viaţa celui ce trebuia salvat era preţuită la mai multe sau mai puţine bancnote.

Pentru a evita pe viitor aceste neajunsuri Directoratul Sporturilor de Munte, în colaborare cu secţia Buşteni a Clubului Alpin Român, au organizat în comuna Buşteni un serviciu de „gardă" de echipe de salvare în caz de accidente în munţi.

Aceste echipe fac un serviciu [illegible] gator şi fără plată şi sunt con[stituite] în modul următor:

ECHIPA I-A: Serviciu dela [illegible] **Decembrie 1940 până** la 10 Ianuarie **1940:** Enache Ioan, şef de echipă, **Creţu Niculae, Ganea** Dumitru, **Schttam Johann, Manta** Constantin, **Enache Gheorghe.**

ECHIPA II-A: Serviciu dela [illegible] **Ianuarie 1941 până la** 25 Ianuarie **1941:** Conciu Ioan, şef de echipă, **Ongyert Hermann, Dumitrescu** Ioan, **Teodorescu Niculae,** Vişan Ioan, **Neagu I. Constantin.**

ECHIPA III-A: Serviciu dela [illegible] **Ianuarie 1941 până la** 10 Februarie **1941:** Ganea Dumitru, şef de echipă, **Ghionoiu Stelian, Petrişor** Constantin, **Punieru Ioan,** Mustaţă Gheorghe, **Oprea Gheorghe.**

Conducătorul acestor echipe [illegible] Camaradul Eremia Creţu, preşedintele secţiei Buşteni a Clubului Alpin Român şi şeful Sporturilor de Munte din acelaşi localitate.

Informaţiile privitoare la echipe se obţin fie la Căminul Clubului Alpin Român din Buşteni, fie la [illegible] mărie, sau chiar la Camaradul Eremia Creţu în Bd. Carol 66 Bucureşti.

Să sperăm că prudenţa skiorilor va face ca să nu fie nevoe de măsurile luate, dar un lucru rămâne bine stabilit, pregătirile s'au făcut şi camarazii din Buşteni sunt gata la [illegible] torie.

Am dori ca, urmând exemplul din Buşteni, să se constitue şi în celelalte localităţi de munte, echipe de salvare similare...

Dr. V. Stoopot
Preşed. Clubului Alpin Român

O echipă de bob pentru două persoane la virajul la o cotitură, [illegible] privirea delegatului din postul de observare

POLITICA ZILEI

SENSUL UNEI BĂTĂLII

Se închee un leat, şi gândurile noastre, răvăşite până eri de sentimentul nesiguranţei şi a lipsei de perspective, se întrunesc astăzi în cadenţa ritmată de certitudinile Mişcării Legionare. Cu această stare sufletească, în care desluşim crispaţia voinţelor de a înfrânge toate împotrivirile, pornim la drum sub zodia spirituală a ofensivei legionare.

Nimeni nu ar putea preciza, în termeni definitivi, ce ne va aduce anul 1941. O enigmă încă se profilează în norii care plutesc deasupra viitorului. Dar destinul nostru istoric, existenţa noastră materială şi spirituală în acest complex de forţe biologice, îşi află o rectificare în hotărîrea de a înfrunta scepticismele şi presimţirile unei dezolante melancolii. Datorăm comandantului Mişcării Legionare, d-lui Horia Sima, cristalizarea forţelor morale în desăvârşirea fenomenului politic pe care îl trăim astăzi. Din experienţa anului 1940 am învăţat că istoria nu este acedenţa unei fatalităţi, ci concretizarea voinţei în fapte susceptibile de a rândui conştient evoluţia stărilor sociale şi politice. Voinţa conducătorului, spiritul lui tactic, au intervenit în momentele de confuzie şi dezorientare, îndrumând mersul istoriei, modelat după concepţia de viaţă a Mişcării Legionare. Ofensiva revoluţionară care s'a declanşat la 3 Septemvrie 1940 este în plină desfăşurare.

Sub egida unui dramatic impuls spiritual păşim astăzi în destinul pe care singuri ni-l făurim. Aceasta lecţie de filosofie a istoriei, ne-a arătat că nu trebue să aşteptăm nimic dela nimeni, că spectatorii obiectivi sunt acei care se înşeală mai des, că voinţa puterii se află în noi, că însfârşit orice enigmă a timpului ce va să vie pare ridicolă, atunci când cu promptitudine tactică s'au fixat punctele de rezistenţă şi sensul atacului. Refractar ideei de fatalism, care ne târăşte obscuri şi neputincioşi pe căile întortochiate ale neprevăzutului, d. Horia Sima este prin prezenţa lui activă în momentele de răscruce, un apologet al voinţei de înfăptuire.

O nesocotire inconştientă a acestei concepţii dinamice a omului politic croit după structura şi perspectivele secolului XX, i-a dus pe epigonii democraţiei de odinioară la o serie de compromisuri şi de înfrângeri ruşinoase care au culminat prin catastrofa desmembrării României. Această politică nu mai este posibilă astăzi deoarece ţara este guvernată de forţele ei vii, de o generaţie nouă care, trecând peste însângerări nămprasnice, a triumfat asumându-şi toată răspunderea. Nu avem timp de polemizat cu nimeni, şi mai cu seamă cu strigoii unui regim defunct. Cine ar îndrăzni să creadă altfel, să privească la voinţa conducătorului, secundată de desfăşurarea de forţe a cămăşilor verzi, şi în adâncurile conştiinţei lui să-şi afle resemnarea.

Când d. Horia Sima s'a reîntors în ţară la 19 Mai 1940 şi apoi, după arestare, la 13 Iunie a fost eliberat din arestul Siguranţei Generale, linia morţii s'a frânt, şi înainte s'a deschis cu plenitudine şi nădejde linia vieţii. Dela această dată istorică a României moderne, putem spune că viaţa a frânt moartea, şi evoluţia evenimentelor a fost ritmată de voinţa de a înfrânge toate obstacolele. O acceptare eroică a jertfei pentru cucerirea unei bătălii, a fost primul semnal al triumfului; fixarea momentului pentru a da lupta definitivă de răsturnare a fostului regim, este triumful însuşi. Acesta a fost momentul prevăzut, organizat şi stăpânit de d. Horia Sima. Avem nevoie de aceste precizări pentru a înţelege şi mai bine că sensul ofensivei dela 3 Septemvrie nu a fost altul decât acela care ducea inevitabil la cucerirea puterii.

Astăzi, pentru unii este prea târziu de a se desmetici din nelămurirea în care se aflau în primele zile ale lunei Septemvrie, când besmeticii căutau o altă soluţie decât acea dictată de Mişcarea Legionară. Atunci situaţia lor a fost definitiv pecetluită. Şi dacă încercăm să depănăm lucrurile, ţinându-ne de mersul lor firesc, logic este să ne oprim la 9 Octomvrie 1940 când d. Horia Sima, la Braşov rosteşte avertismentul Mişcării Legionare în numele celor 1.400.000 de Români aflaţi în Ardealul ocupat de unguri. Oricine ar fi înţeles că în fruntea tineretului legionar se află un om care-şi fixează în acest obiectiv ţinta idealului său. O tainică şi semnificativă mărturisire a rasei ardeleneşti, care grăeşte prin sângele lui Horia Sima. Şi dacă, ne îndreptăm paşii către o altă zi mai apropiată, va trebui să ne oprim la 10 Decemvrie, când d. Horia Sima stigmatizând abominabila degenerescentă morală a lumei vechi, promovează patosul tineresc al studenţilor şi muncitorilor. Astfel se ridică o lume nouă, reîmprospătată de energiile tineretii, astfel rostirea dela Braşov îşi află ecoul în mitul biologic al tineretii.

Aceasta este armata României de mâine, din mijlocul ei se vor ridica energiile biruitoare aţintite asupra hotarelor. Acesta pare a fi sensul unei bătălii şi nădejdea anului 1941.

N. R.

PREDEAL 1937

Căpitanul şi d. general I. Antonescu la sky

CRIZĂ DE GUVERN IN FINLANDA

D. Pekhonen n'a reuşit să alcătuiască un cabinet

HELSINKI, 29 (Rador). — Corespondentul agenţiei Stefani comunică:

D. Pekhonen, care a fost însărcinat cu alcătuirea unui nou guvern, n'a reuşit încă să constitue cabinetul. El continuă consultările sale cu reprezentanţii diferitelor tendinţe politice.

In cercurile politice informate nu se exclude posibilitatea ca preşedintele republicii să însărcineze un alt om politic cu constituirea guvernului, deoarece în timpul consultărilor s'au manifestat divergente între d. Pekhonen, de o parte, şi elementele de limbă suedeză şi socialiştii, de altă parte.

O PAGINĂ DIN ISTORIA ARDEALULUI

MIŞCAREA MEMORANDISTĂ

Deputaţii Memorandului

Românii din Ardeal au dus o luptă neîntreruptă contra stăpânirii maghiare. Ei şi-au apărat drepturile prin scris şi vorbă, au dat bătălii răsunătoare în parlamentele dela Budapesta şi Viena şi, când nu se mai putea altfel, au luptat şi cu arma în mână. N'a fost numai o luptă de la popor la popor, ci şi una de fiecare clipă şi de la om la om, când fiecare a ocupat o poziţie şi a apărat-o de unul singur; ţăranul şi-a apărat petecul de pământ, intelectualul a suferit pentru o slovă scrisă sau pentru o simţire exprimată în graiu românesc, şi laolaltă s'au jertfit pentru libertatea şi conştiinţa lor românească. Ei n'au neglijat nici un mijloc, n'au pierdut nici o ocazie şi n'au precupeţit nici o jertfă. Insă nici unul n'a folosit procedee necivilizate şi nici nu s'a făcut vinovat de vreo mişelie, totdeauna şi-a privit duşmanul drept în faţă şi l-a înfruntat în chip cavaleresc.

Ungurii, deşi ca stăpânitori au avut în mâini întreg aparatul de stat, s'au făcut vinovaţi de cele mai mari fărădelegi, au falsificat adevărul au corupt, au săvârşit nedreptăţi şi silnicii, au călcat principiile omeniei şi ale civilizaţiei. Procesul *Memorandului* şi reprimarea mişcării memorandiste însumează toate nelegiuirile de care au fost capabili Ungurii.

Ardelenii, în *Memorand*, într'o perfectă formă juridico-politică au denunţat convieţuirea cu poporul maghiar, au dovedit cu fapte şi cu acte în mână nedreptatea şi silnicia regimului căruia au fost supuşi şi au apelat la opinia publică civilizată să le facă dreptate.

Mişcarea memorandistă îşi are originea apropiată în dualismul austro-ungar introdus în 1867. Acest act, prin care Românii din Ardeal au trecut sub regimul bunului plac al Budapestei a avut forma şi valoarea unei sentinţe date fără să se respecte voinţa şi drepturile poporului românesc.

La 23 Februarie 1869, fruntaşii ardeleni s'au adunat la Mercurea (Judeţul Sibiu) şi au hotărît „pasivitatea parlamentară", în schimb au decis să desfăşoare o activitate cât mai intensă pentru întărirea bisericii, şcoalei, culturei şi conştiinţei naţionale. Dr. Raţiu în discursul de atunci a stabilit semnificaţia pasivităţii parlamentare: „*ce ai pierdut sau ţi s'a luat cu sila, vine vremea când poţi cere să ţi se redea*". Pasivitatea parlamentară avea sensul de nerecunoaştere a stăpânirii maghiare.

In 1887, are loc o „conferinţă" la Sibiu şi se alege un comitet compus din: Babeş, Bariţiu, Pop de Băseşti, Dr. Raţiu, Iuliu Coroianu, Dr. V. Lucaciu, Dr. A. Mureşianu, I. Slavici, etc., care să redacteze un memorand o carte a drepturilor poporului românesc din Ardeal. La 20 Ianuarie 1892 tot la Sibiu fruntaşii s'au adunat într'o nouă „conferinţă" şi au adoptat textul memorandului întocmit de Iuliu Coroianu. Dr. Raţiu a fost ales preşedinte al Comitetului central al partidului naţional şi a fost designat să conducă delegaţia care urma să plece la Viena şi să înmâneze Impăratului revendicările Ardealului.

NELEGALITATEA DIETEI DELA CLUJ

Memorandul proclamă nelegalitatea dietei din Cluj dela 1865, care votase unirea Ardealului cu Ungaria, exprimă profunda nemulţumire a poporului de regimul maghiar, dovedeşte punct cu punct nedreptăţile comise de guvernul de la Budapesta şi în concluzie, declară că poporul român nu mai poate suporta stăpânirea maghiară.

a) Legea electorală introdusă în Ardeal împiedică pe Români să-şi aleagă în Parlament reprezentanţii lor. Legea avantajează pe Unguri şi Secui. Un deputat ungur sau secui se alege cu 4—5000 voturi, însă un deputat român are nevoie de peste 200.000 voturi ca să se aleagă. Tot aşa Românii sunt împiedicaţi să pătrundă în consiliile comunale şi consiliile judeţene „congregaţiunile comitatense". In plus guvernul din Budapesta se foloseşte de falsuri în alegeri, de corupţie şi teroare.

b) La 1867, s'a stabilit că naţionalităţile au drepturi egale şi că participă egal la viaţa publică. Ungurii n'au respectat acest principiu. Astfel, observă Memorandul, din 23 de prefecţi, câţi sunt în Ardeal, niciunul nu este român. Deasemenea, nu există nici un subprefect român. In ţară sunt două universităţi cu sute de profesori, dintre care numai unul este român. Maghiarii au impus limba lor ca limbă oficială: „în administraţiune, la judecătorii, unde este vorba de justiţie, în întreaga viaţă publică Românii sunt întâmpinaţi în limba maghiară de către oameni care nu cunosc limba, firea, obiceiurile şi interesele lor particulare. In limba maghiară e tras Românul în judecată civilă ori criminală; în aceiaşi limbă i se face procesul şi i se pronunţă sentinţa; în cele mai multe cazuri, el se vede dar osândit, fără ca să-şi poată da seama, cum şi de ce".

c) Nici biserica şi nici şcoala n'au fost scutite de acţiunea de maghiarizare. In şcoalele confesionale, create şi susţinute de Români, s'au introdus 18 ore pe săptămână de limbă maghiară. Noua lege a grădinilor de copii, votată în 1891, obligă Românii să-şi trimaetă dela 3 ani copiii la şcoală, ca încă de mici să înveţe ungureşte şi să-şi uite graiul părinţilor. In nici una din şcoalele secundare şi speciale din întreg ţinutul românesc nu se predă în limba română. Chiar la universitate, unde este o catedră de limba şi literatura română, profesorul este obligat să predea în ungureşte.

d) Presa românească are un regim special. Judecătorii unguri însceneează procese de presă şi condamnă pe Români după bunul plac. In 25 ani n'a fost nici un proces contra presei maghiare, în schimb numai în 1888 au fost şapte procese contra presei româneşti. Aproape toţi ziariştii români au câte un stagiu în închisoarea din Seghedin.

e) Politica agrară a guvernului din Budapesta urmăreşte să deposedeze ţăranii români de pământurile ce muncesc şi stăpânesc din vremuri foarte vechi. Sunt numeroase cazurile în care un ungur venit cine ştie de unde a poposit într'un sat pur românesc şi a pretins că pământurile sunt ale lui. Ţăranii au pornit proces, dar au pierdut căci ungurul avea judecătorii de partea lui. In Munţii Apuseni, statul maghiar s'a declarat proprietar al pământurilor şi ţăranii s'au trezit aruncaţi pe drumuri. Ei au căutat dreptate la tribunalele ţării, dar ce pot aştepta dela judecătorii unguri!

Delegaţia română la Viena

Memorandul este sobru şi demn, nu acuză fără temei şi nici nu ezită să spună întreg adevărul. Este un rechizitoriu nemilos, el biciuieşte aspru şovinismul, nedreptatea, neomenia şi mentalitatea scăzută a Ungurilor. Aceasta se confirmă şi prin aceia că, guvernul dela Budapesta, n'a reuşit să închege nici un contra-argument sau să citeze un fapt care să sdruncine măcar o literă din textul memorandului.

Delegaţia română în frunte cu Dr. Raţiu a sosit la Viena la 29 Mai 1892. Se compunea din mai multe sute de fruntaşi, dintre care 106 proprietari şi ţărani, 64 de preoţi, 17 avocaţi, 12 comercianţi, 10 profesori, iar restul reprezentau alte profesiuni. Impreună cu delegaţiile studenţilor din Viena şi Budapesta, ei s'au adunat în sala primăriei vechi. Poliţia i-a evacuat pe motiv că n'au autorizaţie. A doua zi s'au adunat într'o sală particulară. Li s'a comunicat că Impăratul nu-i poate primi. N'veau ce să facă. Au depus memorandul la cancelaria imperială. (Textul memorandului n'a ajuns însă în mâinile Impăratului. Plicul a fost expediat urgent la Budapesta. In 1919, când Budapesta a fost ocupată de armata română, un ofiţer a descoperit în arhiva ministerului de interne plicul **nedeschis**, cu menţiunea **ad acta**. Impreună cu alte documente a fost trimis la Bucureşti).

Memorandiştii au plecat spre ţară. In drum, prin gările pe unde au trecut, bandele maghiare i-au insultat şi batjocorit. Acasă li s'a făcut o primire şi mai sălbatică. Locuinţa d-rului Raţiu din Turda a fost devastată şi dânsul insultat şi ameninţat. Mult timp a continuat prigoana contra memorandiştilor, luând deseori forme de teroare.

Mişcarea memorandistă a dat o grea lovitură stăpânirii maghiare. Doctorul Raţiu a declarat la proces: „...trebuia ca regimul ori să se desvinovăţească, ori să se răsbune. Desvinovăţirea nu era cu putinţă, a ales calea răsbunării". La 7 Mai 1894, membrii comitetului memorandist au fost aduşi în faţa Curţii cu Juri din Cluj. Sentinţa se cunoştea dinainte; judecătorii unguri nu puteau face dreptate Românilor. Ţăranii români, în straie naţionale, s'au strâns în masse uriaşe, au împânzit drumurile şi gările şi au manifestat pentru memorandiştii care se duceau la proces. Sutele de mii de ţărani adunaţi au dovedit că procesul memorandiştilor era procesul românismului. 14 Memorandişti au fost condamnaţi la 31 ani închisoare. La ieşirea dela tribunal, după citirea sentinţei, condamnaţii au fost primiţi cu flori. Pr. Vasile Lucaciu, cel mai dârz şi mai nepotolit, a fost condamnat 5 ani. Soţia sa l-a primit cu vorbele: „...sunt mândră de tine, că pe tine te-au învrednicit mai mult".

Memorandul a avut mare răsunet în opinia publică mondială. A divulgat lumii civilizate mentalitatea şi neomenia maghiară şi a atras atenţia şi simpatia popoarelor din Occident supra poporului român din Ardeal.

Memorandiştii şi-au făcut închisoarea la Seghedin. Prin această închisoare au trecut aproape toţi luptătorii ardeleni. Ţăranii ardeleni şi acum mai cântă „**Doina lui Raţiu**", din care desprindem blestemul:

Seghedine, Seghedine,
Dumnezeu cum te mai ţine?
Mureş, Tisa până când
Te mai rabdă pe pământ?

Numele voevodale pe firme de cârciumi şi magazine

Primim la redacţie o întâmpinare trimisă de profesorul Aurel Ţintă.

Observaţia d-sale este dreaptă şi ne grăbim să-i facem loc pentruca cei în drept să ia aminte şi să intervină.

Este vorba de nenumăratele firme aşezate deasupra prăvăliilor Capitalei şi în tot cuprinsul Ţării.

Multe din ele poartă numele marilor noştri Domni, Cronicari, sau dregători. Bodegi magazine de manufactură, pielării, etc., au drept firmă: „La Tudor Vladimirescu", „La Carmen Sylva" sau „La Horia Cloşca şi Crişan".

Numele mari din istoria Neamului pot fi inscrise în fruntea fundaţiilor de cultură biblioteci, pieţe, străzi; este însă o impietate să aşezi asemenea firme deasupr. grătarului de „mititei".

Şi — în legătură cu întâmpinarea d-lui prof. Ţintă — adăugăm altă observare a noastră: în multe cârciumi şi localuri de petrecere, deasupra tejghelii cu ţuică şi băuturi alcoolice, patronii au arborat chipul Căpitanului, Regelui, al Conducătorului Statului şi al Comandantului Mişcării Legionare.

La patronii localurilor — în genere — oameni simpli fără educaţie legionară, gestul poate fi de bună credinţă. Dar chipurile marilor noştri conducători nu trebuesc aşezate în localurile de petrecere, ci în odaia curată, acolo unde se păstrează icoana şi candela.

Camera de comerţ — care dă deslegare în privinţa firmelor poate să facă o asemenea revizuire.

Iar patronii localurilor fără să fie nevoie de vre-o ordonanţă din afară singuri să desprindă chipurile conducătorilor depe pereţii localului de petrecere şi să le aşeze la locul de cinste.

EVOCĂRI

Un patriarh al presei ardelene: Aurel Mureşanu

Adevărat patriarh al presei româneşti de peste munţi şi inimoasă, vajnică pană de vestitor al mântuirii naţiei sale, Aurel Mureşanu aparţine glorioasei famili care a dat literaturii şi scrisului zilnic dela noi figuri de întâie mărime şi o frumoasă tradiţie de mândrie etnică protestatară.

Era în adevăr nu numai prin sânge, dar şi prin vocaţie, fiu al profesorului dela Braşov — director la Gazeta Transilvaniei — Iacob Mu-

reşanu, şi nepotul cântăreţului al cărui glas reuşi să treacă dincolo de furtuna dela 1848, în lumea simbolurilor desrobitoare ale românismului de totdeauna.

Puţin cunoscut publicului nostru de azi, Aurel Mureşanu — păstor al sufletelor fraţilor oprimaţi — a fost, vreme de o jumătate de secol, unul dintre cei mai chemaţi îndrumători de opinie publică din Transilvania.

„Gazetar de legea veche"... aşa cum îl numea un alt mare reprezentant al spiritualităţii ardelene, fostul director al „Gazetei Transilvaniei" — căci la rându său a condus această tribună a luptelor naţionale, reluând exemplul şi strădaniile lui Gheorghe Bariţ — aminteşte epoca eroică a presei de altădată jertfitoare pentru idee şi oglindind cu fidelitate nevoile reale ale poporului.

In sensul de mai sus, Aurel Mureşanu poate fi privit ca o splendidă exemplificare — şi justificare — a înţelesului acestei nobile bresle, în elita căreia niciodată tribulaţiunile profesionale nu au isbutit să umbrească tăria torţei misionare, dusă din mână în mână, din suflet la suflet, în veşnică goană şi reîmprospătare.

Sunt nenumărate adevărurile rostite de el, în toiul şi vălmăşagul războirilor cu străinul asupritor, a căror valabilitate se menţine întreagă şi astăzi.

Ceeace ni l-a reamintit — între altele — a fost această frază clocotitoare de semnificaţie, a cărei prospeţime de substanţă o regăsim intactă şi acum, după treizeci şi mai bine de ani şi care mai ales pentru fraţii de dincolo, căzuţi din nou sub călcâiul streinului, pare un profetic memento: „Staţi neclintiţi — scria Aurel Mureşanu, în 1907, cu ocazia jubileului de 70 de ani al „Gazetei Transilvaniei" — la postul la care ne-a chemat soarta, nu aşteptaţi de la nimeni nici mulţumire, nici recunoştinţă, ci în bine şi în rău, în pace şi în război, ţineţi sus şi tare steagul mântuirii poporului vostru, ca să-l vadă oştenii loviţi de arma inamicului şi să-l recunoască, — ca să nu se risipească şi să nu piardă nădejdea în izbândă".

Aşa cum s'a spus despre el într'o caracterizare dintre cele mai juste „coborîtorul popilor de la Debrişoara se găsea într'o perfectă înrudire organică cu mediul căruia se adresa, prin scrisul lui, vorbea poporului într'un elan de caldă spontanietate".

De aci şi răsunetul pe care-l isca în sufletele cetitorilor săi, de aci prestigiul întins de care se bucura cuvântul său scris şi forţa de convingere şi de propagare a ideilor pentru cari milita, acestea devenind bunuri proprii fiecăruia dintre cei ce-l urmăreau, câştigaţi la rândul lor rolului de misionari ai religiei naţionale.

Pregătirea publicistului, care era doctor al Universităţii din Viena, dădea pe de altă parte luptei sale, o autoritate intelectuală la care făcea fireşti toate adeziunile chiar dincolo de nevoile de fiecare zi ale mulţimii. Iniţiator şi sfătuitor al acţiunei masselor, un adevărat conducător şi îndrumător politic pentru ai săi, activitatea lui Aurel Mureşanu se întindea — păstrându-şi aceleaşi rosturi — şi peste graniţă: el înfiinţa astfel la Viena Societatea „România Jună", publica articole în revistele din străinătate, iar în ceeace priveşte opera de organizare a rezistenţei din lăuntru, contribuia la fondarea vechiului partid naţional, redacta „memorandul" către Impărat sau pătimea în închisoare la Cluj.

Cu vorba, cu scrisul şi cu fapta, Aurel Mureşanu îşi împlinea deopotrivă ceeace socotea a fi pentru sine o datorie adâncă şi un comandament inebranlabil, iar pentru alţii o necesară şi bine îndemnătoare pildă.

Sentimentul acestei datorii el l'a trăit din plin, iar în eficienţa pildei date, el a crezut cu arzătoare pasiune.

Deaceea desigur răsună şi azi, atât de actuale şi de fierbinţi cuvintele apelului său ce se îndreaptă, prin vreme, către noi şi către Ardelenii rămaşi în teritoriul cedat: „Staţi neclintiţi la postul la care v'a chemat soarta, nu aşteptaţi mulţumire sau recunoştinţă, ţineţi sus şi tare steagul mântuirii poporului vostru"...

Căci şi dincolo de mormânt, acest nobil şi agitat patriarh de presă, ştie să-şi facă auzită şi ascultată, rostirea de poruncă pururea vie.

„FRONTUL ŞI ŢARA"

Un articol al d-lui dr. Robert Ley publicat în „Voelkischer Beobachter"

BERLIN, 29 (Rador). — D. dr. Robert Ley publică în „Voelkischer Beobachter" un articol intitulat „Frontul şi Ţara" în care stărue asupra formidabilelor succese germane din anul 1940, care se apropie de sfârşit.

Duşmanii Germaniei au fost bătuţi în mod nimicitor şi fulgerător, în răsărit, nord şi apus, oriunde i-a lovit spada germană. Ultimul duşman, cel mai îndârjit şi mai rezistent, este de pe acum rănit iar prăbuşirea sa nu mai este decât o chestiune de timp.

Acesta este mândrul bilanţ pe care Adolf Hitler, Fuehrerul, îl poate supune poporului german, lucrătorului, ţăranului şi soldatului, la finele lui 1940.

La acest succes uriaş a fost însă părtaş şi lucrătorul german din toate domeniile creatoare, căci el a călit armele, a livrat granatele iar frontul şi ţara au alcătuit o unitate de nedespărţit în lupta hotărîtoare pentru libertatea germană. Astfel a putut să se adeverească că cel mai bun soldat din lume dispune şi de arma cea mai bună. Germania este azi, după un an şi jumătate de război, mai puternic înarmată şi pregătită economiceşte ca oricând.

Dar molohul capitalismului trebue atins până în măduvă, în caverna sa, în Anglia, la Londra, aşa încât comorile lumii să ajungă la îndemâna întregii lumi muncitoare. Atunci vei primi şi tu, lucrător german, partea ta. Noi naţional-socialiştii îţi făgăduim că, după război, după victorie, voinţa ta naţional socialistă se va realiza.

După această victorie îţi va merge mai bine. Victoria ta, lucrător german, va însemna o raţională asigurare pentru bătrâneţe, o mare operă sanitară, timp liber şi pentru recreaţie, un salariu just, o perfecţionare profesională şi construcţii de locuinţe nemaiauzite.

ECONOMIE FINANȚE

STATUL, PROPRIETAR AL SUBSOLULUI

In present, în România, proprietatea subsolului este împărțită între Stat și particulari, proprietarii suprafețelor respective. Această situație va dura până în anul 1973 când întreg subsolul va intra în patrimoniul exclusiv al Statului.

Problema care se pune este următoarea: trebue Statul să mai aștepte încă 30 de ani și să lase până atunci pe particulari să dispună după bunul lor plac de subsolul aferent proprietății lui sau e cazul ca acest subsol să treacă imediat în posesia Statului?

Nu voim să discutăm aspectul juridic al problemei, și care prezintă dealtfel un interes secundar. Ceeace ne interesează este aspectul politic și economic al acesteia.

Trăim acuma într'un Stat totalitar. Interesele națiunii, deci ale Statului, sunt cele care au întâietate și nu cele ale indivizilor sau mai bine zis cele ale unei anumite categorii de indivizi. Individul se bucură de libertate pe tărâm politic, economic, cultural etc. într'atâta cât se încadrează în ordinea de Stat. El nu este proprietar de pământ, de imobile și de alte bunuri în temeiul nu-știu-cărui drept ci în temeiul că noțiunea de familie, nucleul Statului este strâns legată de noțiunea de proprietate. Fără dreptul de proprietate n'ar mai exista nici emulația între indivizi și prin urmare nici progres.

Pe de altă parte însă, atunci când deținerea unui bun de către anumiți indivizi este în contradicție cu interesul Statului, acest bun trebue să treacă în posesia Statului sau cel puțin sub controlul direct al Statului, pentru a fi exploatat în folosul întregii comunități.

Admițând ca adevărate cele de mai sus, să vedem dacă faptul deținerii drepturilor asupra subsolului de către particulari se armonizează cu interesele Statului.

Una din cele mai importante bogății pe care le conține subsolul României este petrolul. Dela războiul mondial și până'n prezent acest produs al subsolului nostru a constituit unul din cei mai importanți factori al economiei noastre naționale. O treime din bugetul țării noastre este acoperit din veniturile rezultate din impozite și taxe asupra industriei petrolifere iar cam 50 la sută din produsele noastre de export erau constituite din produse petrolifere. In ultimele luni această cotă se ridicase chiar la mai mult de 70 la sută. Nu mai stăruim asupra însemnătății petrolului pentru apărarea noastră națională, lucru de care își poate da seama toată lumea.

Deci nu credem să exagerăm dacă afirmăm că tot belșugul din anii de după războiu se datorește în cea mai mare parte zăcămintelor noastre de țiței. Dar n'am vrea să fim interpretați greșit, în sensul că ar trebui să fim recunoscători capitalului străin care deține majoritatea întreprinderilor petrolifere pentru faptul că a exploatat zăcămintele noastre petrolifere.

Dimpotrivă, prin felul cum au fost exploatate aceste zăcăminte, prin politica noastră în materie de petrol dictată de acest capital străin care a lucrat întotdeauna împotriva intereselor Statului, prin lipsa de rezerve care lasă economia națională descoperită pentru viitor, prin câștigurile enorme realizate de întreprinderile străine, Statul Român a fost păgubit într'un chip nemaipomenit.

Până acuma n'am avut prilejul să ne dăm seama în mod palpabil de toate acestea, dar teamă ni-e că într'un viitor apropiat vom fi puși într'o situație foarte neplăcută căci abia atunci se vor arăta toate roadele unei gospodării nechibzuite.

Deci nu e nici un paradox când spunem că bunul trai al nostru a fost întemeiat în mare măsură pe țițeiul extras din zăcămintele noastre, iar pe de-altă parte afirmăm că Statul a fost păgubit de întreprinderile exploatatoare. Căci veniturile Statului de pe urma exploatărilor petrolifere puteau fi mult mai mari, puteam să avem mai puține zăcăminte secătuite și mult mai multe rezerve pentru viitor.

Unul din factorii care a constituit un pion în jocul capitalului străin împotriva Statului Român a fost dreptul proprietarilor unor anumite categorii de terenuri să dispună după bunul lor plac de subsolul aferent proprietății.

Din aceste proprietăți cu „drepturi câștigate", întreprinderile petrolifere și-au creat rezerve foarte întinse de terenuri pe care au avut și au posibilitatea să le pună în exploatare când vor vrea și cum vor vrea.

Astfel societățile și-au asigurat o independență destul de mare față de Stat, putând să refuze sau să accepte perimetrele scoase la licitație de către Stat, după cum condițiile le conveneau sau nu. In multe cazuri perimetre de-ale Statului înconjurate de concesiuni cu drepturi câștigate au rămas neconcesionate până ce au devenit fără valoare prin degradarea lor de către exploatările din jurul lor.

Și din punct de vedere pur financiar, prin recunoașterea drepturilor câștigate, Statul a avut de suferit. Căci în general concesiunile particulare au fost achiziționate de societăți cu prețuri foarte mici în comparație cu cele obținute de Stat pentru perimetrele sale.

Prețul era mai mare sau mai mic, după cum regiunea respectivă era sau nu „en vogue". De asemeni depindea de proprietari: cei mai instăriți, în special marii moșieri, obțineau de obiceiu prețuri mai mari decât cei săraci, pentru că puteau să aștepte și apoi pentru că deobiceiu își dădeau mai bine seama de valoarea subsolului lor decât cei din urmă, care erau mai ignoranți în această materie.

In ceeace privește redevențele plătite de societăți deținătorilor terenurilor cu drepturi câștigate, acestea sunt iarăși mult mai mici decât cele plătite Statului, care pe lângă că sunt mai mari sunt și progresive. Astfel dela o anumită cantitate în sus, produsă de o sondă, Statul ia aproape jumătate din producția sondei.

Deci prin faptul că societățile au avut posibilitatea să concesioneze aceste terenuri dela particulari și nu dela Stat, au realizat un profit foarte important, și bine 'nțeles Statul a fost păgubit cu aceeaș sumă, care a intrat în buzunarele acționarilor străini.

Ar fi fost de mirare dacă jidanii nu s'ar fi băgat și în acest soiu de afaceri. Pentru a realiza câștiguri fără muncă și fără aproape nici un risc, ei s'au interpus între proprietari și societăți, mijlocind marea majoritate a transacțiunilor, ciupind astfel și ei o bună parte din prețul obținut de bieții proprietari.

Rezumând cele expuse, rezultă că profitorii depe urma terenurilor cu drepturi câștigate, au fost în ordinea importanței:

1. Intreprinderile petrolifere, marea lor majoritate fiind străine;

2. Intermediarii marea lor majoritate fiind jidani;

3. Marii proprietari;

4. Micii proprietari, care constitue marea majoritate a proprietarilor de terenuri cu drepturi câștigate.

Aceasta fiind situația, nu se vede nicăieri justificarea menținerii acestei stări de lucruri. Mai ales acum când politica petrolului trebue să fie dictată de Stat și deci e necesar ca Statul să aibă un control cât mai complet asupra industriilor petrolifere, se impune abrogarea dreptului particularilor de a dispune de subsolul lor.

Nu înțelegem însă ca proprietarul terenului să piardă prin aceasta dreptul la un câștig depe urma țițeiului extras din subsolul său. El va trebui să capete ca și până acuma un preț de concesiune și o redevență, comparabile cu cele obținute până acum, însă toate acestea le va primi dela Stat din prețul și redevența ce va obține acesta dela întreprinderi. Desigur că Statul va avea dreptul să concesioneze aceste terenuri în momentul și în condițiile hotărîte de el.

Procedând astfel, proprietarul nu va avea nici un motiv de nemulțumire, căci în multe cazuri profitul pe care-l va realiza va fi mai mare ca cel realizat până acuma.

Desigur că din toată afacerea aceasta, Statul va fi acela care va realiza maximum de avantagii. Dar aceasta este și ceeace trebue urmărit.

Acei însă cari vor suferi de pe urma acestei măsuri, vor fi intermediarii, siliți să-și caute alte surse de venituri precum și întreprinderile petrolifere în sensul că beneficiul lor se va micșora, iar dependența lor de Stat va crește.

In ceeace privește micșorarea beneficiului însă, societățile au încă posibilități destule de a preveni aceasta prin perfecționarea și raționalizarea tot mai desăvârșită a metodelor de lucru. In această direcție nici în țările mai avansate din punct de vedere tehnic, nu s'a spus ultimul cuvânt, iar noi avem de parcurs încă o etapă ca să ajungem cel puțin la nivelul lor actual.

Ing. Gh. Brăileanu

BUGETUL FRANȚEI

BERNA, 29. (Rador). — Corespondentul agenției DNB transmite:

Comitetul de 11 persoane care a fost însărcinat cu studierea bugetului francez, a fixat acest buget pentru primele trei luni a anului viitor.

D. Bouthillier, ministrul finanțelor a supus Sâmbătă proectul consiliului de miniștri.

Acest buget se urcă la suma de 24 miliarde franci și el nu conține cheltuelile de ocupațiune.

SUBSCRIEȚI PENTRU SINISTRAȚI

Anul nou economic sub regim legionar

Pentru întâia oară se întâmplă în viața Statului român să se poată vorbi de perspective economice atât de promițătoare de bine, cu prilejul unui an nou, ca acum, sub regimul legionar.

Un suflu de înviorare se simte peste întreaga țară. Organizațiile mișcării legionare sunt pretutindeni la datorie. Peste tot locul se cercetează și se vindecă rănile nenumărate, de care suferă neamul nostru.

Nu există domeniu de activitate economică publică sau particulară, unde să nu se vadă urmele unui trecut de pradă și ruine. Țara noastră binecuvântată de Dumnezeu cu toate darurile naturii, a fost gospodărită fără nici-o îngrijire pentru ziua de mâne.

Dela cei mai mici slujbași până la cei mai mari conducători, în posturile umile ca și'n fruntea treburilor țării, se instalaseră oameni hrăpăreți și lipsiți de răspundere aleși par'că anume dintre cei mai slabi de caracter, suflete compromise și netrebnice, gata să'și vândă neamul și țara.

Prima grijă a regimului legionar a fost să facă rânduială în finanțele țării, să pună frâu cheltuelilor și să ușureze contribuabililor multe sarcini fiscale. Apoi s'a procedat la consolidarea situației funcționarilor. *Putem preciza în privința aceasta, că actualul regim va ține seamă de urcarea costului vieții, fixând chiar cu începutul anului 1941 un minimum de salar pentru slujbașii Statului în jurul sumei de șase mii lei lunar.*

Funcționarii publici nu vor mai fi elemente neglijate în organismul vieții noastre de stat. Dimpotrivă li se vor da atribuții de răspundere în măsura pregătirii lor. Vor fi organe constructive, care să contribue prin activitatea lor bine înțeleasă la progresul poporului nostru în ori ce direcție: economică, socială și culturală. Elementele nepregătite inutile se vor elimina singure din noul organism însănătoșit al Statului.

„Țara noastră are nevoie de elemente muncitoare. Munca a fost disprețuită de slujbașii Statului. Școala nu pregătia generații de muncitori ci numai trântori cari să sugă din bugetul țării, strâns din munca altora.

O eră nouă economică, fructoasă începe sub auspiciile regimului legionar. Ori cine va trebui să-și aibă locul bine fixat în comunitatea de muncă românească să-și justifice existența și prezența în viața Statului român. Și precum s'a introdus cartea de imobil pentru controlul locuitorilor *tot așa va trebui să se introducă și cartea de muncă pentru populația țării noastre, de toate categoriile sociale.*

In scopul cunoașterii exacte a situației fiecărui locuitor, guvernul legionar a hotărît, pentru anul 1941 facerea recensământului general al populației. *Se vor strânge date și informațiuni amănunțite din întreg cuprinsul țării pentru a se creia o bază documentară sigură la îndemâna autorităților fără de care toate măsurile și proiectele de reconstrucție a Statului rămân lipsite de trăinicie.*

Pregătirea lucrărilor premergătoare recensământului populației trebue să înceapă imediat. Pentru aceasta este necesară o cât mai largă contribuție din partea organizațiilor mișcării legionare, atât la sate cât mai ales la orașe.

Intreaga țară se sprijină astăzi pe „Ajutorul legionar" fie că acesta vine să aline suferințele fraților refugiați sau exploatați din teritoriile pierdute, fie că încearcă să ridice din mizerie populația nevoiașă rămasă fără adăposturi și mijloace de trai din cauza nenorocirilor cutremurului și altor dezastre.

A examina amănunțit la fața locului, situația fiecărui locuitor lămurindu-se identitatea ca neam, religie, ocupație, pregătire profesională, rost social, economic și cultural, este opera cea mare ce trebue realizată în momentul de față spre a se cunoaște mai 'nainte de toate capitalul uman, de care dispune țara noastră.

Primul an nou economic sub regim legionar începe așa dar cu stabilirea inventarului locuitorilor. *De pe urma distrugerilor trecutului trebue să știm precis ce am pierdut și ce ne a mai rămas din sufletele ridicate.*

La sate locuitorii sunt mai ușor de cercetat. Viața țăranilor noștri este uniformă după regiuni. Oamenii trăesc într'o comunitate, se cunosc de aproape unii pe alții. [illegible] ori cărei anchete [illegible] documentați asupra vieții fiecărei familii, asupra ori cărei gospodării. Strângerea datelor totuși este operă de cercetare amănunțită, de constatare oficială, prin agenții recensori la fața locului dintori de carte, cari să tălmăcească instrucțiile, să completeze chestionarele cu datele cerute. *Să nu fie lăsate atâtea goluri ca odinioară să [illegible] din opera recensământului, formând temelia neclintită pentru mărețul edificiu național-legionar al Statului român.*

Pentru aceasta se cere o muncă conștientă, de apostolat, pe care numai legionarii sunt în măsură s'o presteze cu adevărat. Ei sunt organele de convingere de nețărmurit patriotism, cari înpânzesc viața renăscută a satelor. Dela ei țara își așteaptă fericirea.

Astăzi este mai ușor să stea agenții recensori de vorbă cu țăranii având împreună aceleași credințe, aceleași interese. Ei vor putea să-și desvăluie unii altora întreaga intimitate a ideilor însuflețitoare pentru așezarea țării pe temeliile dreptății.

Cu prilejul vizitelor, pe care le face agentul recensor la casele țăranilor, el va descoperi, de sigur, multe necazuri și neajunsuri pe cari le va nota, făcându-și observațiile de îndreptare. El va avea timp să-și însemneze numărul caselor cercetate, numărul gospodăriilor al membrilor fiecărui menaj, al uneltelor și mașinilor agricole al vitelor de muncă și de lapte al păsărilor de curte, întinderea pământului de cultură, a grădinilor de pomi și de legume. *Toate constatările agenților recensori vor forma un prețios material informativ ca temelie pentru întocmirea monografiei satului.*

Această anchetă economică și socială se va întinde apoi la viața orașelor, care, fiind mult mai variată prin aspectele sale, oferă un câmp foarte vast de cercetări și din punctul de vedere al straturilor sociale și al compoziției etnice a locuitorilor.

La orașe această examinare a situației cere un timp mai îndelungat din partea agenților recensori, cari, având de a face cu elemente progresate în cultură și cu o situație materială mai prosperă, trebue să procedeze, în vizitele lor, cu mult tact și prevenire, spre a găsi o bună primire și înțelegătoare colaborare la complectarea informațiunilor.

Aci, în orașe sunt puternicile cetăți bancare, marile întreprinderi industriale și comerciale, instituțiile de știință și cultură, centrele de conducere administrativă, publice și particulare. *Aci trebuesc elemente anume pregătite pentru strângerea materialului informativ documentar, care să stea la baza studiilor economice-sociale, necesare la deslegarea problemelor de stat, ce sunt astăzi la ordinea zilei.*

Iată, în linii generale, cum se proiectează viața noastră economică sub regim legionar, în pragul noului an.

N. Istrate

EVOLUȚIA PREȚURILOR DE DETALIU DIN BUCUREȘTI, PE ANUL 1940

Deslănțuirea războiului dintre Anglia și Germania, în luna Septemvrie 1939, a avut în România consecințe și în evoluția prețurilor de detaliu — căci începând cu această lună, curba prețurilor devine categoric ascendentă, lună de lună, prezentând brusce majorări mai ales în sectorul alimentar.

Din cauza lipsei de control a regimului trecut, specula și stocarea alimentelor nefiind sancționate suficient de aspru, a rezultat o scumpire exagerată a vieții fără a se putea motiva, întrucât în mod real nu se simțea lipsa, fie de alimente, piei, fire sau combustibil.

Țara noastă a înregistrat în 1940 o creștere a indicilor prețurilor de detaliu de 44.3 la sută comparativ cu media indicilor din anul 1939.

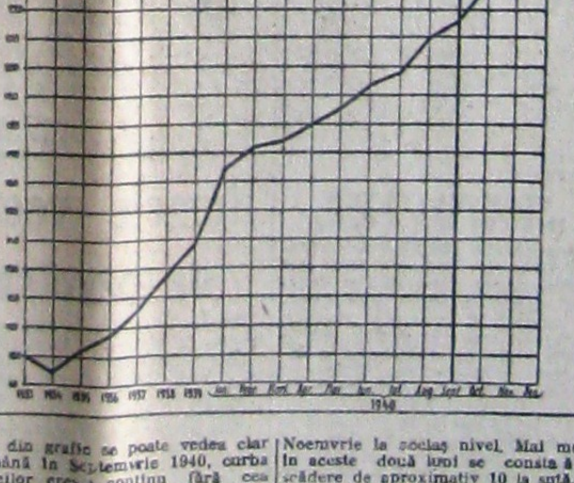
Această creștere, în comparație cu majorările corespunzătoare înregistrate în țările limitrofe, unde controlul prețurilor a însemnat un capitol esențial în programul de guvernământ al regimurilor respective, este complet superioară. Un fenomen, nu fără semnificație îl prezintă Germania care și-a menținut dela începutul războiului prețul articolelor de primă necesitate, riguros la acelaș nivel.

Continua creștere a prețurilor din România până în luna Septemvrie 1940, cerea și la noi și în acest domeniu o intervenție din partea statului. Deci intervenția Statului Național Legionar a corespuns unei necesități adânc simțite.

Prezentăm mai jos evoluția, în indici, a prețurilor de detaliu pe ultimii trei ani.

	Indicele general	Alimente	Imbrăcăminte și încălțăminte	Combustibil și diverse
1938	127.7	134.6	115 3	120.5
1939	137.8	142.7	135 8	123.3
1940	198.5	206 6	196.9	174.2

Din acest tablou deducem că alimentele cresc în 1940 față de 1939 cu 44,8 la sută indicele trecând dela 142.7 (1939) la 206.6 (1940); îmbrăcămintea și încălțămintea își majorează prețurile cu 45 la sută, indicele ajungând dela 135,8 (1939) la 196.9 (1940); iar combustibili și diverse numai cu 41.3 la sută imprimând indicelui urcarea dela 123,3 (1939) la 174,2 (1940).

Și din grafic se poate vedea clar că până în Septemvrie 1940, curba indicilor crește continuu fără cea mai mică tendință de staționare.

Cu toate că, luna Septemvrie, începutul erei Naționale Legionare, a întâmpinat o sistematică și îndârjită opoziție a tuturor acelor ce începutul acestei ere conjuga cu desnodământul activității lor neromânești, totuși viguroasa intervenție a noului regim a reușit să înlăture nu numai această opoziție dar chiar să mențină un ritm normal al prețurilor într'un anotimp când legile naturale îi imprimă urcări.

Astfel, indicele general al prețurilor, rămâne în lunile Octomvrie și Noemvrie la acelaș nivel. Mai mult în aceste două luni se constată o scădere de aproximativ 10 la sută, a prețurilor la combustibil și diverse.

Decemvrie, fiind lună prin excelență a cererii mari, a atras o creștere de 1,8 la sută.

Pe dealtă parte fabricarea de produse standardizate, puse la dispoziția consumatorilor cu mijloace de trai modeste, învederează cu prisosință marea grije a Statului Național Legionar de colectivitatea românească.

Mircea Ceicu

NOTA. — Indicii prețurilor de detaliu, sunt indicii oficiali ai Institutului central de statistică.

NEGUSTORUL

Iată factorul de primul ordin al ramurei de activitate din Economia Socială — circulația bunurilor.

Negustorul poate stăpâni și dirija întreaga mișcare a bunurilor și odată cu stăpânirea și dirijarea bunurilor, adică în momentul când negustorul devine diriguitorul circulației bunurilor, se poate spune că dictează și producția și consumația. Negustorul este — și deocamdată a rămas — factorul principal al vieții economice.

Statele mari și puternice, cu o revoluție socială adâncă, au căutat — și uneori s'a reușit! — să înlăture acest factor principal în economia capitalistă și burgheză, substituind negustorului, interesul colectivității realizat prin Stat sau Cooperația.

In România negustorul român și creștin are un trecut frumos. Cine nu cunoaște „Istoria Comerțului din România", cu acele splendide pagini în care se descriu legăturile și atitudinea negustorilor noștri cu domnitorii „Moldaviei" și ai „Țării Românești"! Cine nu știe importanța târgurilor internaționale și rolul însemnat în viața economică — de atunci — a negustorului la târgurile din Lipsca, Viena, Varșovia, etc.! Azi dacă privim adânc în trecutul secolelor, negustorii de atunci ne par cu totul altfel decât cei de acum. Vreau ca în aceste rânduri să arăt negustorul de azi, spre a se putea face distincția între cei de eri și cei de azi, ca nimeni să nu se mai mire, deco voim ca negustorii noștri români creștini să fie aidoma celor din secolele trecute, ca pe vremea lui Ștefan cel Mare și Alexandru cel Bun.

Negustorul de azi a apărut pentru un scop, bine fixat de el: îmbogățirea. Indiferent cum, indiferent prin ce mijloace, dar trebue (și-a zis el) să se îmbogățească. Vinde tot, vinde pe oricine, vinde cu maximum (care-i fără maxim) de preț, dar trebue să se îmbogățească și trebue să stăpânească prin puterea lui financiară, care și-ar face-o din strădania cu sânge a poporului sărac.

Această năzuință a negustorului, de a se îmbogăți prin jupuirea neamului din care și el face parte, se pare că s'a accentuat în ultimul secol, datorită influenței imorale a negustorului străin de sângele neamului nostru, în speță a negustorului jidan. Influența iudaică s'a exercitat în toate domeniile de activitate, dar mai ales în domeniul economic, în domeniul materialist, căci însăși religia iudaică nu este decât un lanț de legi sociale, care privesc numai rasa iudaică.

Negustorul român cu aceste influențe nu a făcut altceva, decât s'a contopit în scop cu negustorul jidan. Nu a căutat să vadă măcar că se găseau (cei doi negustori — român și jidan) pe două drumuri divergente.

Negustorul jidan a apărut spre a-și ajuta membrii Kahalului, prin speculația popoarelor creștine, în timp ce negustorul român nu putea să aibă decât în cazul cel mai nefericit un scop invers, cu mijloace întoarse.

Datorită, însă, speculațiunilor iudaice negustorul român — cei mai mulți — s'a întovărășit cu jidanii și au început „era jupuirei creștine". Peste noapte din săraci au ajuns milionari. Nu s'au uitat la oameni, și nu s'au dat înlături dela cele mai odioase speculații. Atunci când vremurile le-au permis, au căutat beneficiu de zeci de mii la sută. Când vremurile erau tulburi, datorită situației internaționale sau interne, au ridicat prețurile, au încasat orice sumă — drept preț — dela burghezi capitaliști, uitând complet de nevoiașii neamului care tânjeau cu lacrimi pentru o bucățică de pâine. Nu este un consumator, care să nu se plângă de hidoșenia hrăpăreață a negustorului de azi. Și nu vor să înțeleagă și nu vor să se cumințească, căci vremurile cer. Merg înainte, speculând, furând, [illegible] numai să se îmbogățească. [illegible] tatea lor, capete cărunte, [illegible] ve adâncește prăpastia dintre [illegible] rații. Ei bătrânii o adâncesc [illegible] moravurile lor în afară de [illegible] neamului. Și noi răbdăm. Dar [illegible] veni și ziua noastră. Strig de [illegible] prin cuvintele lui Ion I. Moța [illegible] dă toți: „Oameni veacului de [illegible] să-și oprească o clipă huzurul [illegible] păsarea și să asculte ciudatele [illegible] mote care frământă adâncurile [illegible] înțelese și chiue cu vânturile [illegible] Și să știe: se apropie stăpânirea [illegible] goilor, cumplită!"

In Statul legionar acest factor [illegible] semnat, din circulația bunurilor [illegible] negustorul își găsește rostul în [illegible] ba colectivității, a neamului [illegible] Negustorul trebue să fie așa cum [illegible] vedea Căpitanul: Un om corect, [illegible] de voe-bună și pătruns de rolul [illegible] semnat pe care îl are în viața [illegible] nomică, în slujba Neamului și [illegible] trei sale.

Negustorii în Statul Legionar [illegible] fi aleși din școala legionară — [illegible] școala Căpitanului — și aduși [illegible] lesnească circulația bunurilor [illegible] avantajul lor ci în interesul [illegible] mului. Astfel că viitorii negu[illegible] legionari vor pune mai presus [illegible] interesul lor, interesul colectivității [illegible] naționale. Aceștia nu vor interveni [illegible] decât acolo unde colectivitatea [illegible] țională prin Stat, nu a intervenit [illegible] nu a găsit că este locul să intervină. Viitorul negustor legionar va fi [illegible] reprezentant al Statului Legionar [illegible] al intereselor nației române.

Dela revoluția franceză și până [illegible] întreaga clasă conducătoare [illegible] recrutată din clasa negustorilor [illegible] deceniul al treilea din veacul [illegible] zeci, criteriul de recrutare al [illegible] conducătoare este altul decât [illegible] burghez de până azi. Și în România începând cu anul 1940 se schimbă toate criteriile de alegere [illegible] azi. Dacă în revoluția din 1789 [illegible] părut clasa nobilă, lăsând drum [illegible] ber pentru desvoltarea clasei [illegible] gheze, apoi începând cu revoluția din 1940, va dispare clasa burgheză plină de mai multe păcate decât [illegible] sa nobilă și vor lua locul pentru [illegible] menirea lumii, țăranii și muncitorii cărturari sau necărturari, dar legionari. De aceia să nu surprindă [illegible] nimeni când văd într'un post [illegible] pe un necărturar. Postul [illegible] dar legionarul e greu. El n'a venit [illegible] se îmbogățească, ci să slujească [illegible] tia. Am jurat cu toți că nu ne [illegible] îmbogăți și cu acest jurământ [illegible] zolvat cea mai grea problemă [illegible] lumei: problema claselor sociale.

In acest angrenaj de acțiuni [illegible] înțeles că se află și negustorul [illegible] spirit legionar.

Astăzi sunt mulți, foarte [illegible] negustori despre care se poate [illegible] multe.

Să se ia aminte, că toate [illegible] spunem și le scriem nu sunt [illegible] goale ci fapte. Va veni vremea [illegible] poate cât de curând — când Legiunea se va scutura puternic de [illegible] olosnițele care încearcă să o [illegible] pească.

Negustorul care ca factor [illegible] mic nu și-a îndeplinit rolul, [illegible] înlăturat.

Răbdare. Vor veni toate la timpul lor.

Vrem negustori, dar negustori [illegible] sens legionar. In slujba Patriei și Neamului.

Ștefan Cojocaru

Știri economice din străinătate

APROVIZIONARILE REICHULUI

Pentru asigurarea alimentației și aprovizionării economiei și gospodăriilor cu combustibil, căile ferate germane au avut de împlinit misiuni speciale în toamna aceasta. Cifrele următoare dau măsura acestor eforturi. Au fost încărcate și expediate zilnic 5.000 de vagoane cu cartofi, adică 75.000 tone. Pe lângă aceasta, au fost transportate, săptămâni dearândul, zilnic 24.000-15.000 vagoane de morcovi și sfecle. Cea mai mare parte a recoltei de sfecle a putut fi astfel adăpostită la vreme. Pentru aprovizionarea cu cărbuni căile ferate germane au pus zilnic la dispoziție 75.000 de vagoane. Cu toate că au trebuit să fie satisfăcute marile necesități a armatei și economiei de războiu, căile ferate au împlinit [illegible] tăți aceste sarcini excepționale de sezon. Această realizare uriașă trebue apreciată cu atât mai mult cu cât rețelele Reichului s'au mărit odată cu încadrarea Austriei și a ținuturilor răsăritene, dela circa 55.000 la circa 73.000 km. în timp ce creșterea parcului de vagoane [illegible] nu corespunde, nici în privința cantității și nici calității necesităților. Printr'o serie de măsuri nou s'a mărit randamentul parcului actual de vagoane, satisfăcându-se nevoile după cum s'a arătat mai sus.

ORGANIZAREA TARGURILOR PE ANUL 1941

Cu tot războiul viața economică europeană își urmează cursul aproape normal. Astfel Germania va participa în anul viitor la [illegible] guri, ce se vor organiza în următoarele orașe: Bruxelles, Utrecht, [illegible] Plovdiv, Zagreb, [illegible] Milano. Acestea în primăvară [illegible] în toamnă în orașele: Varna [illegible] mir, Zagreb, Pressburg, Utrecht, Belgrad, Bari și Salonic.

Târgul de primăvară 1941 [illegible] Martie) din Viena organizează o expoziție de produse chimice sub numele „Chimia în serviciul agriculturii", înfățișând rezultatele ce se pot obține pe urma îngrășămintelor artificiale. Se vor expune asemenea și produsele farmaceutice provenite [illegible] zarea plantelor medicinale.

CONTROLUL VANZARII PORCILOR DIN UNGARIA

Ministerul agriculturii a publicat o ordonanță în legătură cu controlul vânzării porcilor. Prin această ordonanță se interzice tăierea porcilor, care au sub 60 kgr. In cazul vânzarea porcilor, care au mai puțin de 60 kgr. negustorul trebue să se legitimeze luându-se măsuri de pedepsire a contravenienților.

OAMENI ȘI MOMENTE DE RĂSCRUCE DIN VIAȚA LEGIUNII: NICADORII

Conferință rostită la radio de d. Andrei C. Ionescu, comandant legionar

D. Andrei C. Ionescu, comandant legionar a rostit Duminecă seara la posturile noastre de radio, următoarea conferință:

Vara lui 1933 se desfășura calmă, din punct de vedere politic. Guvernul de sub președinția d-lui Vaida, după o serie de măsuri pe care fusese obligat să le ia pentru stânjenirea activității Gărzii de Fier, acum își depăna activitatea în ritm obișnuit, așteptând — după ritualul democratic — deschiderea Corpurilor Legiuitoare.

Legionarii, pentru a nu da naștere la nici un fel de incidente, renunțase la orice propagandă politică și, după oprirea lucrărilor digului dela Vișani, își îndreptau toate eforturile spre marele șantier dela Bucureștii Noui, unde se clădea „Căminul pentru legionarii căzuți", astăzi „Casa Verde".

Iată însă că o serie de svonuri încep să circule. Oficiosul partidului liberal, ziarul „Viitorul", secondat de ziarele jidovești „Adevărul", „Dimineața" și „Lupta", încep o campanie de defăimare și instigare împotriva Gărzii de Fier, iar guvernul este acuzat de slăbiciune, pentrucă tolerează această mișcare „anarhică, subversivă și pusă în solda hitleriștilor".

STRAINATATEA INSTIGA

Publicația franceză „Revue des Deux Mondes" prin pana lui René Pinot, anunța că în România se hotărîse dizolvarea Gărzii de Fier, ca primejdioasă pentru ordinea de Stat.

La 29 August 1933 — deci cu două luni și jumătate mai înainte de instalarea guvernului Duca — oficiosul ministerului de Externe francez, ziarul „Le Temps", publica un articol în care se atrăgea atenția guvernului francez asupra primejdiei pe care ar reprezenta-o naționalismul român pentru influența franceză în România. „Ceeace neliniștește — zicea „Le Temps" — sunt metodele de propagandă hitleristă ale acestei mișcări", adăogând: „din partea noastră, nu credem în victoria posibilă a naționalismului român. Totuși, ar fi **o mare slăbiciune** să închidem ochii și să ne culcăm pe o ureche".

Partidul liberal, de sub conducerea lui Ion G. Duca, începe o violentă campanie prin presă și întruniri, anunțând răsturnarea guvernului prin orice mijloace și preconizând violența „contra abuzurilor autorității". Unul din viitorii miniștri liberali nu se sfia să spună „ciomagul are două capete".

In aceste condițiuni liberalii intimidează Coroana și reușesc să vină la guvern, sub conducerea lui Ion G. Duca.

Cu câteva ore mai înainte chiar ca noul guvern să depună jurământul, oficiosul „Le Temps" salută printr'un articol prim acest guvern — care era încă în curs de formare — arătând că: „una din sarcinile principale ale noului guvern e aceea de a liniști spiritul general al țării, turburat în aceste momente de unele elemente naționaliste, care cred că sisteme politice aplicate în alte State din Europa pot fi folosite pentru o nouă organizare de Stat a României moderne, unde ele n'ar da în nici un caz rezultatele scontate".

Incepe teroarea

Primele acțiuni ale noului guvern nu sunt decât întețirea atacurilor împotriva mișcării legionare și luarea unei serii întregi de măsuri represive, pentru a se împiedica candidaturile legionarilor și prin provocațiuni să ajungă la disolvarea Gărzii de Fier.

In țară și chiar în Capitală domnește una din cele mai cumplite terori. Nici un propagandist legionar nu poate pătrunde la sate, afișele sunt distruse, funcționarii bănuiți a fi simpatizanți ai mișcării sunt îndepărtați din serviciu sau mutați, iar când au încercat să depună candidaturile, legionarii au fost arestați, tribunalele blocate, așa încât la Giurgiu profesorul Vasile Cristescu a fost nevoit să treacă printr'o ploaie de gloanțe pentru a putea pătrunde în tribunal; la Pașcani, Alexandru Cantacuzino a fost legat și călcat în picioare, pe peronul gării; la Cluj, candidații legionari, în frunte cu prof. Dan Rădulescu, căpitanul Șiancu, tribunul Moților, și alți intelectuali au fost sechestrați; la Constanța tânărul legionar Virgil Teodorescu este împușcat pe la spate, pe când lipea afișe; la Iași, Căminul Cultural Creștin este înconjurat de forțele polițienești și studenții asediați zile întregi fără hrană și fără apă, iar când muncitorul Constantin Niță încearcă să asvârle o pâine camarazilor săi, este pur și simplu împușcat; în sfârșit, oriunde candidau legionarii sau făceau propagandă, erau prigoniți, schingiuiți, asasinați.

Toate protestele, toate intervențiile, toate asigurările date de Căpitan că mișcarea legionară nu intenționează o lovitură de Stat, ci numai să-și exercite drepturile cetățenești, intrând în concurența legală parlamentară, au fost zadarnice.

UNEALTA

Sub presiunea ocultei judeo-francmasonice din străinătate, care era îngrijorată de mersul vertiginos al popularității ce avea mișcarea legionară, intervine prin simbriașul ei, „marele european" Nicolae Titulescu; — în țară oculta cu Lupeasca, Wider și Comp., își găsește un admirabil instrument în francmasonul Duca și hotărăsc cu toții disolvarea Gărzii de Fier.

S'a invocat atunci „voința internațională". Iar „obiectul vânzării" — spunea Căpitanul — „nu-l mai formează nici chibriturile, nici petrolul, nici pădurile, CI INSUȘI SÂNGELE ȘI VIEȚILE NOASTRE".

„In aceste ceasuri grele, când tinerimea monarhică, într'o țară monarhică, a fost lăsată să fie sfârtecată de cei care au terfelit mai mult monarhia am făcut o constatare. Nu si-a pus nimeni pieptul pentru noi. Nici în fața poftei de sânge a lui Duca și nici în fața cererilor infame ale bancherilor străini".

„Chiar și ușile justiției ne-au fost închise... ca unor câini turbați".

Dizolvarea

In noaptea de 9 spre 10 Decembrie 1933, se procede la această mult dorită disolvare a Gărzii de Fier. Zeci de mii de legionari și simpatizanți sunt ridicați dela casele lor și încarcerați în cazematele dela Jilava și celelalte pușcării din țară. Floarea tinerimii românești, profesori universitari și scriitori de mare autoritate, sunt smulși dela ocupațiile lor și svârliți în închisoare. N'au fost cruțați nici preoții, în frunte cu venerabilul luptător ardelean părintele Ion Moța, și cu bătrânul tată al lui Tudose Popescu, preotul dela Măceștii Dâmboviței, care, în vârstă de 80 de ani, a fost târît pe jos zeci de kilometri. In miez de noapte oamenii au fost ridicați aproape goi din culcușurile lor, legați, maltratați și duși din post în post. Casele percheziționate, răvășite și pereții stropiți de sângele nevinovat al acestor tineri, care nu aveau altă vină decât că voiau să-și manifeste în mod liber și demn credințele lor adânc românești, profund monarhice și creștine.

„Este cea mai rușinoasă capitulare cunoscută în istoria politică a României. — Ucide-ți copiii cu propriile tale mâini, ne trebue nimicirea viitorului tău, Românie! Aceasta este porunca infamă al cărei executor s'a făcut un prim ministru român", spunea Căpitanul, într'o scrisoare publicată cu acel prilej în ziarul „Cuvântul".

Măsura de a declara „nule și neavenite" listele de candidaturi depuse de „Garda de Fier", era absurdă din punct de vedere juridic, deoarece un ucaz ministerial anula dispozițiunile Constituției care asigura tuturor cetățenilor libertatea de a-și exercita drepturile politice, și monstruoasă din punct de vedere național, deoarece punea în afară de lege întregul tineret românesc, spre satisfacția și folosul ocultei judeo-francmasonice.

DUCA PRIMEȘTE FELICITARI...

Căci, în adevăr, după rezultatul alegerilor, ziarele americane anunțau că Evreii din România au votat în masă partidul liberal, iar jidanul Wolfsohn, președintele jidanilor „români" din America, a felicitat călduros pe Ion G. Duca pentru acest succes.

Chemarea la cârma țării a unui om care avusese mari altercații cu Coroana și căutase să-i impună prin violență înnăbușirea naționalismului, în scopuri străine, era o dovadă de gravă nesocotire a intereselor superioare ale țării, o provocare adresată întregii conștiințe românești.

Să mai adăogăm la toate acestea și intențiunea guvernanților de a suprima pe Căpitan și pe alți șapte conducători ai mișcării legionare, ultragiul adus în mod permanent unui tineret crescut în cultul onoarei, precum și încordarea în care se afla acest tineret, în fața dureroaselor perspective care se deschideau țării, care trebuia să devie un adevărat „Chanaan" pentru jidovime, și vom înțelege atunci că instinctul național al unui popor — ca o apă vijelioasă de munte — înlătură din calea lui toate obstacolele.

La încercarea de asasinare a unei întregi generații și de prăvălire a României pe o cale străină de destinele ei, s'a ripostat cu **violența**, care — după cum spunea camaradul Nicolae Roșu — **„este urmarea firească a oricărei acțiuni de salvare a națiunii, când toate mijloacele legale au fost epuizate".**

Nicadorii

Din mijlocul acestui tineret sacrificat, „care a fost împiedicat prin violență de a întrebuința calea legală", instinctul național a ridicat atunci pe Nicadori.

In seara de 29 Decembrie 1933, la ora 6 jumătate, mai multe focuri de revolver făceau să cadă, pe peronul gării Sinaia, pe Ion G. Duca, președintele Consiliului de Miniștri, autorul fărădelegilor comise împotriva neînfricatului tineret din oastea Arhanghelului.

O învălmășeală mare și din mulțime se desprinde un tânăr, care ridicând mâinile în sus, spune că el este cel ce a pedepsit pe pângăritorul sufletelor acestui neam.

Era Nicolae Constantinescu, unul din cei trei legionari ce se legaseră cu jurământ să aducă la îndeplinire această pedeapsă.

Ceilalți doi, Iancu Caranica și Doru Belimace, conform legământului lor, trebuiau să se predea autorităților, spre a face dovada spiritului de jertfă și cavalerismului lor, care înțelege să-și ia întreaga răspundere a faptelor săvârșite.

Acum când s'au scurs 7 ani dela această tragică noapte când aidoma patimi au amuțit, în lumina istoriei nepărtinitoare putem să privim și să disecăm, cu toată obiectivitatea necesară, drama dela Sinaia.

Ce a putut determina pe acești tineri intelectuali, până atunci senini și blânzi, cu preocupări științifice și patriotice, să ridice arma împotriva unui om care conducea țara? Setea de a vedea curgând sânge? Pornirea diabolică de a vedea pe un fruntaș al țării răpus de gloanțele ucigașe? Dorința de a-i jefui sau de a-i lua locul?

Nimic din toate acestea. Răspunzând unor perfide atacuri îndreptate contra tineretului legionar, Ionel Moța, sufletul acela profund creștin și loial, spunea următoarele:

Legionarii nu sunt anarhici

„Tineretul naționalist, legionar, nu e nicidecum anarhic. *El nu practică violența în virtutea vreunui principiu nihilist și nici măcar ca metodă normală de luptă.* Tineretul nostru e un tineret strâns legat de idea de ordine, ordine morală în rândul întâi, ordine națională în rândul al doilea, și chiar ordine legală. *Dovadă că se prezintă de bună voie în fața autorităților legale, spre a se supune prevederilor legale (pe care le-ar fi putut poate eluda). Tineretul acesta declară că îi sunt absolut suficiente cadrele legale pentru a-și împlini misiunea sa istorică și pentru a birui.*

„Dar atunci când cei înspăimântați de progresul normal și legal al luptei tineretului, concep ei cei dintâi și pun în aplicare ei cei dintâi, scoaterea tineretului din lege, uneltind împotriva lui și întrebuințând cele mai perfide mijloace (dizolvări, împușcări, uneltiri împotriva vieții conducătorilor, cumpărarea și încurajarea trădătorilor, etc.), mijloace cărora acest tineret nu le poate face față pe căile legale, — atunci ținem să se știe că noi nu putem să ne resemnăm acceptând înfrângerea noastră prin aceste lovituri imorale, ilegale și piezișe, ci înțelegem să răspundem cu toate mijloacele la care ne dă dreptul cea mai legitimă și mai sfântă apărare...

„Dar dacă violențele și uneltirile lor vor continua, vor trebui să se izbească în plin de acest tineret, care-și apără, chiar cu sălbătăcie, misiunea și idealul său".

Nicadorii deci nu erau decât expresiunea sbuciumului și tragediei care frământa întreaga generație tânără și care, văzându-și zăgăzuită calea spre înfăptuirea idealurilor tinereții lor, după nenumărate și zadarnice proteste, după resemnări și scrâșniri, acum când aveau și nesiguranța dacă mai trăiește sau nu conducătorul lor — Căpitanul generației noastre, — când își vedeau neamul încălușat de toată pleava străinismului, când schimbările de guvern în țara românească erau indicate din afară, când se aplauda schingiuirea și nimicirea tineretului unei țări, la capătul tuturor încercărilor și protestelor, s'au desprins din mijlocul lui acești trei martiri, care, cu jertfa propriei lor vieți, au dat alarma, arătând prăpastia care se deschidea între tinerii și bătrânii acestei țări și, prin propria lor sacrificare au încercat să oprească ca un neam să continue a face jocul ascuns al unor forțe oculte.

Nicolae Constantinescu

Nicolae Constantinescu era copilul unui muncitor din Galați, care mai avea încă alți șase copii.

Mama lui a rămas văduvă de timpuriu și el a trebuit luptând în viață din greu, să îngrijească de dânsa și de familie, în care timp și-a urmat studiile universitare, luându-și licența la Academia Comercială.

Adânca lui iubire de țară și ideologia naționalistă care-l anima, l-au dus în rândurile Mișcării Legionare, în 1928.

Peste un an, în toamna lui 1929, participă la congresul dela Mănăstirea Putna al Asociației Studenților

Creștini Moldoveni „Ștefan cel Mare", unde cunoaște mai de aproape pe Căpitan și alte căpetenii legionare.

Inzestrat cu o mare putere sufletească și calități excepționale, el capătă curând încrederea Căpitanului și în 1932 este trimis să candideze la Cetatea Albă.

ECHIPA MORȚII

In 1933, formează cu alți camarazi „echipa morții", al cărei nume voia să arate că dârzenia celor ce o compuneau nu va da înapoi în fața niciunei greutăți, nici chiar în fața morții.

Cu această echipă, el pleacă în propagandă, prin Banat și Ardeal, fiind împiedecați de autorități să își răspândească credința lor mântuitoare.

Suportă cu resemnare toate nedreptățile, care se vor repeta și la lucrările de îndiguire dela Vișani, unde deasemenea au fost arestați, schingiuiți, tratați ca fiarele sălbatice, pentru ca — nevinovați — să fie puși în libertate.

Pentru a se putea dedica cu total mișcării, renunță la diferite posturi bine retribuite ce avea și din care trebuia să-și ajute familia și nu se dă înlături dela nicio jertfă pentru a-și servi Legiunea și Căpitanul.

Când s'au început lucrările dela Casa Verde, Căpitanul l-a numit șeful șantierului.

In timpul alegerilor din 1933, el este trimis să candideze la Făgăraș, unde este arestat și condamnat. Aici primește vestea care l-a sguduit profund, a asasinării legionarilor Virgil Teodorescu și Constantin Niță.

Cu puțin timp înainte de Crăciunul 1933 el este eliberat din închisoarea Făgăraș și vine la București, unde ia contact cu Iancu Caranica și Doru Belimace, stabilind planul ce aveau să execute la Sinaia.

CHINURI INCHIZITORIALE

După atentat, a avut de suferit chinuri pe care o minte sănătoasă cu greu le poate imagina. Oamenii acestia, care se predase autorităților, pentru a răspunde după legile țării de fapta lor, au îndurat un tratament inchizitorial. După ce a aruncat revolverul jos și a ridicat mâinile ca să se predea, o lovitură puternică în față, între ochi, a fost începutul. Pumnii au căzut grei ca târnăcoapele asupra lui, sângele îi curgea, nu-și mai simțea capul. Fața îi era desfigurată, nasul sdrobit, sângele închegat din gură îl făcea să se sufoce.

Transportat la Ploești, un bec puternic i-a fost pus în fața ochilor, pentru ca să-l orbească. Gol, cu fiare la mâini și la picioare, tot numai o rană sângerândă, cu buzele arse de febră, prin fereastra de sus, care era deschisă, ningea pe el, iar picioarele i se umflaseră din pricina loviturilor de ciocan. Prin aceste torturi fără seamăn se urmărea smulgerea unei declarații din care să se constate că executarea lui Duca se făcuse din ordinul Căpitanului.

Ei au suportat cu mare stoicism toate aceste chinuri, neafirmând decât adevărul, pentru care erau pregătiți să primească chiar moartea.

Fire voluntară, extrem de inteligent, vioiu, senin, cu adânci cunoștințe economice, Constantinescu — Niki, cum îi spuneau camarazii — era înzestrat și cu un deosebit talent literar. A scris în „Axa" o serie de întâmplări din lupta legionară, în care humorul se îmbină cu tragicul.

In închisoare de asemenea scrie o serie de însemnări de o rară frumusețe, care sunt în curs de publicare în ziarul „Cuvântul", și care pe lângă necontestata lor valoare literară, închid toată frământarea unui suflet închinat credinței sale până la jertfire.

Ion Caranica

Ion Caranica era Macedonean, venit în țară încă din 1925. Și-a făcut studiile tot la Academia Comercială, luând parte la toate luptele studențești din acea vreme.

In 1926—27, când coloniștii macedo-români din Cadrilater erau asasinați de comitagii bulgari și neprotejați de autoritățile românești, el a luat inițiativa unei excursii în Cadrilater cu studenți macedoneni și prin discursuri înflăcărate a încurajat și restabilit moralul coloniștilor.

Inapoiat la București, a lansat multe manifeste pentru cauza coloniștilor, prezentându-se în fruntea delegațiilor de Macedoneni de peste hotare pe la diverse ministere, pe la reprezentanții Greciei la București, cu care avea dese ciocniri și cărora le adresa scrisori prin ziare, întru apărarea drepturilor românilor dela Pind.

Inchinându-și toată ființa cauzei macedonene, Caranica a înțeles să se solidarizeze cu actul lui Beza, determinând pe toți studenții macedoneni să fie solidari și să redacteze un manifest, din care cauză a fost arestat împreună cu Constantin Papanace, Grigore Pihu, Sterie Ficătă, Gheorghe Ghițea, Stamuli Mamali și Sterie Ciumeti, cel care era să cadă în aceeaș noapte de 29 Dec. 1933, jertfă a marei lui credinți.

LA VACAREȘTI

In închisoarea Văcărești, unde au fost încarcerați, ei au cunoscut pe Căpitan, alipindu-se pentru totdeauna mișcării legionare, în sânul căreia prin activitatea lui Caranica a venit tot tineretul macedonean din România.

Alături de camaradul Papanace, Caranica era unul din conducătorii acestui tineret. Elemente de o aleasă cultură și caractere nesovăitoare, Căpitanul se sfătuia cu ei adeseori, considerându-i ca „având amândoi o admirabilă judecată, pusă în valoare de o curăție și sinceritate ireproșabilă, de o mare dragoste și de vitejie".

Caranica a avut o bogată activitate publicistică, făcând să apară cu prilejul procesului Beza ziarul „Apărarea", redactat în întregime de el. A colaborat la ziarul „Legionarii", dela Bazargic, și a condus acolo ziarul „Buciumul". La București a făcut să apară mai întâi „Graiul", ziar pentru apărarea intereselor Românilor de peste hotare, iar în 1933 a fondat — împreună cu prietenul și camaradul său Papanace — gazeta „Armatolii", care apare și azi.

Pentru cauza macedoneană, Caranica n'a precupețit nici suflet, nici bani.

UN RAFINAT INTELECTUAL

Având adânci cunoștințe asupra tuturor problemelor politice și sociale, Caranica era nu numai un luptător ci și un rafinat intelectual, cu o vervă captivantă, care te subjuga.

In numeroasele închisori prin care a trecut, el se ocupa de problemele sociale, pe care le adâncise, întocmind peste 1000 de fișe privitoare la o lucrare de mari proporții, ce avea să trateze despre rasism, religie, legiune, bolșevism.

Această migăloasă muncă, împreună cu altă lucrare intitulată „Macedo-Românii și Legiunea" s'au pierdut prin închisori. N'a văzut lumina tiparului decât o broșură, „Problema Aromânilor", semnată I. Nica, în care preconiza anumite soluții pentru rezolvarea problemei fraților săi.

Adânca credință în Legiune și în Căpitan nu l-a părăsit niciodată. „Noi vom muri — spunea el — dar Legiunea va birui".

Doru Belimace

Doru Belimace era tot Macedonean, descendentul unor generații de neînfricați luptători. „In odaia mea de lucru — odaia în care am clădit atâtea idealuri — pe un perete stă atârnat un tablou, pe care este arborele genealogic al familiei mele. Sunt 11 generațiuni care s'au perindat și acestea sunt autorii mei morali". Unul din acești înaintași al lui era Constantin Belimace, bardul național al Macedonenilor, care a avut o mare înrâurire asupra lui Doru.

Familia lui Belimace data cam din anul 1550. Naționaliști intransigenți, de vreo 380 de ani încoace niciunul din strămoșii lui nu si-a amestecat sângele cu sânge de vreo altă nație. Strămoșii lui au fost toți Celnici, adică conducători de sute de familii, asupra cărora aveau o suveranitate recunoscută. In Macedonia există încă și azi sate care poartă numele familiei lui.

In timpul războiului mondial, Doru Belimace a trebuit să suporte, copil fiind, toate asprimile tratamentului nemilos pe care Bulgarii îl aplicau Macedonenilor. Vreme de doi ani el a stat într'un lagăr dela Nordul Sofiei, la Naganlâc, unde fusese mutat aproape întreg satul lor.

In 1919 trece în țară, unde tatăl său făcuse războiul și unde este obligat să ia învățătura dela cap.

UN ELEMENT VALOROS

Se înscrie la Facultatea de Litere, devenind unul dintre cei mai străluciți studenți la filologia clasică. In viața studențească Belimace se impune deasemenea dela început, fiind ales în primul comitet studențesc legionar dela Facultatea de Litere, care avea președinte pe neuitatul Ion Belgea.

In acel timp face să apară gazeta „Păreri Studențești", iar mai apoi revista „Licăriri".

Intelectual de vastă cultură, încă de copil el se pasiona pentru literatură. Din clasa III-a primară citise pe Gorki, Dostoiewski, Hugo, scrieri care au avut asupra formației sale sufletești și intelectuale — după cum singur mărturisește, — o mare influență.

LUPTATOR VAJNIC

Intrat în mișcarea legionară, el se afirmă dela început ca un vajnic luptător, punând în slujba Legiunii tot talentul, sufletul și cunoștințele sale. Nu este bătălie legionară la care el să nu fi luat parte. Campaniile din 1931, din Maramureș, Bucovina, apoi luptele electorale dela Cahul, precum și cea dela Tutova, unde face răsunătorul marș pe jos, prin viscol, dela București la Bârlad, împreună cu alți camarazi, vreme de zece zile, precum și toate rigorile și schingiuirile îndurate nu fac decât să-i întărească credința în biruința mișcării legionare, iar Căpitanul, care-l prețuia și-l iubea, îl decorează cu „Crucea Albă", semnul vitejiei legionare, iar în 1933 îl numește șeful sectorului de Albastru din Capitală.

In închisoare, vechile lui preocupări intelectuale îl îndeamnă să scrie o lucrare asupra revoluției fasciste, care — sub iscălitura „Doru" — apare în 1936, în editura Nicador, prin îngrijirea Decemvirului Ioan Trandafir.

Vorbind despre această carte, în prefața ediției a II-a, de curând apărută, camaradul Papanca spune: „Când Doru a scris această carte, gândul lui n'a fost numai să inițieze pe camarazii lui de luptă în doctrina fascistă. Viziunea lui mergea mai departe. Incă de pe atunci antenele sufletului său simțeau că salvarea românității în Balcani nu se poate face decât sub egida fascismului".

Tot în închisoare redactează cartea „Prin Macedonia Sârbească", după notele ce le luase într'o excursiune făcută în 1931 și care nu este doar o carte de impresii din călătorie, ci un adevărat studiu asupra locurilor, oamenilor și istoriei mult frământatului nostru neam dela Pind, precum și monografia comunei sale natale, Moloviște, carte de adâncă erudiție, care nu vor putea întârzia să vadă acum lumina tiparului.

De asemenea a mai scris o serie de note din închisoare, care sunt sguduitoarele spovedanii ale unui suflet tânăr pe care zăbrelele închisorii nu l-au împiedicat să simtă și să admire toate frumusețile vieții.

In căsuța modestă din Dealul Bedului, măicuța lui păstrează ca scumpe relicve miile de cărți ale lui Doru și toate lucrările lui din universitate și temnițe. Când s'a despărțit de dânsa, la 25 Decembrie 1933, îi spunea: „Chiar dacă o fi să mor, n'ai să plângi pentru mine. Căci m'ai născut și m'ai crescut pentru apărarea neamului și credinței mele strămoșești. Să fii fericită dacă Dumnezeu îți va hărăzi norocul de a cădea în genunchi și de a te ruga la crucea mea".

Prin nămeții de zăpadă, o femeie cernită pe fața căreia niciodată n'a curs o lacrimă, pentru că așa îi ceruse Doru, merge să se închine la crucea lui dela Casa Verde.

„NICADORIC"

Intr'o seară, în închisoare, Niki Constantinescu, cuprins de o stare sufletească sublimă, în care durerile se amestecau cu dorurile, a început să cânte o melodie, care i-a inspirat un imn al lor: „Imnul Nicadorilor". A căutat deasemenea să combine numele lor într'unul singur și astfel a obținut Ni-ca-dor, nume pe care îl vor purta de acum înainte toți trei și care va intra în poezie și legendă, și din care Puiu Gârcineanu a derivat cuvântul „Nicadoric", expresiune ce desemnează voluptatea dăruirii pentru o credință.

Jertfa Nicadorilor

Infrățiți prin aceeași credință mântuitoare și același spirit de jertfă pentru neam, Căpitan și Legiune, ei s'au unit pe vecie prin sacrificiul pe care l-au făcut și martirajul ce au îndurat, coborînd împreună între zidurile umede ale temnițelor și ocnelor Jilava, Văcărești, Ocnele Mari, Aiud, Doftana, Râmnicul Sărat.

Jertfa lor voluntară se contopește cu aceea a miilor de legionari răpuși pentru credința lor în Legiune și Căpitan.

Dar Nicadorii au trebuit să soarbă și ultimul strop de amărăciune: în acea cumplită noapte de Sf. Andrei, dintr'un ordin demonic, ei au fost strangulați alături de Căpitan și Decemviri. Și inima lor va fi suferit o durere mai mult: căci își iubeau Căpitanul așa cum poate n'au mai fost vreodată soldați să-și iubească Comandantul.

Trupurile lor chinuite odihnesc acum alături de al Căpitanului, la Casa Verde.

Viața și sacrificiul lor rămâne un exemplu pentru tinerele generații care se ridică și care trebue să învețe din jertfa Nicadorilor că cel mai scump bun al omului este dăruirea vieții pentru biruința unui ideal.

Numele lor — legat de cel al Căpitanului prin credința și nesfârșita dragoste ce l-au purtat — va dăinui cât Neamul și Țara.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

La Vicența a fost descoperită o frescă din Quattrocento

VICENȚA, 29. — Pe luneta frontală a obsidei vechei biserici *Sant'Agostino*, unde de curând au fost scoase la lumină prețioase fresce din veacul al XV-lea, a fost descoperită zilele trecute, în cursul unor lucrări de restaurare, o frescă foarte bine păstrată, care înfățișează răstignirea lui Isus.

Fresca descoperită reprezintă un interes cu totul deosebit datorită originalității desăvârșite a compoziției.

In jurul Crucii este pictată o ceată de Ingeri în vreme ce hoții ce stau de-a dreapta și de-a stânga lui Cristos sunt înconjurați de mici diavoli. Chipuri de Sfinți și de războinici complectează marea frescă quattrocentescă, ce constitue o autentică bizarerie artistică. (Bil-ante)

O EXPOZIȚIE DE STOFE ȘI CATIFELE GENOVEZE DIN VEACUL XV—XVIII

GENOVA, 29. — Comitetul pentru organizarea unei expoziții de argintărie, stofe și catifele genoveze din veacul al XV-lea și până în cel de al XVIII-lea, ce urmează a fi inaugurată la sfârșitul primăverii viitoare, s'a întrunit împreună cu reprezentanții autorităților Genovei și ai Partidului fascist, pentru a discuta și hotărî normele de selecție a pieselor expuse cum și pentru a alege comisia tehnico-artistică ce urmează a aduna materialul ce va fi expus și a organiza și realiza planul de propagandă al acestei manifestări atât în țară cât și în străinătate. (Bil-ante).

RADIO

Marți 31 Decemvrie 1940

RADIO ROMANIA 1875 m. (160 kHz)—150 kW
RADIO BUCUREȘTI 364,5 m. (823 kHz)—12 kW
POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m. (9260 kHz)—2 kW

7.00: Ora dimineții: Deschiderea emisiunii.
Radio-jurnal (I).
Muzică (discuri).
Sfaturi gospodărești.
Inchiderea emisiunii.
13.15: Ora; Spectacole.
13.20: Muzică variată (discuri): Dans spaniol și Bolero de Lucchesi; Pustnicul de Schmalstich; Păpușa mea dragă de De Séverade (voce: Germaine Cornay); Balet din „Faust" de Gounod.
13.50: Serviciul de știri germane.
14.00: Cântece tiroleze (discuri): Două cântece populare (jodel: Mirz'l Jäger). Două iodlere (voce: Maria Roland).
14.10: Radio-jurnal (II).
14.30: Instrumente diferite (discuri): Fox de O'bish (armonică); Ländler și Polka de Freundorfer (țiteră); Dunărea albastră de Joh. Strauss (quartet de piane). Tango de d'Olba (banjo); Galop de Sommerfeld (xilofon); Lady Hamilton - vals de Costică Ionescu și Hora dela Chițorani (vioară: Grigoraș Dinicu și orchestra).
15.00: Jurnal cultural.
18.30: Ora: Obiceiuri de Anul Nou, de Victor Ion Popa.
19.45: Serviciul de știri germane.
20.00: Radio-jurnal (III).
20.20: Corala Municipiului București, dir. de Ștefan Mureșan: Florile dalbe de C. Baciu; Sus la poarta raiului de Monția; Colind de Anul Nou de M. Bârcă (solo: N. Păun). Dorul de Baciu (solo alto); Iac'așa de Simeon Niculescu; Aoleo frate peline de C. Baciu; Unde duci? de I. Baston.
20.50: Teatru: „INZAPEZIȚII" adaptare radiofonică de George Doru Dumitrescu.

DISTRIBUȚIA:

Panaite Serbenciu: C. Antoniu; D-na Aglăița: Aurelia Bălănescu; Toriță Naum: Lică Rădulescu; Iorgu Chirilovici: I. Economu; Avocat Oprișan: At. Mitric; D-na Oprișan: Al Mitric; Doctorul Micu și Crainicul: N. Moldoveanu; Grefierul Păucescu și Nestoraș: Alf. Pagoni; Șeful de tren și Tănase: C. Emilian.
21.35: Muzică populară românească (discuri): Selișteanca și Hațegana; Doina din nai (voce: Fănică Luca); In te uită Marioară și Firicel de iarbă neagră (voce: Marița Lătărețu); Hora dreaptă și Brâulețul ca'n Muscel.
22.00-24.00: Muzică distractivă și de dans (discuri).
24.00: Urări de Anul Nou.
0.30-1.00: Continuarea concertului de muzică distractivă și de dans (discuri).

Miercuri 1 Ianuarie 1941

RADIO ROMANIA 1875 m. (160 kHz)—150 kW
RADIO BUCUREȘTI 364,5 m. (823 kHz)—12 kW
POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m. (9260 kHz)—2 kW

12.00: Predică de Crăciun.
13.15: Ora; Spectacole.
13.20: Concert de prânz-muzică românească (discuri): Sârba lui Ionel și Cimpoiul; Mă duce dorul departe și Daolică Leana mea (voce: Rodica Bujor): Sârba studențească și Hora din Muscel; Bate poiana vadului și Bate vârfurile; La urechea podului (acordeon: Doina Suchici; Sârba din căruță.
13.55: „Plugușorul" de Vasile Militaru.
14.00: Grigoraș Dinicu (discuri): Aoleo leliță Floare și Hora lui Gore; Foaie verde maloștei, Doina Oltului și Ciocârlia.
14.10-18.15: Muzică ușoară (discuri);
18.20: Ora; Muzică de dans (discuri): O zi cu tine-tango de Berking; Fox de Gershwin; Vals de Schroeder și Vals de Doella.
18.45: Selecțiuni din comedia muzicală „Suflet candriu de papugiu" de Tudor Mușatescu, Nicușor Constantinescu și Ion Vasilescu. Ansamblul teatrului Ion Vasilescu.
19.20: Muzică variată ușoară (discuri): Potpuriu de șlagăre de Spoliansky; Selecțiuni de melodii de Harbach; Melodie de Suesse și Selecțiuni din „Elena" de Offenbach (pian: Billy Mayerl); Cântec negru de Bremann și Capriciu de Malneck.
20.00: Ora veselă: Tănase.
20.20: Cântece napolitane de Scheletti (voce: d-ra Aria Florescu: Spune-mi; Pasiunea mea; Vântrelele albe; Napole, numai tu; Tarantelă la Sorrento; Capri, doar tu; Pentru ce mi-ai spus: da?
21.00: Ora Germaniei.
22.00: Muzică simfonică veselă (discuri): Uvertura la „Regele păstor" de Frideric cel Mare; Alegresse de Telemann (colegiul de muzică din Wiesbaden; Dansul ucenicilor și intrarea maeștrilor din „Maeștri cântăreți" de Wagner (orch. simfonică din Londra, dir. de Bruno Walter; Scherzo din „Romeo și Julieta" de Berlioz (orch. Conservatorului) dir. de Piero Coppola); Till Buhoglindă de Richard Strauss (orch. simf. B.B.C. dir. de Fritz Busch).
22.35-24.00: Muzică de dans (discuri).

Joi 2 Ianuarie 1941

RADIO ROMANIA 1875 m. (160 kHz)—150 kW
RADIO BUCUREȘTI 364,5 m. (823 kHz)—12 kW
POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m. (9260 kHz) — 2 kg.

7.00: Ora dimineții:
Deschiderea emisiunii
Radio-jurnal (I).
Muzică (discuri).
Sfaturi gospodărești.
Inchiderea emisiunii.
12.15: Ora; Cota apelor Dunării și a barei Sulina: Informațiuni artistice și sportive.
12.30: Concert de prânz — Orchestra Radio dr. de Th. Rogalski: Muzică distractivă germană, în primă audiție. Uvertura din „Peter Schlemihl" de ... Din țările nordice-vals de H. Zander Sevila-serenadă andaluză de E. Bu...der.
13.50: Serviciul de știri germane.
14.00: Continuarea concertului Orchestrei Radio: Menuet de W. Borchert; Capriccio-vals de E. Lödr.
14.10: Radio-jurnal (II).
14.30: Continuarea concertului Orchestrei Radio. Intr'o vitrină de Siede: a) Medalion; b) Cristal albastru; c) Miniatură de fildeș; d) Porțelan de Meissen. Seară pe Rin de W. Lautenschläger. E. Budeck: a) Mare egiptean; b) Dans spaniol.
18.00: Jurnal cultural.
18.00: Ora copiilor: Semnalul orei. Imnul copiilor legionari. Urare de Anul Nou către copii, rostită de Ion Mânzatu, directorul general al Soc. de Radiodifuziune. Mâine anul se'ncepe de Kiriac. „Bradul nou răsună". Scenariu radiofonic de Anul Nou, de Al. Mitric interpretat de școala de maeștri instrumentiști, nichelatori și electro-mecanici sanitari de lângă Depozitul sanitar, de sub dir. comandant farmacist lt. col. dr. Ion Bibescu. Conducerea muzicală prof. Maria Diaconescu.

Moș Ion	Const. Antoniu
Crainicul	At. Mitric
Bunicuța	Aurelia Bălănescu

Jurnalul copiilor de: Moș Costache Damian-Bogdănești.
19.00: Ora: Marșuri (discuri): Marșuri din „Scipio" și „Joseph" de Haendel. Potpuriu de marșuri din sec. 18-lea. Două marșuri de Henrion.
19.45: Serviciul de știri germane.
20.00: Radio-jurnal (III).
20.20: Recital de pian Alexandru Demetriad: Fantezie și fugă în la minor de Bach. Brahms: a) Capriccio op. 76 No. 1; b) Capriccio op. 116 No. 7. Chopin: a) Nocturnă în fa major; b. Impromptu No. 2.
20.50: Ordine legionară de Ion Turcan.
21.05: Concert simfonic (discuri): O noapte pe muntele pleșuv de Moussorgsky (orch. din Colonne dir. de Paul Paray. Idila lui Siegfried de Wagner (orch. Filarmonica din New-York dir. de Arturo Toscanini). Concert în mi bemol major de Liszt (pian: Alexander Brailowsky). Phaeton-poem simfonic de Saint-Saëns orch. Conservatorului, dir. de Piero Coppola).
22.00: Radio-jurnal (IV); Sport.
22.30: Muzică ușoară (discuri): Serenadă de primăvară de Lacombe și Melodie de Jerchnick. Foxtrot'uri de Leslie și de Riley. Selecțiuni de melodii de Kreisler. Potpuriu din filmul „Stelele strălucesc" de Leux (pian și xilofon). Melodii din „Frasquita" și „Paganini" de Lehar. Potpuriu de melodii de pe Rin de Kornitsch.
23.00: Jurnalul pentru străinătate în limbile: germană, italiană și engleză.

Aspectele criminalității din România

Crimele de sânge și delapidările predomină în statistica întocmită pe anul trecut

Sărăcia, factor important în comiterea infracțiunilor grave

Odată cu unificarea legislațiunei penale, pusă în aplicare la 1 Ianuarie 1937, s'au adus importante modificări atât în ceeace privește încriminarea celor mai grave infracțiuni: crimele, cât și instanței competinte de a le reprima.

Sub raportul încriminării, multe infracțiuni care erau calificate crime, au fost corecționalizate. De pildă loviturile cauzatoare de moarte, tâlhăriile neînsoțite de omor, avorturile etc. Alte infracțiuni, de unde mai înainte erau calificate *delicte*, având-se în vedere frecvența lor, au fost criminalizate. In această categorie intră delictele de delapidare, mituire, etc.

Modificările aduse instanței competinte de a judeca infracțiunile de mai sus, isvorîte din necesitatea de a se ajunge pe cât posibil la o diminuare a numărului încriminaților prin acordarea de cât mai multe și mai aspre pedepse, au dus la desființarea curților cu jurați cărora li s'au substituit Curțile criminale, care actualmente funcționează pe lângă Curțile de apel nu au putut să-și înceapă, efectiv, activitatea decât dela 1 Ianuarie 1939, cu toate că fusese înființate încă din Septembrie 1938. Pricina rezidă în faptul că ele trebuiau să lichideze, în acest interval de timp, restanțele Curților cu jurați.

Prin urmare, adevăratele aspecte ale criminalității din România, nu le putem încadra decât în limitele trasate de noua legiuire penală.

Problema în ansamblul ei prezintă o importanță deosebită. O relatare amănunțită a diverselor aspecte sub care ea se înfățișează, folosește nu numai pentru partea pur informativă ci cu deosebire pentru învățămintele ce se pot trage.

In grija de a da cititorilor date cât mai exacte asupra acestei probleme, folosim o amplă și documentată dare de seamă a d-lui D. C. Decusară directorul statisticei judiciare din ministerul justiției, asupra activității Curților criminale.

TOTALUL CRIMELOR COMISE IN INTREAGA TARA

Rapoartele întocmite după datele centralizate la ministerul justiției arată că, în cursul anului trecut, numărul crimelor se ridică la 813 față de anul precedent când s'au comis numai 633 asemenea infracțiuni grave. Creșterea aceasta, destul de sensibilă, dă un raport de 29 la sută, ceeace îndreptățește să privim situația cu destulă îngrijorare.

Dacă facem o repartiție a crimelor pe provincii, constatăm că numai în Vechiul Regat au fost săvârșite 488 crime. Cifra aceasta reprezintă o proporție de 60 la sută din totalul general.

In restul țării, găsim pentru Transilvania 214 crime, Basarabia 70; iar în Bucovina, 42 crime.

Raportând acest număr de cifre populațiunei fiecărei provincii, atât intensitatea cât și frecvența lui, dă următoarele proporții:

Vechiul Regat: 5 crime la 100.000 locuitori; Transilvania, 4 crime; Basarabia 3 crime și Bucovina 5 crime, la acelaș număr de populație.

Pentru întreaga țară, statistica ne arată un număr de 4 crime comise, la 100.000 locuitori.

Dacă facem o repartiție după natura lor, găsim că s'au săvârșit în cursul unui singur an 411 crime de omor, ceiace reprezintă aproape 50 la sută din totalul general.

In a doua categorie se situează imediat, delapidările, al căror număr se ridică la 160. Lipsa de respect pentru banul public, ridică la rang de frunte și practica furtului din averea Statului au fost nu numai tolerate, dar — sub o formă oarecare — aproape încurajată de către fostele regimuri. Furau miniștrii și-și făceau averi fabuloase, peste noapte, iar slujbașii, mai mărunți, imitau exemplul de sus.

Așa s'a ajuns ca într'un singur an justiția să dovedească 160 de delapidatori. Numărul lor este însă cu mult mai mare. Cifra indicată aci nu cuprinde decât pe acei cari au delapidat sume mai mari de 50 mii lei.

Asasinatele, pruncuciderile, tâlhăriile și delictele de presă și politice vin și ele în șirul celorlalte crime, costituind categorii îngrijorătoare prin procentul pe care l-au dat.

Făcând o situațiune generală a crimelor repartizată după natura lor, constatăm că marea majoritate o deține crimele contra persoanei. Acestea dau un procent de 68.70 la sută. Vin apoi crimele contra patrimoniului public sau privat (delapidări, tâlhării și incendii) și în sfârșit crimele contra liniștei și siguranței publice (delicte de presă, politice, liniștea publică, etc.) care singure, reprezintă 10 la sută din total.

In ce privește acestea din urmă trebuiește să adăogăm că multe crime și delicte contra siguranței publice au fost trecute în competența instanțelor militare, în baza stării de asediu.

Prin urmare, putem reține ca aspect al criminalității din țara noastră, predominarea crimelor de sânge și apoi un pronunțat atac asupra însușirei avutului public; aceasta, mai ales, dacă adăugăm și crimele de delapidare trimise în judecata tribunalelor corecționale, și care se cifrează la 1596.

Repartizarea acuzaților și condamnaților după natura crimei. După serviciul statisticei judiciare din Ministerul Justiției

NUMARUL ACUZAȚILOR

In cursul anului trecut au fost trimiși în judecata Curților Criminale 1207 acuzați, pentru crimă. Față de anul precedent, când au fost deferiți judecății 1053 acuzați, constatăm o sporire de 14%. Numai în Vechiul Regat au fost 728 acuzați sau 61% din totalul general.

Dacă raportăm numărul acuzaților la cifra populațiunei fiecărei provincii, frecvența și intensitatea acestor infractori la 100.000 locuitori este pentru Vechiul Regat: 7 acuzați, Basarabia 4, Transilvania 5 și Bucovina 6, iar pentru țara întreagă 6 acuzați la 100.000 locuitori.

După sex, cei acuzați se repartizează astfel: bărbați 1063 sau 89%; femei 144 sau 11%. După cum se poate vedea, contribuțiunea femeilor este destul de vădită la comiterea crimelor, fie ca autoare, sau complice alăturea de bărbați.

In ceeace privește vârsta, numărul acuzaților majori este de 1145 față de 52 minori. Dintre minori 81% sunt băeți și 19% fete între 16—18 ani.

Deci, participarea fetelor la săvârșirea de crime este destul de activă.

Repartizarea condamnaților definitiv

Din cei 1207 acuzați trimiși în judecata Curților Criminale, au fost judecați definitiv 558 sau 46%, iar restul au rămas în curs de judecată. Din'tre judecații definitiv un număr de 162 acuzați au fost achitați. Pe provincii cei condamnați definitiv se repartizează astfel: V. Regat, 207 condamnați; Transilvania 96; Basarabia 41 iar în Bucovina 18 condamnați.

Coeficientul de frecvență a celor condamnați este de 2 la 100.000 locuitori, ceeace așează țara noastră printre statele cu o criminalitate modestă.

Tot la acest capitol este destul de interesant să arătăm că după pedepsele aplicate condamnații definitiv de către Curțile Criminale se clasează în chipul următor: Pedeapsa cu moarte, 2 condamnați; Muncă silnică pe viață, 11 cond.; Muncă silnică pe timp mărginit 37 cond.; Temnița grea 67 cond.; Recluziune, 1 cond.; Inchisoare corecțională 218, iar amendă corecțională, 8 condamnați.

Se vede, așa dar, că la marea majoritate a celor condamnați li s'a aplicat închisoarea corecțională (60 la sută). Aceasta se explică prin faptul că instanța criminală acordând cu mare largheță circumstanțele ușurătoare a corecționalizat majoritatea pedepselor criminale mai ales pentru tentative de omor, pruncucideri etc.

CRIMINALITATEA INFANTILA

Am văzut, mai sus, că numărul condamnaților minori între 15-18 ani — care au participat alăturea de majori la comiterea crimelor este de 20 și reprezintă 5,50% din totalul celor condamnați de curțile Criminale. Insă dacă adăogăm și pe cei condamnați de către Instanțele pentru infractorii minori, când au comis singuri crime, numărul lor este destul de evidențiat, ridicându-se la 62.

Cifra este elocventă și vor trebui să se ia măsuri cât mai grabnice pentru a îndrepta pe cei rătăciți sau a creia un climat nou în care copilul să fie îndreptat de mic spre o viață care să-l ferească de a deveni într'o zi fără voia și știința lui un criminal.

MOBILUL CRIMELOR

In genere, cauza crimei este greu de determinat în mod obiectiv. Din felul de apărare a celor acuzați, cu alte cuvinte după împrejurările în care s'a comis crima se poate totuși desprinde, cu multă certitudine, mobilul adevărat al crimei chiar dacă instanța criminală nu l-a reținut întotdeauna drept cauză de agravare sau atenuare a culpabilității.

Statistica întocmită ne arată că îmbogățirea ilicită constitue mobilul a 113 crime săvârșite în anul trecut; în timp ce bețția, care s'ar părea că este principala cauză a crimei — nu înseamnează decât 94 crime. Aceasta evidențiază o stare de pronunțată amoralitate, și dacă adăugăm că dintre acei cari au fost condamnați pentru crime, un număr de 260 sunt știutori de carte, situațiunea trebuie să dea de gândit tuturora.

SĂRACIA, FACTOR IMPORTANT IN COMITEREA CRIMELOR

Din constatările făcute pe baza datelor cuprinse în expunerea amintită, mai desprindem un fapt demn de reținut și anume: Clasele sărace, cum sunt meseriașii, lucrătorii, agricultorii, etc., dau un contingent destul de pronunțat în criminalitate.

Sărăcia se relevă ca un factor important la comiterea crimelor.

Asupra acestor clase de nevoiași, statul național legionar își îndreaptă toată atențiunea smulgând pe muncitor sau lucrător din mediul rău în care trăește și care are atâta înrâurire asupra lui, împingându-l adesea ori la fapte ce îmbogățesc rubrica criminalității.

Regenerarea întregei vieți publice dela noi cât și educația în spirit legionar a cetățeanului vor contribui neîndoelnic la schimbarea aspectului de astăzi al criminalității din România.

Tabloul înfățișat mai sus cuprinde o situație destul de îngrijorătoare. Ceeace se va face în viitor nu va consta în înăsprirea mijloacelor de reprimare a crimei ci în îmbogățirea bagajului sufletesc al fiecărui individ determinându-l astfel să prețuiască viața semenului său la fel ca pe a lui proprie.

Tripla crimă a unui muncitor din Jimbolia

TIMIȘOARA, 30 (Prin telefon). — Funcționarul judecătoresc Ioan Sima dela judecătoria din Jimbolia, împreună cu plut. de jandarmi Ion Crețu și guardul comunal Petru Valea, s'au dus aseară la ora 5 la locuința muncitorului Ion Trifa, pentru ca, pe baza unei sentințe judecătorești, să-l evacueze din locuință. Acesta, în loc să se supună, a luat un revolver cu care a tras asupra celor trei reprezentanți ai autorității.

Gloanțele au nimerit în plin pe jandarmul Ion Crețu, care a fost împușcat mortal; funcționarul judecătoresc Ion Sima și guardul comunal Petru Valea fiind grav răniți, au fost internați în stare disperată la spitalul din Timișoara.

După comiterea crimei, asasinul a încercat să dispară, dar a fost arestat de postul de jandarmi și înaintat azi după amiază, sub o puternică escortă, parchetului de Timiș Torontal, care face cercetări.

BĂNATU'I FRUNCEA

Am citit cu mult interes, articolul d-lui Ion Blăgăilă, din ziarul „Cuvântul" dela 14 D-vrie a. c. „Valea Carașului"; și am simțit multă mulțumire sufletească, văzând cum tinerii noștri legionari, aceste furnici-harnice, scormonesc până în adâncuri și scot mereu buruienile rele, sădind în locul lor, vlăstari tineri și vânjoși, cari ne vor așeza scumpa noastră țară, pe temelii solide, la locul plin de demnitate ce i se cuvine.

„Bănatu'i fruncea"... așa se începe orice descriere a frumoaselor ținuturi din Banat... foarte rău îmi pare că trebue să cunosc, că... „nu'i istână"... în toate privințele.

Da, pot și eu spune, că Banatul e fruntea, în frumusețile cu care l'a înzestrat natura; în trecutul lui istoric; în artele frumoase, în special „muzica", dar... din nefericire voi spune și eu ca d-l Blăgăilă, că în ceea ce privește viața socială a bănățenilor, aceasta inspiră serioase îngrijorări pentru neamul românesc în general, pentru însuși bănățenii în special.

In privința „denatalității" și a „concubinajului", aceste două plăgi sociale, sunt în adevăr uluitoare pentru noi regățenii, când meseria noastră ne prilejuește, șederea de mai lungă durată prin aceste meleaguri și împrejurările ne înlesnesc să cunoaștem obiceiurile și moravurile băștinașilor.

Ne uimește mai ales indolența autorităților și ne uimește și complecta lipsă de rațiune a acestor locuitori — la cari se observă, chiar la cei mai simpli, oarecare inteligență — cum nu-și dau seama de consecințele acestui fel de convețuiri, într'o adevărată promiscuitate! — iar nu concubinaj propriu zis.

Rog pe d-l Ion Blăgăilă, să nu-mi ia în nume de rău, dacă voi confirma în câteva amănunte cele expuse de d-sa în... „Valea Carașului."

Am locuit în comuna Cacova, un an și jumătate.

La lucrările drumurilor ce le conduceam la construcția șoselei naționale Jamu mare — Cacova, aveam între alți lucrători și pe țiganii cari locuesc la marginea comunei Cacova.

La aceștia nici nu se pomenește de căsătorii legitime între soți; dar ceea ce m'a intrigat la ei, este următorul caz, ce ese cu totul din comun: unul din lucrătorii mei, convețuia cu o chipeșă țigancă, în așa zisul concubinat: această țigancă însă trăise vre-o doi ani cu alt țigan, cu care făcuse și un copil, și acel țigan o lăsase pe ea și trăia acum în concubinaj tot cu... „sora ei".

Exprimându-mi uimirea pentru aces caz, față de alți țigani mai bătrâni, aceștia, nu găseau de loc neobicinuit acest fel de convețuire între tineri și-mi dădură ca exemplu, cazuri analoage la locuitori fruntași bănățeni, însă — „pauri", adică gospodari înstăriți — cari trăiau cu femeile, la fel cu ei, țiganii.

Din nefericire, în scurt timp m'am convins, că în adevăr așa era.

La locuitorii români bănățeni, însă, sunt în adevăr mulți căsătoriți legitim, dar, cel puțin 40 la sută trăesc într'o adevărată dezordine.

Un tânăr din comuna Cacova, s'a însoțit cu o tânără femeie din comuna Vărădia luat de părinții fetei la gospodăria lor, cu oarecare ceremonial. Această femee însă — de numai 18 ani etate — avea un soț legitim, cu care avea un copil de vre-o 4 ani etate, și acest soț legitim o lăsase, fără nici o formă. Cea ce e nostim la acești tineri, este că soțul se află tot în Vărădia și trăește în concubinat cu altă femee și femeea lui legitimă trăește în aceeași comună cu tânărul de mai sus, tot în concubinat.

Dar sunt bărbați bătrâni gospodari cu greutate, cu copii mari, unii însurați și ei, cari-și abandonează soția legitimă, fără nici o formă, și trăește cu altă femee în concubinaj, în aceeaș comună.

Caracteristic mai este în Banat faptul, că nu se dă nici o importanță, virginității fecioarelor și nici nestatorniciei în dragoste continuată, a femeilor care-și schimbă bărbații, după bunu lor plac.

In ceace privește denatalitatea, deja au început să apară primele consecințe: „greșita educație ce se dă copiilor".

In majoritatea familiilor bănățene fiind numai câte un copil, acesta desigur crește foarte răsfățat și datorită acestui fapt, acest copil nu poate primi o educație serioasă.

Exprimându-mi într'una din zile, față de un domn învățător din această regiune, mirarea mea că copiii, chiar acei din școală sunt neascultători și lipsiți de respect pentru cei bătrâni; mi-a răspuns cu vădită mâhnire că, în Banat, dacă învățătorul aplică o pedeapsă cât de ușoară unui elev neascultător, părinții elevului vin la școală și reproșează învățătorului, întrebuințând cuvinte jignitoare.

Dar e de închipuit ce vor ieși din copiii celor ce trăesc în concubinat! — acel concubinaj practicat în Banat. — Părăsiți de tatăl care i-a zămislit, cresc în cea mai rea dezordine, disprețuiți de tații vitregi pe cari-i schimbă mama lor, — al doilea, al treilea sau mai mulți, — după plac fără teamă de păcat, fără a se sinchisi de legile țărei... Când vezi în fața aceste nelegiuiri te uimește și chiar te revoltă, nepăsarea și toleranța din partea autorităților civile și bisericești.

Cred că, a opri concubinajul ... cu deosebire așa cum se practică ... Banat este foarte ușor. Legile ... românești dă destule mijloace ... rităților, de ai obliga pe concubini să se cunune legal; dar mai ... sibilitatea să-i cunune pe toți ... tr'o comună în masă.

In ceeace privește denatalitatea ... eu consider, ca o nesocotință ... lor țărei, din partea autorităților ... resort, cari nu iau grabnice și ... tice măsuri de stârpire, a acestui rău care lovește întreg neamul românesc.

Preoții vor putea să contribue ... largă măsură, la stârpirea acestui rău social; să convoace la ... la Căminurile culturale, ... pe toți locuitorii satului și să le ... plice, să le documenteze ... vinte cu tâlc, răul ce-l poate ... pe întreg neamul românesc, ... natalitatea merge tot mereu în ... creștere; să-i convingă, că ... de copii, este pietrea neamului.

Dar mai sunt multe alte rele ... Banat, cari cu mai multă stăruință și energie s'ar putea remedia.

De ex.. Incă din anul 1937 ... cepul construcția șoselei naționale Jamu mare—Lățunași—Comorâște Cacova.

S'au efectuat lucrări de terasamente, pe porțiuni prea mari, ... a s aproviziona concomitent ... terialul de împietruire — piatră, nisip — astfel că de trei ani ... lația pe această șosea a devenit mult anevoioasă, decât ... când această șosea, era un „drum ... pământ" dar bine tasat de vreme și s'au aprovizionat materiale ... împietruire, tocmai pe porțiunea ... șosea, pe cari nu era nevoe ... de împietruire, această porțiune ... ind împietruită — porțiunea ... să între km. 15+500—20+000.

Acum din anumite împrejurări ... lucrările de construcție ale ... șosele s'au abandonat; este ... chipuit ce vor deveni aceste terasamente.

Dar porțiunea cuprinsă între ... muna Cacova și Comoriște ... pentru Comoriștení mai cu deosebire, un interes vital. Comoriștenii ... aprovizionează cu cele necesare ... xistenței și-și vând produsele ... târgul săptămânal din comuna Cacova.

Ori și pe această porțiune ... făcut terasamente și când ... sau se topesc zăpezile, circulația ... picioare este foarte anevoioasă ... căruțele este aproape imposibilă.

Această porțiune cuprinsă ... km. 20+000—25+000, s'ar putea ... sor împietrui, dacă s'ar depune ... țină stăruință, cu ostașii ... trați; deoarece piatra brută ... fundația șoselei este aprovizionată ... iar piatra măruntă care se ... peste piatra brută, se poate ... proviziona de la carierele ... sau Surduc Banat, având la ... mână calea ferată.

Dar și mai revoltătoare se ... tă nepăsarea, ca să nu zic ... autorităților comunei „Lățunași" devenită acum loc istoric al ... lui. Aci în această comună, ... dantul legionarilor români, d. ... Sima și-a găsit refugiu și a ... părat de furia călăilor cari-l ... reau, auzind că a trecut frontiera ... vine în țară, trimis de providență ... rească să ne scape țara și neamul de prăpastia în care o împingeau dușmanii noștri din năuntru.

In această comună, când ... sau se topesc zăpezile, ca să ... cineva merge pe trotuarele ... de la un vecin la altul, trebue ... ție bine cu mâinile de garduri ... facă adevărată acrobație, sau ... încălțat cu cisme bine strânse ... picior, ca să nu'i rămână ... mintea în noroiul adânc și ...

In fața primăriei și a școalei ... mare ca să treacă cineva noaptea ... ar însemna să se împotmolească ... numeroasele gropi, pline până ... prafață cu noroi mocirlos, în ... că singur n'ar mai fi chip să ... nească.

De-a lungul trotuarelor sunt ... tâni cu nivelul apei la suprafața ... lului, iar ghizdurile de lemn ... se de veacuri, au aparența de ... tâni părăsite și un miracol că ... acum nu s'au înregistrat victime.

Pe șosea ca să circule căruțele ... trebuesc cai din cei mai puternici ... ca să poată parcurge cel mult 1 ... pe oră.

In definitiv, în această comună ... a cărei stare rea de întreținere ... este renumită în această regiune ... nevoe de un primar și consilieri ... acei ce vin în capul comunei ... demnați de dragostea lor pentru ... iar nu din cei ai blestematului ... chiu regim politic, cari veneau ... capul comunei numai pentru a-și ... tisface vanitatea de politician ... profesie.

Dar acum avem dreptul să ... duim că bravii noștri legionari, ... au hotărât renovarea din temelii ... scumpei noastre patrii, vor face ... această comună istorică, o frumoasă podoabă națională.

S. ȘTEFANESCU

Prietenii noştri câinii

de IONEL TEODOREANU

De mult Bucureştiul n'a fost mai alintat de nins decât anul acesta. Măsura omătului n'a putut dărâma zidirea oraşului. Oraşul mare şi zgomotos fără a tăcut alb ca un fluviu îngheţat. Casele s'au sălbăticit, ascunzându-se unele de altele, adunându-se în căldura lor. Căminul fiecăruia n'a mai fost vecin cu strada, casa şi oraşul tuturora, ci a rămas sihastru ca o parabolă rezumativă cum e Arca lui Noe în povestea lumii.

Astfel în noaptea Ajunului, la fereastra odăii mele de lucru în care eram singur cu masa, lampa şi fruntea, iarna nu mai era o iarnă a acestui timp, ci iarna de totdeauna, cu omătul, vântul, crengile şi insomnia gândului.

Nicio oglindă care să-mi arate anii din obraz; numai gândul care e însăşi transparenţa de taină a duratei. Odinioară acelaşi gând îmi dibuia viitorul; tot el acum îmi readuce trecutul. In vârful gândului şi în auzul lui anii devin spaţiu ca şi somnul.

Astfel am ascultat în noaptea Ajunului glasul cânelui din ogradă, e ultimul câne al casei noastre; vine cu noi din Moldova. Când l-a adus tata la Iaşi, copiii casei erau mai mari decât el; ei au dădăcit puiul orfan. Acum însă cânele e moşneag de paisprezece ani, iar copiii sunt tineri de douăzeci de ani.

Intr'o zi cânele acesta va muri şi alt câne îi va lua locul, cum şi acesta a venit după altul, cum şi acela a urmat altuia.

Ham-ham! Ham-ham! Răsună anii din adâncul şi afundul lor: ham-ham! ham-ham! din câne'n câne.

Doamne, unde-s atâţea câni care au lătrat şi-au dat din coadă pentru noi? Cum au venit? Cum au plecat? Cine i-a adus? Cine i-a dus?

Nu mă gândesc, desigur, la cânii cumpăraţi după fotografiile din catalog, la cei care au nume, acte şi educaţie aleasă şi care lasă semn şi'n punga şi în vanitatea celui care i-a avut.

Mă gândesc la cânii de-afară, la cânii ogrăzii, la cânii ciobanului, cei care rabdă ger şi arşiţa la fel gata să dea din coadă dacă-i chemi şi care stă pentru tine, chiar dacă-i uiţi ca inima.

Un câne e mereu în ograda noastră. Dar ceilalţi n'au nici mormânt ca oamenii, nici pod ca jucăriile stricate, nici album ca prietenii de altădată; şi n'au nici Iad nici Rai.

Poate că de asta în noaptea Ajunului gândul, în marea lui singurătate, s'a întors cu viaţă înspre cânii duşi.

Căci scrisul nu e decât luptă cu moartea şi uneori victorie asupra ei. Şi nimic nu moare mai deplin în mintea omului decât prietenul câne, mereu alături de noi cu sincera lui coadă care e a inimii şi transparenţa lui ochi în care e pruncia sufletului.

BLANŞA E A COPIILOR

Blanşa e a copiilor,
Gheorghe-i a Anicăi.
Şi Anica a cui e?
— A nimănui! răspund în cor copiii, lepădându-se de ea în numele vărului şi al nevărului...
— S'o ia...
— Cine s'o ia?
— Lasă să n'o mai ia!

Şi au lăsat-o. Au lăsat-o să fie numai. Căci Anica e războiul copiilor.

Blanşa-i mai bătrână decât copiii. Intre cei cu patru picioare e străbunică şi poate şi mai şi. Dacă ar avea numai două picioare, ar purta papuci şi ochelari, şi ar sta toată ziulica în fotoliu la gura sobei sau la fereastră împletind şi citind „Vieţile Sfinţilor" şi toată lumea ar veni la ea spunându-i „săru' mâna".

Dar fiindcă are patru picioare, îi numai Blanşa şi nimic mai mult. Copiii au cercat odată să vadă cum i-ar sta ca bunică şi au îmbrobodit-o cu tulpan, punându-i ochelarii mamei.

Nu s'a supărat Blanşa; s'a mâniat mama. Anica i-a pârît că-şi „fac râs de cońiţa".

Blanşa se bucură numai cu coada că are copii în ogradă. Când trec prin faţa cuştei ei o strigă: „Blanşa" şi coada Blanşei mătură la dreapta şi la stânga. Blanşa-i albă din vârful cozii şi până'n vârful urechilor. Un alb cam sur de drob de sare. Numai năsucul ei e negru ca mazărele marinate. Are bot ascuţit de vulpe devenită stolă la gâtul cucoanelor şi niciodată nu leapădă cojocelul de păr de capră.

— Cum o fi Blanşa în pielea goală?

Numai s'au gândit şi au râs cu hohot. Şi ce-a părut atât de rău că şi-au bătut joc de Blanşa lăsând-o în pielea goală ca pe un purceluş dus la cuptor, că au furat câte o felie de cozonac dându-i-o şi au desmierdat-o pe cap până când Blanşa a închis ochii ca un motan, gata să toarcă.

Blanşa e mică de tot, dar merge cu viţeii care au tălăngi la gât şi se duc agale la păscut cu coarnele pe cap. Ea nu latră cu una cu două. Cum scârţie poarta, deschide ochii, ciuleşte urechile, vede, miroase, umflându-şi nările, strâmbă capul, se gândeşte şi dacă i se năzare musafir latră, iar dacă nu trebue să latre, îşi întinde capul pe labe şi doarme până când adoarme la loc.

Nu muşcă. Dar asta n'o ştiu decât cei din casă. Cei cu juţă sau cu pantaloni rupţi se opresc la poartă până când iese de după Gheorghe. Unii dintre aceştia — oierii tatei — intră dar se apucă cu bâtul. Blanşa se face că-i ia domnii de bunăvoie pe băţ. Copiii râmbesc în sinea lor şi spun:

— Treci mata, nu te teme, o ţinem noi.

Şi o apucă pe Blanşa din două părţi, ţinând-o ca pe taur.

Odată a prins-o Juju cu laţul şi a băgat-o în casa lui Gheorghe era beat şi dormea. Mama nu era acasă. Anica gătea din pomuri şi spunea:

— Hă-hă! Are să v'aducă hoheru chielea Blanşei în băţ! Hă-hă!

Dar copiii nu s'au lăsat. Au luat o birjă şi s'au dus de capul lor la tribunal. I-au găsit pe tata, i-au spus tot, cu lacrimi în ochi — şi seara, Blanşa a venit cu tata în trăsură cu doi cai, şi după ce i-a mirosit pe copii, a intrat în cuşcă şi n'a mai vrut să iasă.

Blanşa ţine cu copiii şi cu Gheorghe. Când Gheorghe se duce la piaţă cu coşul, Blanşa pleacă după el fără s'o cheme, ca să-i facă în ciudă Anicăi. Blanşa se potriveşte în pas cu Gheorghe şi când e treaz şi când e chiurluit. Dacă Gheorghe se poticneşte lângă zidul bisericii şi rămâne acolo în somne, Blanşa se culcă lângă el şi aşteaptă.

— Gheorghe-hăi! răcneşte Anica peste biserica Sfântul Ion Gură de Aur.

Dar lui Gheorghe i-i mai bine lângă biserică, decât lângă Anica.

— N'auzi, Gheorghe? C'acuşi vin la tine!

Ciorile de pe biserică îşi fac semne cu cotul aripii, şi o asmuţă pe Anica: har-har...

— Măi, unde mi s'o supăra odată Sfântul...

— Care Sfânt?

— Sfântul Gheorghe, cel cu lancea. Şi unde mi-o ieşi călare pe fereastra bisericii...

— Pe fereastră?

— Cal cu aripi, măi băiete! Alb ca laptele şi cu aripi de hulub. Şi unde mi-o trăsni o pe Anica drept în mijlocul frunţii...

Nu iesă Sfântul Gheorghe nici pe uşă — că-i încuiată de dascăl cu cheia de fier — nici pe fereastra rândunelelor, că-i zăbrelită.

Şi stă bietul Gheorghe numai cu Blanşa, lângă zidul bisericii. Şi numai ce vine Anica fâşâind şerpeşte din papuci, c'o falcă 'n cer şi una 'n pământ.

Scoate-ţi aripile, Blanşa, că-i prăpăd! Incalecă Gheorghe, pe Blanşa, că te-ajunge Mama Pădurii!

Blanşa n'aude; Gheorghe nu vede.

Anica dă cu piciorul în Blanşa şi în Gheorghe, şi-i smunceşte pe năpăstuit ca pe un sac cu cartofi. Gheorghe-i numai somn şi rachiu. Anica îl pune pe picioare şi 'ncepe să-l cărăbănească pumni, răcnind la el:

— Haram de tine, păcătosule şi spurcatule! Imi bei tătă munca şi sudoarea me!

Urâte vorbe!

Gheorghe se clatină să cadă, dar Anica nu-l slăbeşte. Dă cu genunchiul, dă cu cotul, dă cu pumnul, se îndeasă'n el de parcă-l scurmă. Il îmbrânceşte pac cu palma peste obraz, poc cu piciorul drept în şale. Ii cade papucul. Geme, afuriseşte îl ridică şi se năpusteşte. Pleosc cu papucul peste ceafă, peste tâmplă, peste gură.

— Unde-i toporul, Gheorghe-Gheorghe, să te hăcuesc şi să sfârşesc la Cremenal!

Iar Gheorghe-Gheorghe îndrugă:

— Dă tu dă, muere, c'acuşi iesă dracu din Gheorghe.

Şi sudue.

Săracul Gheorghe!

După acela Blanşa se culcă în cuşcă şi nu mai vrea să vorbească cu Anica.

Gheorghe doarme şi nu mai vrea să mături prin ogradă.

Anica boceşte cu ochi de sânge şi nu mai vrea să facă bucate.

Mama vine la bucătărie şi se supără pe Gheorghe, pe Anica, pe copii, pe toată lumea.

— Am să vă dau afară pe-amândoi. Să se isprăvească odată.

Anica îşi scutură plăpaoarele, taie felii de cartof şi le pune pe tâmple şi pe frunte, se leagă cu tulpanul şi începe să facă treabă cu satârul, cuţitul, meleşteul, lingura şi oalele bodogănindu-l mereu pe Gheorghe care sforăie.

Iar Blanşa, când Anica se duce la poiată, să tae gâtul unei păsări, vine iute-iute în bucătărie şi sărută mâna lui Gheorghe.

*

...Toate s'au zăpăcit.

Biserica Sfântul Ion Gură de Aur stă cu uşa deschisă. Dar nu intră şi nu iesă nimeni: nici preotul Nemţanu, nici dascălul Costică Popă-Lumânare, nici babele cu tusă şi broboadă, săi întunecioiii în uşa bisericii, chiar sub bolţi, mai cărămizit de cât becul când se stinge deodată lumânarea.

Şi lângă iespedea din faţă a căzut Anica beată!

Anica-i! Da, Anica. Slabă galbenă, scobită.

— Anicaaa!

Răcneşte Gheorghe cu cogeamite glasul lui de bărbat peste cogeamite biserica Sfântul Ion Gură de Aur.

Parcă bate-o aripă de corb în toate.

— Anicaaa!

Şi deodată răsare Gheorghe călare pe Blanşa. Blanşa s'a huidumit. E mare cât biserica. Rânjeşte. Gheorghe-i cât un Zmău cu părul val-vârtej, cu ochi de foc şi cu buzoaice groase de sub care vezi ţâşnirea colţilor. Şi 'n mână are toporul din hambar.

Vine, descalecă, pune palma pe capul Anicăi, îi dă broboada laoparte. Desgolit, gâtul Anicăi e de curcă.

Toporul se ridică vâjâind şi cade cu tăişul drept pe ceafă. Ţâşneşte sângele până 'n clopotniţă.

Gheorghe rânjeşte. Blanşa scoate foc pe nări. Gheorghe leapădă capul Anicăi în gura căpcăună. Blanşa muşcă din capul Anicăi. Şi din colţii care fac cranţ-cranţ, capul Anicăi mai deschide ochii şi plânge.

*

— Mamă! Mamă!

In plină noapte.

Cel mic a sărit din somn deadreptul în genunchi şi urlă ca un căţelandru lepădat lângă zaplazul cimitirului.

Toţi se trezesc. Vine tata, vine mama. Se aprind luminile.

— Ce-i? Te doare pântecele?

— Nuuu! scânceşte cel mic.

— Ce te doare? Unde te doare?

— Aici — arată el în mijlocul pieptului.

— Unde aici? Caută mama.

— La inimă.

— Ce-ai visat?

— N'am visat. Am văzut-o plângând pe Anica.

— Unde? Când?

— Acuma. O mânca Blanşa.

Mama respiră. Tata zâmbeşte.

— Ai visat, prostule!

— N'am visat, scânceşte el cu faţa creaţă şi ochii tulburi. Gheorghe a tăiat capul Anicăi şi l-a dat Blanşei. Lângă biserică, acolo... arată el spre uşă.

Incetul cu încetul fumul negru al visului se subţie, se destramă, şi apar limpezi în lumină tata, mama şi fraţii somnoroşi şi încruntaţi. Dar cel mic tot mai are lacrimi pe obraji. Mama se duce în etac şi se întoarce cu un pachet de ciocolată.

— Na, plângăcioşule, să-ţi treacă plânsul.

— Nu-l mănânc, oftează el, ştergându-şi lacrimile; i-l dau Anicăi.

— Anicăi! se minunează toţi în cor.

Dimineaţa dorm mai târziu ca de obicei. Ar dormi încă dacă nu i-ar scula şi din morţi glasul acru al Anicăi.

Se deşteaptă, o văd, se freacă la ochi, şi se ridică din pat, burzuluiţi.

Anica s'a dus după lapte.

Cel mic şi-a adus aminte de pachetul de ciocolată. Il scoate de sub pernă. Il priveşte, îl cântăreşte, îl adulmecă.

— Una ţie, una mie, una lui şi una...

— Cui? O dai Anicăi? îl întreabă fraţii.

— Anicăi? Aţi înebunit? Blanşei.

Verbul păcatului şi substantivul inocenţei

Când au văzut-o întâia oară pe Blanşa cu burta plină ca o vacă, cei mici au dat fuga la mama.

— Mamă Blanşa s'a umflat!

Mama nu s'a speriat; a tăcut cu ochelarii pe nas, aplecată asupra maşinei de cusut.

— Ce facem, mamă? N'o ducem la doctor?

— Nu-i nevoe. Aşteptăm.

— Ce aşteptăm?

— Să aibă pui.

— Aha! Pui! s'au dumirit copiii, cam, dar nu prea foarte. Ce fel de pui?

— Iaca! Doar n'are să facă pui de găină! Pui de câne.

— Bravo! Şi de unde-i are?

— Ii are... din piaţă.

— Cum aşa, mamă? A fost Blanşa în piaţă să-şi cumpere pui?

— Sigur.

— Şi de unde-a avut bani?

— I-am dat eu.

— Ţi-a cerut ea?

— Da.

— Ţi-a vorbit ţie Blanşa?

— Sigur.

— Cum ţi-a spus?

— Cucoană...

— Da ce? Blanşa-i servitoare?

— Ti! Ia lăsaţi-mă, s'a scuturat mama de ei.

Copiii însă nu s'au dat bătuţi.

— Mamă şi de ce nu-şi ţine puii în pachet?

— Fiindcă n'are mâni.

— Aha! s'au cam limpezit ei, dar tot prepuelnici au rămas. Mamă şi pe unde scoate puii?

— Daţi-mi pace! Nu vedeţi că am treabă?

— Ii varsă pe gură?

— Doamne, maica mă, ce vi se mai năzare! a intervenit, hop, şi Anica. Ii fată, dacă vreţi să ştiţi!

Mama s'a supărat groaznic pe vorba Anicăi şi i-a mătrăşit pe toţi afară.

— Măi Anicuţo, s'au luat copiii după ea, cu glas de miere; cum ai spus? Blanşa îi fată?

— Oi fi spus eu ce-am spus! Ii fată! Iaca!

— Tu eşti fată, Anicuţule! au bârfit-o copiii dela uşă. Numai noi suntem băeţi! Săc!

pui mie, fiindcă eu sunt capul vostru; burta lui Ionelu şi coada lui Puluţu.

— Eu vreau capul, a spus unul.

— Ba eu, s'a străşnicit celălalt.

Nu s'au înţeles cu tocmala vorbei şi s'au păruit destoinic.

Mama a venit ca furtuna peste ei, punându-i pe fiecare, în genunchi, la câte-un colţ al odăii. Şi după ce stând şi tot stând le-a venit mintea de pe urmă a românului, unul a întrebat:

— Mamă, a cui e Blanşa?

— Mai întrebaţi! A părinţilor voştri.

— Atunci de ce ne-am bătut?

— Fiindcă o iubiţi, proştilor! le-a spus mama. Blanşa e a noastră.

Aşa vrasăzică!

Aflând aceasta, domnii copii, de cum s'au ridicat dela colţ, s'au adunat frunte lângă frunte într'altă odae, şi măsurându-se din ochi ca taurii, au început:

— Cine-o iubeşte mai mult pe Blanşa?

— Eu.

— Ba eu!

— Minţi!

— Iar aţi început? i-a tulburat mama, răsărind fără veste, cu papucul în mână.

— Nuuu... vorbeam aşa... s'au potolit ei.

— Şi despre ce vorbeaţi, mă rog?

— Despre dragoste...

— Aşaaa!

Papucul a căzut pe locul anumit, după ştiinţa şi măsura mamei.

ZURBA

Copiii s'au luat dela împărţeala unei cutii cu bomboane — una mie una ţie cu hoţie, violenţe şi şurubărie, — înfierbântându-şi potrivnicii-le. Astfel, cu hăţeţ şi ocară, au ajuns la Blanşa: una pentru trei.

— Blanşa e a mea, — a spus Păstorelu, ţiganul celor trei.

— Ba e a mea, — a hotărît Ionelu, mijlociul.

— Ba a mea e — s'a stropşit Puluţu, mezinul.

S'au zbârlit unul la altul — câteşi trei — ca trei dihamii împăraţii.

— Dacă-i aşa hai s'o tăiem în trei frăţeşte, a spus Păstorelu care mişcă din ochi ca vulpea din coadă. Ca-

— Grea e să fii mamă! oftează biata mama.

Copiii nu cutează să deschidă gura dar gândesc şi ei că tare nu-i uşor să fii copil.

APOTEZA

Când au serbat bunicii nunta de diamant, s'a adunat în casa lor din Zlataust tot neamul, dela mic la mare, şi a fost ospăţ împărătesc, cu vin din fundul beciului, curcan şi tortă; iar la urmă, tata a adus un fotograf cu mâni de scamator, care i-a potrivit pe bunici, unul lângă altul, în capul scării rânduindu-i pe ceilalţi pe treptele de mai devale, după vârstă.

A trecut timp bun şi mult până când ochiul cutiei negre cu picioare de cocostârc, i-a cuprins pe toţi, revărsaţi ca o cascadă a generaţiilor pe treptele scării de dinfaţă.

Dintâi au aşteptat să treacă norul de pe faţa soarelui. Un nour parcă tras de boi. Dar a trecut şi soarele s'a luminat din nou după trebuinţa fotografului.

Apoi au aşteptat să treacă sughiţul unui copil. L-au speriat, i-au dat dupaci în spate, apă rece. A trecut şi sughiţul.

Apoi a fost nevoe de batistă pentru nasul oarecărui alt copil — tot nepot de-al bunicilor — care-şi uitase batista, dar nu şi degetele.

Apoi pe alt copil l-a apucat un râs cu streche. I-a trecut, c'o lacrimă rămasă pe obraz, dacă obrazul amintirii nu mă 'nşeală.

Apoi au aşteptat să treacă un vântuleţ drăcos, care a zurlit zulufii cucoanelor. A trecut.

Fotograful c'o mână pe capacul negru şi cu alta sfârlă în văzduh, a poruncit încremenire.

— Gata?

— Gata. Haide, muşu, o dată, a răguşit bunica, ridicând spre el privire cu chistoale.

Dar copiii tocmai atunci au chemat-o pe Blanşa; toţi o uitaseră.

A venit Blanşa, cu coadă pentru copii şi colţi pentru „muşu".

— Are să mişte! a suspinat muşu frecându-şi fruntea năduşită.

Copiii însă nu l-au dat cinstea auzului. Iar unul dintre ei a spus cu o spăimântătoare cutezare:

— Blanşa trebue să stea sus, alături de bunici.

— Ai înebunit? i-a spus mama, detunându-i c'o privire.

— N'am înebunit. Şi Blanşa e bunică, răsbunică şi răs-răs-răs-răs bunică.

Iar împăraţii bunici, auzind astfel de vorbă dreaptă, au chemat-o pe Blanşa între ei, mai presus de tot neamul.

Astfel, în poza acela, Blanşa a rămas în diamantul bunicilor.

UNDE-I BLANŞA?

In fiecare zi şi noapte Blanşa e în ogradă.

Dar asta nu-i de-ajuns. Căci în ogradă sunt şi găinile, şi cucoşii, şi curcanii, şi gâştele...

Blanşa nu e în ogradă. Blanşa e chiar ograda. Când latră Blanşa, ograda simte om străin, şi dă vestire celor din casă. Când dă Blanşa din coadă ograda se bucură că-i vin copiii. Ca şi ograda, Blanşa e în jurul casei, lipită de ea.

Şi cerul e mereu de-asupra casei, dar dacă nu e Blanşa în cer, cerul nu-i al casei.

Are cerul soarele şi luna. Să aibă! Dar care dintre copii ar da-o pe Blanşa pentru soarele şi luna cerului? Păstrează-ţi-le. Noi o avem pe Blanşa noastră.

Aşa au trecut anii, până când într'o zi ograda a muţit ca după ninsoare cu îngheţ, deşi era vară.

— Blanşa! Blanşa!

Au strigat-o copiii la Miază-zi, la Miază-Noapte, la Soare-Răsare şi la Soare-Apune; au strigat-o şi de pe acoperişul casei, au căutat-o pretutindeni cu lumina inimii, dar nicăeri şi niciodată n'au mai găsit-o.

Blanşa n'a mai fost în ogradă.

Căci tot ce-a fost odată, niciodată nu va mai fi.

CUŢU-BUŢU

A rămas Cuţu-Buţu holnarul. A crescut pe uliţi, venind doară din când în când pe la mama lui. Nimeni n'ar putea spune cum a ieşit din mărunţica, buna, alba şi înţeleapta Blanşa, besmeticul de Cuţu-Buţu. E cogeamite matahală căpăţânoasă, cam hărăpită la chip, buzat şi fârnâit, cu ochi sângerii şi lăcrămoşi, pieptos dar bleg, cu iereamietea în picioarele cam strâmbe, tărcat cu negru şi cu galben, cu coadă care nu bate la stăpân şi glas care latră fără rost, după cum i se năzare lui.

E tare murdar: ba de glod, ba de colb, ba de păcură, ba de mangal. Parcă-i îmbrăcat cu dela haine vechi. Un colţ îi iesă din buză, gălbui ca o ţigară afumată. Cuţu-Buţu e întunecos, hâit şi acru. Coada lui nu râde; stă uitată la spate, ca o teacă fără sabie. Când e acasă, doarme. Se scoală mahmur, cască scârţâit ca osia neunsă, vine la bucătărie târşându-şi picioarele ca bejabustele cu papuci, şi stă cu-atâta ursuzenie pe prag — greu de pământ ca un înviat din morţi — încât bucătăreasa îi aruncă orice numai să scape de pierzania şi cobea lui.

Când i se urăşte de stat, pleacă. Cutreeră uliţele ca un beţivan sleampăd uitându-şi demnitatea de câne cu ogradă. Când îl întâlnesc cei deacasă, se face că nu-i vede. Merge şi tot merge singur cu umbra lui, ca un Jidov rătăcitor.

Apoi răsare iară în ogradă, fără să se amestece în rosturile ei. Nici nu latră. Urlă. Când e noapte mai pustie, atunci îl apucă. Se vaetă ca ţăranii care bolesc, c'un fel de văleu-văleu lung şi legănat din ce în ce mai din afund până ce-o dă în bocet ascuţit vecin cu moartea şi cu turba.

Vecinii se plâng că nu pot dormi de răul lui.

Nici mama nu-l poate suferi.

Dar cine-l suferă? Nimeni. E singur cu umbra şi urletul lui.

Intr'o zi bucătăreasa a văzut rotind muşte verzi prin ogradă iar nasul mamii a simţit miros de hoit. Au căutat în toate părţile, dar n'au descoperit nimic. Tocmai după mult timp, bucătăreasa, stând la pândă, l-a văzut pe Cuţu-Buţu, noaptea, îngropând o halcă de carne în fundul grădinii, lângă tufele de pomuşoare.

E şi hoţ. Fură dela casapi bucăţi de carne, pe care însă nu le mănâncă, ci le aduce acasă îngropându-le în ograda stăpânilor, lăsându-le să putrezească. Şi hoţia lui e tristă. Dac'ar fi un om l-ar lăsa nevasta şi copiii şi i-ar bate vântul în casa pustie. Acel vânt bate în glasul lui spart. Totul e tulbure şi pământiu în Cuţu-Buţu. Incep viermii lângă el.

S'a schimbat ograda Blanşei.

Şi copiii s'au schimbat. Au crescut şi ei întru păcatul vieţii, fără pace, flămânziţi şi tulburi.

Intr'o noapte, unul dintre ei a deschis uşa casei în toi de noapte şi s'a îndreptat cu pătul, cu paloarea feţii şi cu cearcănele vinete ale nesomnului spre cânele care urla a moarte.

Era pe cer o lună ca şi Blanşa de odinioară.

— Taci odată, javră! Taci!

Cuţu-Buţu l-a privit de jos.

Poate că toamna, poate că luna, poate că ochiul cânelui l-au făcut pe acela tânărul cu cearcăne să se aplece şi cu sufletul, şi în loc să lovească, să desmierde capul cânelui sălbătecit.

Şi s'a întâmplat ceva mai adânc decât o vorbă între doi oameni tăcuţi, în acea noapte a toamnei; cânele, dintâi s'a cutremurat uşor, sburlindu-se, gata să fugă; apoi a stat, răbdând mâna simţind-o bună pe singurătatea lui; ş'apoi a lins-o.

— Măi Cuţu-Buţu!

Era şi Blanşa în culcuşul nopţii poate şi copilăria dusă.

Pe Cuţu-Buţu l-au ucis casapii cu satârul.

Inima lui — o biată carne — a putrezit între muşte verzi ca şi halcile îngropate de el în ograda stăpânilor.

URSU

Când au venit pe lume alţi copii în casa veche a foştilor copii, Ursu îi aştepta în ograda Blanşei şi a lui Cuţu-Buţu. A venit la ei şi a spus: ham-ham întâia jucărie.

Copiii au crescut cu glasul lui de clopot bun în ureche. Când au început să ştie rânduiala paşilor — de pe covor în cerdac şi din cerdac în ogradă — Ursu i-a întâmpinat ca un bunic cu patru picioare negru'n loc să fie alb, fără ochelari, fără poveste, fără barbă lungă, dar ca şi cum le-ar fi avut pe toate-acestea în ochii şi în coada lui însufleţită.

Copiii au aflat că-l cheamă Ursu, ca pe cel de pâslă din odaia jucăriilor, şi l-au iubit cu mâna drept în chica lui. La început i-au spus Usu, fiindcă litera r nu sbura cu una cu două din gura copiilor dar ei l-au priceput şi fără „r" şi Urs le-a fost în toată legea. Unde-s copiii e şi Ursu după ei, şi dădaca, fireşte. Dar dădaca e o pacoste cu două picioare şi porunci în gură, pe când Ursu e o jucărie care merge fără sfoară, fără roţi, lăsându-se chiar încălecat: întocmai ca bunicii când mai pot, săracii.

Copiii văd în Ursu un Negru-Impărat, un Năzdrăvan, un Ştie-Tot dar şi un Tace-Tot.

Toţi cânii se tem de Ursu. Toţi oamenii îl ştiu de frică. Toate fiarele fug din faţa lui. Chiar şi Balaurii care pândesc în somn, când latră Ursu la fereastra somnului copiilor, o rup de fugă ca nişte javre de pisici.

Ursu e ograda copilăriei în jurul celor mici; Ursu e paloşul lui Făt-Frumos în preajma veţilor cu inima la o adicăte mai mică decât puricele.

La masă, ce-i mai bun împart cu Ursu ascunzând sub şervet, când nu vede Camica Origice, chiar porţia de icre negre.

In pat se gândesc la Ursu: cu el încep isprăvile. Desigur că îl duc în rugăciunea lor şi sus de tot, la Dumnezeu.

Dimineaţa, cum se trezesc, la fereastră se duc, să-i facă semn lui Ursu.

Are Ursu bun culcuş în inima lor nouă. Nici poveştile nu-l alungă de-acolo, nici jucăriile lui Moş Crăciun, nici tovarăşii de joacă.

Dar iată că într'o zi Ursu nu s'a mai deşteptat din somn.

...nem copiilor, s'au sfătuit părinţii.

Şi l-au îngropat în taină, coperindu-l cu pământul de veci.

— Ursu! Ursu! Ursu! Unde-i Ursu? au întrebat copiii aceştia, întocmai ca şi cei de-odinioară.

Dar Ursu n'a mai fost.

Căci tot ce-a fost odată, niciodată nu va mai fi.

RORO

Aşa se numeşte ultimul câne al casei noastre. E seminţă de lup, o căţeluşă sprinteană cu bot ascuţit şi ochi de căprioară.

Copiii care au crescut-o la Iaşi, acum sunt tineri la Bucureşti. Iar Roro, în a paisprezecea iarnă a vieţii ei e bătrână.

Latră băbuţa cu ochi de căprioară în noaptea Ajunului, la fereastra cu lumină a stăpânului pribeag în vremi.

E tare târziu. Copiii cu Stele nu mai vin. Oamenii nu mai trec.

Se apropie somnul, Roro. De ce latri?

Ai dreptate, Roro.

Suntem singuri fiecare cu glasul singurătăţii noastre.

SFÂNTĂ TINEREŢE LEGIONARĂ!...

Imn de slavă şi de biruinţă
Suflet verde 'nmugurit în ţară
Sfântă tinereţe legionară,

Cântă-ţi cântecul în fapt de seară
Pentru neam şi cruce şi credinţă,
Sfântă tinereţe legionară!...

Tu nici când nu ai să ai odihnă
Viaţa-ţi este fără de zăbavă
Sfântă tinereţe legionară,
Ai sorbit din cupa cu otravă,
Sufletele morţilor n'au tihnă,
Sfântă tinereţe legionară!...

Din pădure verde-ai luat vigoare
Sevă vie pentru ţară nouă,
Sfântă tinereţe legionară,
Raze de lumini scăldate 'n rouă
Dăruitu-ţi-a străbunul soare
Sfântă tinereţe legionară!...

Peste stânci de crudă suferinţă
Se rostogolesc păcate grele,
Sfântă tinereţe legionară,
Sufletul tău trece peste ele
Neamu 'ntreg să-l scoţi din umilinţă
Sfântă tinereţe legionară!...

Tu ne'ndemni să răscolim pământul
Şi ne porţi pe drumuri neumblate
Sfântă tinereţe legionară,
Ne 'nfrăţim cu tine în dreptate
Şi ni-i drag în cântul tău, mormântul
Sfântă tinereţe legionară!...

Leonte Dumitrescu

Cuvântul IN ȚARĂ

Crăciunul ostașilor la Orșova

ORȘOVA, 30. — In prima zi de Crăciun a avut loc la regimentul de infanterie din localitate o frumoasă serbare pentru ostași, în prezența întregului corp ofițeresc, a reprezentanților autorităților civile și a delegaților mișcării legionare.

După slujba religioasă, oficiată de părintele maior confesor al regimentului, a vorbit d. col. Ernest Weber, spunând soldaților, între altele, că mișcarea legionară le trimite daruri de sărbători.

A urmat un program ocazional, din cântece și declamații, după care s'au împărțit ostașilor ajutoare.

Din partea guvernului s'au dat tuturor: țigări, zahăr și săpun.

După aceasta a avut loc masa comună cu trupa, la care au luat parte: d. col. Weber, comandantul regimentului cu întreg corpul ofițeresc; d. primar Tiberiu Gherga împreună cu reprezentanții primăriei și ai Mișcării legionare; prof. Dumitru Laitin, directorul gimnaziului; dr. Lăcătuș; prof. Ilie Fenesan; prim pretor Meda; controlor financiar Vârtaci; d-nii Suru și Florea dela primărie.

Această manifestație de înfrățire între mișcarea legionară și armată a produs o adâncă impresie în sufletele participanților.

Serbarea ceferiștilor

In seara primei zile de Crăciun s'a dat în casinoul dela gară o reușită serbare a societății „Alionul C.F.R.".

S'a jucat piesa „Albă ca zăpada", pregătită prin stăruința d-nei învățătoare Alexa și a d-lui director Hosu.

Un comitet de doamne, în frunte cu d-na inginer Carea, au făcut donațiuni și au colectat dela binevoitori, așa încât cu această ocazie s'au îmbrăcat 45 de copii. Este o faptă de toată frumusețea și merită mulțumirea publică.

In asistență am remarcat pe: d. ing. Carea cu d-na, prof. Iordănoiu, Ștefan Dumitrescu șeful legionar al plășii cu d-na, învățător Minciolu, etc. etc.

După serbare a urmat dans, publicul fiind distrat de muzica regimentului de infanterie, pusă gratuit la dispoziție prin bunăvoința d-lui col. Weber.

Suma realizată, în valoare de cinci mii de lei va fi donată „Ajutorului legionar".

Balul Revelionului

se dă de către corul „Sentinela Dunării", la casinou, dela ora 20.

TURNU MĂGURELE

In ziua doua de Crăciun a avut loc în orașul nostru serbarea dată de Garnizoana Legionară în folosul „Ajutorului Legionar".

Sala era arhiplină. Se aflau și soldați germani veniți să ia parte la această serbare, pentru a-și manifesta camaraderia lor față de tineretul legionar.

Serbarea a început la ora cinci cu „Sfânta Tinerețe Legionară". A ținut apoi un cuvânt de deschidere camaradul Bucur Stănescu, vorbind despre specificul Legionar.

A urmat apoi coruri legionare, colinde, recitări și dansuri naționale.

In partea a doua a serbării a avut loc reprezentația piesei „Zorile" de St. O. Iosif.

Piesa a fost foarte bine redată și a impresionat mult prin actualitatea ei.

S'au distins în special camaradul Ovid Tărlea în rolul preotului și d-rele Prunescu și Barbu în rolurile Anisiei și Justiniei.

Serbarea s'a terminat la ora 9 cu cântecul Ștefan Vodă al Moldovei.

BREZOI-VÂLCEA

Un sat uitat de Dumnezeu și oameni

La o depărtare de 7-8 km. de Malaia pe valea Lotrului, vijelioasă și limpede ca o lacrimă, iți trezește privirea, valea Latoriței, renumită prin păstrăvii ei gustoși dar greu de prins. La o depărtare însă de 7 km., lăsând Lotrul care coboară din spre Voineasa în dreapta și apucând pe valea Latoriței pe stânga, se ridică între mersul a două ape, — Latorița și Rudăreasa, — un platou minunat, pe care este așezat de sute de ani un sătuleț. Este Ciungetul. Oamenii pe vremuri s'au ocupat aci numai cu creșterea vitelor. Trăiau în simplitatea lor și erau fericiți. Mai târziu, vine și aci ca și pe valea Lotrului, rafinamentul uman pentru exploatarea lemnului. Păduri de mii de hectare au fost tăiate, iar buștenii plutiți pe Lotru și pe Latorița aduși la gatere în fabrica din Brezoi. Poate, foarte rar mai sunt sate, unde gazul și vinul să se transporte și astăzi cu damigene ori cu mici butoiașe special făcute, în desagi pe cal. Exploatatorii — majoritatea jidani — nu s'au interesat decât de câștigurile lor fabuloase, lăsând în voia soartei oamenii de care nu putin s'au servit în scopurile lor, așa că la Ciunget și astăzi, distanță de 5-6 km. se merge pe aceeași potecuță îngustă și pe multe locuri foarte accidentată.

Cu câțiva ani în urmă, o echipă de legionari în frunte cu camaradul Ene Ion, au început să sape mai departe drum în stâncă, pentru oamenii oropsiți din Ciunget.

Jandarmii și-au făcut și aci datoria, din ordin, cercetând echipele de muncitori legionari. Lucrul nu s'a putut continua mai departe.

Este cel mai indicat loc pentru o tabără legionară după topirea zăpezii.

Credem că în ceasurile de față, când dela mic la mare muncește pentru ridicarea țării și a neamului, este și de datoria soc. „Carpatina" care are pe Latorița exploatări în plină activitate, să dea echipelor legionare tot concursul posibil pentru executarea drumului la Ciunget.

CARACAL

Primăria a depus la C. E. C. contul Nr. 513 în ziua de 23 Decembrie a. c. suma de lei 50.000 care a rezultat până acum din colecta cetățenilor orașului, în scopul sporirii fondului de ajutor al sinistraților.

Serviciul Presei și Propagandei Legionare Romanați, telefon No. 92 comunică: D-nii șefi de autorități sau conducători de instituții sunt rugați să înștiințeze biroul Presei și Propagandei Legionare din Piața Unirii 21, despre toate știrile ce doresc să fie publicate în ziarele legionare din Capitală. Materialul scris pe hârtie curată, pe o singură față și de preferință la mașină, se primește zilnic între orele 4-5 după amiază.

Colindătorii datinelor de Crăciun s'au manifestat anul acesta în foarte numeroase echipe și în toată splendoarea cântărilor religioase. O mențiune deosebită merită reprezentarea „Irozilor", iar echipa cea mai bine pregătită și cu elemente bine selecționate a fost acela din comuna Slăveni care lasă o amintire neștearsă pentru acei care au audiat-o la cantina legionară. Echipa a fost pregătită de învățătorul Scarlat din Slăveni și ar putea să fie imitat ca un bun exemplu.

Serbarea datinelor de Crăciun din comuna Vlăduleni a fost organizată în ziua de Sfântul Ștefan de către d. primar Lunganu și frații învățători Marcu Alexandru și Constantin. Programul a cuprins deosebit de coruri, dialoguri și Imnul Tinereții Legionare și piesa „Moș Crăciun printre săraci", scrisă de înv. Alex. Marcu dar nepublicată. D-sa a mai publicat Monografia comunei Solonț din Bucovina, unde a probat acelaș spirit întreprinzător și priceput. Seara a urmat un bal la care a participat un public excepțional de numeros care s'a distrat satisfăcător.

Serbarea Căminului Cultural „Buna Vestire" din suburbia Bold a orașului s'a petrecut în prima noapte a Crăciunului, potrivit cu programul anunțat la timp. Rezultatele materiale și morale au fost satisfăcătoare, deși n'au atins toate așteptările, întrucât lipsa spațiului suficient și accidentul uzinei electrice, au turburat grav executarea programului.

Distribuția venitului net va fi în trei părți: Bisericii Buna Vestire, pentru perfectarea electricei, Căminului Cultural „Buna Vestire", Școalei primare de fete No. 3, (1000 lei chiria) iar restul Ajutorului Legionar.

BECHET-DOLJ

Serbarea Pomului de Crăciun

Cu ocazia serbării pomului de Crăciun pentru ajutorarea copiilor săraci din sectorul Bechet, s'au îmbrăcat complect 35 copii din cei săraci din sector. Au luat parte legionarii din sector și un numeros public. Serbarea s'a deschis cu „Imnul Tinereții Legionare", a urmat o frumoasă cuvântare ținută de șeful de sector instr. legionar Dinu Alexie în legătură cu datinile de Crăciun, apoi a urmat împărțirea darurilor în care timp legionarii au cântat colinde.

Inițiativa a fost luată de către șeful sectorului, secretarul sectorului și șeful garnizoanei Bechet, cumpărând obiecte de îmbrăcăminte în valoare de 11.000 lei din ajutorul legionar plus darurile oferite de oameni cu suflet din garnizoana Bechet.

Viscol în județul Dolj

De patru zile în toată partea de sud a județului bântue un viscol puternic încât toate comunicațiile au fost întrerupte. Șoseaua Bechet-Craiova a fost înzăpezită complect, încât pentru transportarea călătorilor veniți pentru cumpărături și cei care mergeau să petreacă sărbătorile acasă a fost nevoe de intervenția d-lui prefect al județului și de sacrificiul concesionarului d. I. Dragomirescu care a pus la dispoziția călătorilor 3 mașini și după o muncă de 20 ore, a șoferilor, călătorilor și a legionarilor din toate garnizoanele din acest traseu care au lucrat la deszăpezirea șoselei, au ajuns la destinație.

Subscrieți pentru sinistrați

RÂMNICUL-VÂLCEA

Inaugurarea librăriei Frățiilor de Cruce

Zilele acestea a avut loc inaugurarea Librăriei Frățiilor de Cruce care s'a deschis în B-dul Tudor Vladimirescu. Festivitatea a început cu sfințirea și binecuvântarea care s'a oficiat de P. C. preotul Ion Oprișescu, după care camaradul Ovidiu Mateescu, șeful grupului V Vâlcea al F. D. C. a ținut o scurtă cuvântare, terminând astfel:

„Căpitane! am înțeles gândul Tău și am respectat legile tale! Evanghelia Ta va fi de acum Evanghelia Neamului Românesc. De acum vor înțelege și au înțeles toți, dar răutatea diabolică ce le stăpânește sufletele nu-i lasă să se manifeste. Că ridicarea unui neam biciuit și sbătut în trudă și umilință se face păstrând cu sfințenie cuvintele Tale: Muncește în fiecare zi, muncește cu drag! Răsplata muncii să nu-ți fie câștigul ci doar mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea și înflorirea României, dar numai pe căile indicate de onoare.

Prin muncă și onoare la jertfă, prin jertfă la mântuirea și învierea Neamului. Și ne vom mântui pe noi ridicând neamul.

Căpitane! Frățiile de Cruce, jurăm că vom fi la înălțimea vrerilor tale. Jurăm că nu vom trăda nici odată Legiunea și pe morții noștrii, pe Tine, Neamul și pe Dumnezeu.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Și-acum, cu gândul la Dumnezeu și Căpitan, înainte! la fapte!

Corul F. D. C. a intonat Imnul Sfântă Tinerețe Legionară și Marșul Românilor Secuizați.

Festivitatea a fost onorată de prezența camarazilor: prof. I. Aplozan, Ion Diaconu, secretarul organizației Mișcării Legionare de Vâlcea, Radu Popian, instructor legionar, Leonida, jude și alții.

Totul a decurs într'un spirit de înălțare către Dumnezeu și Căpitan.

Inființarea unei biblioteci la Mânăstirea Govora

Mânăstirea Govora având în programul ei de reorganizare și întemeierea unei biblioteci pentru a putea fi la îndemâna atât a personalului ei, în majoritate cult, cât și a celor dornici de a-și căli viața sufletească prin lucrări cu caracter instructiv, moral, religios, etc. a adresat o rugăminte către instituțiile culturale pentru a-i pune la dispoziție în mod gratuit cărți pentru formarea bibliotecii.

Faptă lăudabilă

O delegație din partea breslei frizerilor din localitate s'a prezentat la sediul Mișcării Legionare depunând suma de lei 1530 pentru ajutorul sinistraților.

Gestul este frumos și lăudabil și remarcăm faptul că este prima breaslă care a răspuns la apelul făcut de Ajutorul Legionar. Este de dorit cași celelalte bresle să urmeze acest exemplu.

Dela Ajutorul Legionar

Publicăm mai jus numele persoanelor cari au avut bunăvoința să răspundă la apelurile camarudului Prefect de a depune sume de bani la Ajutorul Legionar pentru alinarea suferințelor fraților noștrii căzuți în nenorocire.

Pamfil Constantinescu lei 1000; Gh. Dumitrescu lei 1000; N-lae Jeleș lei 1000; lt. Iliescu Ion lei 300; I. Strelicescu lei 500; Dr. Eitel lei 500; Garnizoana legionară Orleștii de Jos lei 1388; Gh. Vasiliu lei 2645; Pr. P. Stoenac (venitul unei serbări) lei 14.000; Const. Niculescu (Școala primară Noi) lei 500; Pișcoci Crăciun lei 500; Ion Nicolau lei 1000; A. Alexandrescu lei 1000; avocat Droașcă Victor (pt. Garnizoana Horez) lei 11.600; garnizoana leg. Olteșani lei 2000; I. Urșan (pt. Subc. P. P. Copăceni) lei 900; Tinică Antonescu lei 500; Dr. A. Florantin lei 1000; I. Marinescu învățător lei 1000; prof. Nicolau (Colecta Seminar) lei 8683; Soc. Renașterea a funcț. ad-tivi lei 3400; Ion Rădulescu lei 500; d-na Ciupca (lunar) lei 300; Const. Ionescu-Cofetarul lei 1000; Banca Pop. Zăvoiul lei 3000; Garniz. Valdeeni și Racovița lei 4237; Iosif Marcon lei 1000; Garniz. leg. Valdeeni lei 14.003; Cuibul Const. Brâncoveanu-Romani lei 1000; D. Prădatu lei 1000; Cuibul Horia Garniz. R. Vâlcea lei 1850; d-na Simantos lei 1000; Ilie și Const. Zapciorolu lei 1000; Iosif Andreescu lei 1000; d-na Andreescu lei 500; Garniz. leg. Făurești lei 3164; d-na P. A. lei 1000; ing. Constantinescu lei 500; I. D. Georgescu-Muereștile lei 1000, Cetățuile din R.-Vâlcea 1750; Breasla Frizerilor din R.-Vâlcea lei 1580 colectat de la d-nii: P. Stănescu, Alex. Drumaru, D. Ionescu, Mihai Epuraș, Nicu Cerna, Bădica Geantă, Fr. Miclovici, Crăciun Ion, G. Dumitrescu, Barbu Ionescu, Al. Ionescu, d-na Petrescu, Ion Savu, A. Stănescu, Savu Geta, Ecaterinescu N., M. Alexandrescu, N. Mateescu, T. Megulescu, Stoian Alexandrina, A. Stanciu, L. Leoponiu, D. Florinescu, G. Georgescu; Popa C-tin, Vasilescu Marin, și Vasile Ilotroff.

Ziarul „Cuvântul"

precum și toate cărțile legionare se găsesc de vânzare la camaradul Victor Iuliescu, depozitarul nostru.

Depozitul său este situat în Piața Halei.

CRONICA LUGOJULUI

O mare întrunire a refugiaților

LUGOJ, 30. — In sala restaurantului Andronescu, refugiat din Satu Mare, a avut loc, o entuziastă întrunire a tuturor refugiaților, din teritoriile cedate și stabiliți în acest oraș.

Măreția acestei întruniri, a excelat prin cuvântările fruntașilor intelectuali din Ardeal cari pun însuflețirea cuvântărilor, a încordat atenția întregei asistențe.

Această întrunire a însumat în entuziasmul de nedescris toate sufletele curate și purificate pentru a spera în clipele minunate de viitor și și-au potolit în sufletul lor clipele grele ale istoriei.

S'a vorbit aci de doctrina jertfei pentru un viitor mai bun, decât acela în care se găsesc astăzi, de pribegi. S'a protestat și s'au ridicat glasuri pentru o pornire și pentru un marș de înapoiere la vetrele lor lăsate pradă dușmanilor.

Triumful neamului — a spus d. dr. Doroș — va fi triumful lor.

Au vorbit cu această ocaziune d. dr. Doroș, notar public stabilit în acest oraș și fost cu domiciliul în Satu-Mare. A mai vorbit d. dr. Ilea, dr. Iacob, dr. Tătaru și alții.

Cu această ocaziune, s'a ales un comitet de conducere a refugiaților după cum urmează: D. dr. Doroș președinte, dr. Ilea vicepreședinte, dr. Iacob secretar general, casier d. Dobra, secretar general al Camerei de comerț. In comitet au fost aleși d. Vașca dir. Casei Cercuale și d. dr. Tătaru.

La această măreață întrunire a luat parte peste 800 refugiați, care mai apoi au luat o masă comună la restaurantul refugiatului Andronescu.

Noul conducător al poliției

Ministerul Afacerilor Interne a dat o decizie prin care d. Dimitrie Jura licențiat, a fost numit șeful poliției de reședință din localitate, în locul d-lui dr. Neamțu a cărui delegație a încetat, și care va îndeplini funcțiunea de secretar al acestei poliții.

Unde va funcționa spitalul Militar refugiat din Cluj

Odată cu cedarea teritoriilor din Ardeal, spitalul militar din Cluj s'a stabilit în acest oraș, o parte la spitalul public și o parte în Azilul bătrânilor. Cercurile competente studiază posibilitățile de a se stabili în mod definitiv spitalul militar în actuala clădire, unde funcționează casa bătrânilor. Pensionarii acestui așezământ ar urma să fie transferați ori la Gavojdia, la Orfelinatul de copii, ori se va cumpăra castelul baronului Radusovici din comuna Sacul, clădire foarte frumoasă cu lumină electrică și 10 jugăre teren arabil.

Afacere necinstită cu pomii de Crăciun

Locuitorii N. Munteanu și I. Munteanu din com. Maciova jud. Severin văzând că se apropie sărbătorile Crăciunului și fără a avea posibilitatea să aibă banii necesari pentru chelturi, s'au dus la locuitorul Ilie Sârbu din aceiaș comună, de unde au furat 80 pueți de brazi, gata pregătiți pentru a-i duce la oraș drept brazi de Crăciun.

Prinși în flagrant delict ei au fost înaintați parchetului.

Perceptor amenințat cu moartea

Perceptorul Merle Alexandru din comuna Boldur jud. Severin, ducându-se la femeia Ana Călin din aceiaș comună, pentru încasarea impozitelor, a fost amenințat cu toporul. I s'au dresat actele cuvenite pentru darea în judecată.

ȘTIRI DIN GALAȚI

Un comunicat al Colegiului Medical

„Colegiul medical Covurlui, anunță pe această cale pe toți d-nii medici creștini cât și evrei, că în ziua de 31 Decembrie 1940, expiră ultimul termen de lichidare a tuturor pacienților.

Poliția sanitară legionară, cu începere dela 1 Ianuarie 1941, va începe să acționeze. Rugăm pe d-nii medici să se conformeze decretului lege.

Contravenienți la apărarea pasivă

Biroul M. O. N. P., care funcționează pe lângă chestură, a constat că în timpul recentului exercițiu de apărare pasivă, următorii comercianți nu s'au conformat instrucțiunilor de stingere a luminilor: I. Ștefănescu, comerciant de sticlărie, I. Friedman măcelar, Alex. Papagheorghiu băcan, Aristide Melisaratu restaurator, Marin Ionescu, Ilie Deteanu, N. Zancos, Gr. Penciu comercianți, toți din plața Negri.

Furturi

Răufăcători necunoscuți s'au introdus în prăvălia comerciantului Avram Cernat din str. Brăilei, de unde au furat suma de 6000 lei aflați în tejghea.

— Gardianul public Marin Stan a surprins pe un individ care avea un pachet și un coș. La somația gardianului, necunoscutul a lăsat coșul și pachetul cu lucruri și a dispărut.

El săvârșise un furt la d. Gh. Pastramagiu din str. Petru Rareș 11 bis.

LEGEA MUNCII: Muncește.
Muncește în fiecare zi.
Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

Cărticica șefului de cuib.

ȘTIRI DIN T.-SEVERIN

Ședința publică legionară

T.-SEVERIN, 30. — Eri a avut loc prima ședință publică legionară, în sala palatului cultural „Teodor Costescu" din localitate, la care au luat parte șefii de județe oltene, sub comanda d-lui N. Roșulescu și un numeros public severinean din toate categoriile sociale.

La ora 10 dim. în sala de ședințe a Mișcării Legionare, din str. Decebal 38, au fost întruniți șefii de județe din regionala III-a a Gărzii de fier, unde d. Roșulescu a dat unele instrucțiuni cu privire la rezolvarea problemelor de actualitate.

Intre timp numeroase echipe legionare din județ sub conducerea d-lui Alex. Serafim, ajutor de primar al orașului, încolonați au mers la palatul cultural unde a avut loc ședința publică.

Deschiderea ședinței

Dela sediul Mișcării Legionare, d-nii: N. Roșulescu, comandantul regionalei, Boiangiu, șeful județului Dolj, Georgescu-Olt, Câmpeanu-Gorj, Dobrin-Romanați, Velici-R. Vâlcea, însoțiți de d. Gh. Marinescu comandantul județului nostru, Mihail Montanu, prefect și Vasile Georgescu, primarul orașului, au sosit în sala de ședințe a palatului cultural, la ora 11 a. m., unde au fost viu ovaționați de publicul asistent, în timp ce corul legionar intona „Imnul tinereței legionare".

Deschiderea ședinței publice legionare a fost făcută de d. Mihail Montanu, prefectul județului, care prezintă publicului pe cei ce iau loc [illegible] în care chipul măreț al Căpitanului străjue întreaga sală.

Cuvântarea d-lui Boiangiu

Adresându-se asistenței, d. Boiangiu, spune între altele: „Noi pășim cu emoție în plăcutul dvs. oraș și în mijlocul cetățenilor săi, emoție ce ne picură în suflet amintirea judecării procesului neamului, din anul 1925, când Căpitanul nostru care ne-a îndrumat pe noi o generație și îndrumătorul în veac al neamului, a fost înțeles și achitat de conștiința românească. Pentru prima dată în istoria acestei țări conștiința românească a fost trează, în fața valului ce se opunea tumultos ei. Atunci s'a pus accentul pe conștiință pentru ca țara să-și spună vederea ei, hotărîrea ei de a se apăra și de a-L urma pe Corneliu Z. Codreanu.

Amintind apoi ținerea congresului studențesc din 1936, în această cetate a conștiinței românești, adaugă: ne adunasem aici acelaș tineret care urmasem pe Căpitan în lupta Lui pentru isbânda unui neam în suferință.

Venim astăzi aceiași luptători reprezentând o lume nouă în duhul marilor rupturi de o lume veche, meschină și lașe. Ce înțelegem noi prin asta? Adică noi nu guvernăm și atât. Noi luptăm în tranșeele muncii constructive pentru neam și țară, deslegați de o lume plină de moravuri, care a adus numai dezastru și umilință.

Ridicați-vă privirea în sus și vedeți unde s'a ajuns prin moravurile lumii vechi și întreabă-te române cui aparții!

Mai poți sta cu brațele încrucișate? Nu! Căci toți avem răspunderi în fața urmașilor noștri. Când întreg neamul se va ridica ca unul singur și Dumnezeu va fi cu el.

Este mult de muncă și de îndreptat în Țara asta și noi nu dăm înapoi. Neamul își caută matca lui. Cei care caută să i se așeze în cale trebue să cadă. Neamul trebue să birue și'n biruința aceasta și'n nădejdea lui vom fi înțeleși de toți cei drepți și curați".

O echipă de legionari cântă „Ardealul tânăr legionar".

Expunerea d-lui Roșulescu

Comandantul regionalei a III-a, d. Roșulescu a făcut următoarea expunere: „Vrem să desfacem public sufletele noastre și să arătăm drumul parcurs de marele îndrumător de generații în sbuciumata lui viață. Mă adresez mai mult camarazilor legionari și în numele neamului să răspundă ceilalți de toate faptele săvârșite până a 6 Septembrie anul curent.

Mișcarea legionară prin Căpitanul ei a încercat o transfigurare în fața acestui neam coborîndu-se și luptând mai întâi între muncitori, în mulțime prin studențime. Pentru ca să trezească o Țară de țărani de a fi stăpâni în țara lor. Pentru că, așa cum spunea martirul Alecu Cantacuzino, prea eram un neam încovoiat, anihilat de un ciocoism străin de firea lui, încât, în orice păndar ciocoi ori grecotei moșier vedea un domn.

Cunoscând pe român și neamul, acest Corneliu Zelea Codreanu a pornit la educarea lui.

Nu în conferințe și nici prin presă, căci presa de atunci nu era cinstită, ori nu se da voie să se scrie ori să se vorbească, ci a pornit înconjurat de inginerul Clime, Totu și toți ceilalți martiri, prin tabere de muncă, ridicând biserici în țara asta, ridicând și reparând școli, curățind cimitire și refăcând șosele.

Se dusese vestea de faptele legionarilor în străinătate dar noi ne plecam în fața aventurierilor și ne ducea țara la pieire.

De câtă lașitate dovedea acest popor vă pot aminti un episod din timpul prigoanei. In 1933 la închisoarea din Craiova un țăran era adus după ce fusese bătut în satul lui pe butuci de lemn de jandarmi și când l-au urcat în căruță a spus văzând mulțimea ce se adunase să asiste fără să crâcnească: „La un neam, așa soartă". Nu s'a ridicat nici-unul să-l scape.

Pentru curajul lui de-a spune lucrurile pe nume un tineret a fost prigonit și asuprit și cu el o nație întreagă de țărani.

Și dacă am avut curajul noi studențimea de a spune în congresele ce le țineam la Cluj, Tg. Mureș etc. încotro să orientăm politica externă pentru ca neamul să fie salvat, am stat în închisori și am fost uciși. Dacă așa am luptat și pentru toate acestea am suferit și ne-am dat morții noștri, ce dovadă mai vrea neamul?

Singura mângâiere și rostul nostru în viață este acela de a lupta pentru a îndrepta toate relele din țara asta. Și pentru aceasta camarazi, în toate acțiunile noastre trebuie sc ne aducem aminte că în spatele fiecăruia este mormântul camaradului ucis, al cărui loc îl ocupăm noi, să făptuim așa cum am fost educați iar toți nemernicii din cafenele să ia aminte că nu tolerăm cu bârfelile lor.

Să nu ne mai preocupăm de cei ci de țară și de neamul acesta.

Legionarul trebuie să făptuiască fără ca să-și trâmbițeze fapta lui căci numai astfel ne găsim pe linia martirilor făuritori ai biruinței legionare, încheie d. Roșulescu în timp ce corul cântă „Noi legionarii lui Codreanu din muncă ne-am făcut un crez".

Domnul Mihail Montanu, prefectul județului anunță apoi închiderea ședinței.

Intreaga sală răsună de acordurile Marșului „Legionarilor Vrânceni".

Un parastas legionar

Grupul studenților mehedințeni a hotărît să se oficieze un parastas camarazilor legionari Victor Gheorghiu, Petre Geacu, Marin Matei, uciși mișelește pentru dreapta lor credință.

Parastasul se va oficia la mormântul celor trei martiri din cimitirul ortodox pe ziua de 1 Ianuarie.

Ședință artistică

Secția artistică încadrată în Mișcarea Legionară, va ține Duminică 5 Ianuarie ora 6 p. m. prima ședință.

Cu această ocazie se vor discuta diferitele probleme artistice ca: pictură, sculptură, arhitectură, ceramică, muzică, artă decorativă, etc.

Serată dansantă

Poliția orașului nostru organizează pentru seara zilei de 4 Ianuarie în palatul cultural „Th. Costescu" o serată dansantă, al cărei beneficiu material va fi atribuit fondului de construcție al noului local.

Apărare pasivă

Comandamentul subzonei A. A. T. în vederea obișnuirei populației și controlul camuflajului a organizat o serie de exerciții de apărare pasivă cari vor ave aloc în zilele de 29 Decembrie, 9 și 23 Ianuarie, 3 și 17 Februarie și 13 și 20 Martie 1941.

Activitatea Soc. Principele Mircea

Zilele trecute comitetul de conducere al soc. Principele Mircea, a organizat un ceai, în vederea strângerii de fonduri necesare ajutoarelor pentru copii săraci.

Prin stăruința depusă de doamnele din comitet în frunte cu d-na Anineanu, rezultatul a fost mulțumitor.

CRAIOVA

Accident de muncă

— Fetița Aurora Cristea însoțită de fratele ei Ruvin și o altă soră Dorina, din comuna Obreja, jud. Severin, în timp ce se găseau pe sălașul său numit „Colava" și voind să scoboare un car cu frunze pentru grajd, carul a fost scăpat, iar fetița Aurora Cristea în etate de 15 ani a fost izbită de un fag, murind pe loc.

Și-a furat soțul

Femeia Ana Simulescu soția cantonierului Ion Simulescu dela cantonul Nr. 3 c. f. r., depe linia Reșița-Caransebeș, a fost reclamată de aceasta postului de jandarmi respectiv, că în lipsa lui de acasă i-a deposedat de tot mobilierul casnic și a fugit la o fiică a ei.

REALIZĂRILE ADMINISTRAŢIEI P.T.T. IN CURSUL ANULUI 1940

Cu toate sacrificiile făcute prin pierderile suferite in teritoriile cedate, s'a realizat o vastă operă de modernizare a exploatării P. T. T. şi s'au adus importante imbunătăţiri asupra salarizării şi asistenţei personalului

Administraţia P. T. T. constitue prin excelenţă un serviciu public. Exploatarea acestui serviciu se sprijină pe monopolurile poştale, telegrafice şi telefonice. In sfera de activitate a acestor monopoluri, prin legea de exploatare, s'a căutat să imbunătăţească situaţia serviciilor existente la data apariţiei legii, dar în acelaşi timp s'a căutat să se creeze noui ramuri de activitate, isvorite din nevoile vieţii actuale.

In scopul de a uşura reuşita reformelor unei instituţii care trebue să se ţină în pas cu progresul, s'a căutat a se îmbunătăţi şi situaţia personalului prin legea statut, pornind dela ideia că în orice intreprindere, fie ea publică sau particulară, elementul uman constitue factorul cel mai însemnat.

In fine, legea de organizare a căutat să creeze un cadru de funcţionare, legat de celelalte două legi.

Pentru a ilustra, pe deoparte activitatea vastă a Administraţiei P. T. T., iar pe de alta rolul pe care îl are în mişcarea economică vom face apel la graiul cifrelor, cel mai potrivit pentru a îmbrăţişa dintr'o singură privire întreaga situaţie.

Numărul unităţilor in exploatare şi al personalului

In cursul anului 1940, numărul unităţilor in exploatare a fost de 8.880, repartizate astfel: 1.646 oficii P. T. T. (de stat şi autorizate), 370 birouri poştale ambulante, 342 staţii C. F. R. care execută servicii P. T. T. şi 4.800 agenţii poştale comunale.

Deosebit de acestea, pentru exercitarea poştei rurale au funcţionat: 1894 factori rurali, 2.424 circumscripţii poştale rurale, 1.347 localităţi rurale prevăzute cu oficii poştale şi 762 oficii poştale cu servicii de factori rurali.

Efectivul personalului care a contribuit la executarea serviciului P. T. T. in cursul anului expirat s'a ridicat la un total de 22.044 funcţionari, dintre cari 16.405 bugetari şi 5.639 nebugetari.

VOLUMUL TRAFICULUI ŞI AL VENITURILOR

Datele statistice cu privire la volumul traficului precum şi situaţiei veniturilor pe 1940 sunt totalizate numai pe lunile Ianuarie—Iulie, deci pe 7 luni.

Comparativ cu cifrele totalizate pe întreg anul 1939, ele arată, la multe compartimente, un progres real pe care îl înregistrează P. T. T. în activitatea sa în cursul anului.

Astfel, s'au înregistrat: 268.589.809 corespondenţe simple interne şi externe în primele 7 luni ale anului 1940 faţă de 449.954.961 in 12 luni pe 1939; 6.967.908 corespondenţe recomandate interne şi externe în primele 7 luni 1940 faţă de 12.380.197 în 12 luni 1939; 14.683.726 kg. mesagerii în primele 7 luni 1940 faţă de 30.443.632 kg. în 12 luni 1939 în valoare de 34.156.157.339 lei respectiv 71.172.899.172; 5.117.687 mandate interne şi externe, în valoare de 10.212.099.538 lei în primele 7 luni 1940 faţă de 7.212.972 in valoare de 13.196.840.838 lei în 12 luni 1939; 3.631.977 telegrame interne şi externe în valoare de 76.842.683 lei în primele 7 luni 1940 faţă de 5.731.740 telegrame în valoare de 114.840.797 lei în 12 luni 1939; 664.374 operaţiuni de Cec (depuneri şi plăţi) în valoare de 11.736.110.451 lei faţă de 1.389.416 operaţiuni de Cec în valoare de 20.596.359.907 lei în 12 luni 1939; 185.493 operaţiuni de economii (depuneri şi restituiri) în valoare de 876.847.549 lei în primele 7 luni 1940 faţă de 500.812 operaţiuni de economii în valoare de 2.442.506.445 lei în 12 luni 1939.

In ceeace priveşte situaţia veniturilor, ea este următoarea: 742.220.206 lei venituri poştale în primele 7 luni 1940 faţă de 1.193.716.792 lei în 12 luni 1939; 220.551.961 lei venituri telegrafice în primele 7 luni 1940 faţă de 268.710.522 lei în 12 luni 1939; 40.236.087 lei venituri accesorii în primele 7 luni 1940 faţă de 54.956.125 lei în 12 luni 1939; 49.783.611 lei venituri diverse în primele 7 luni 1940 faţă de 44.392.672 lei în 12 luni 1939.

Situaţia totalizată a veniturilor pe primele 7 luni 1940 se ridică la 1.052.791.865 lei la venituri ordinare şi 77.245.278 lei la venituri extraordinare faţă de 1.561.776.111 lei venituri ordinare şi 82.087.808 lei venituri extraordinare în 12 luni 1939.

Ce s'a pierdut prin cedarea teritoriilor

Anul 1940, an de dureroase incercări pentru întreg neamul românesc, a adus in patrimoniul Administraţiei P. T. T. pagube enorme.

Dela unirea tuturor românilor, în 22 ani de viaţă românească, teritoriile cedate au preocupat încontinu autorităţile noastre. Astfel că au ajuns la o stare neasemuit mai bună decât aceea din 1918. In ce priveşte desvoltarea serviciilor poştale şi telegrafice, nu s'a precupeţit niciun sacrificiu pentru înzestrarea lor cu tot utilajul necesar.

IN BASARABIA, s'au cedat 779 unităţi de exploatare P. T. T. faţă de 719 câte s'au găsit în 1918. La acestea unităţi însă trebue să adăugăm un număr de 598 agenţi comunali (notari), care îndeplineau serviciul de poştă potrivit organizaţiei româneşti.

S'au cedat în Basarabia, din reţeaua telegrafică 3.126 km. trasee, echivalent cu un total de 8.636 fire telegrafice, din care 8.654 km., fire de fier şi 282 km. fire de cupru, întinse pe 17.300 stâlpi telegrafici.

Tot aci s'au pierdut: 11 aparate Hughes, 171 aparate Morse, 3 clădiri în plină proprietate, în afară de o serie de clădiri închiriate, dar la care s'au adus amenajări mai mult decât însemnate, 1.082 cutii de scrisori.

Veniturile poştale şi telegrafice, în Basarabia, după situaţia din anul 1939 se ridicau la suma de 76 mil. 777.429 lei.

IN TRANSILVANIA DE NORD, administraţia P. T. T., a pierdut: 534 unităţi poştale, lăsând în bună stare de funcţionare, 13.700 km. fir telegrafic, în bună stare, *valorând 151.467.495 lei*, o staţie radio-telegrafică la Cluj, împreună cu terenul respectiv *în valoarea de 11 milioane 050.000 lei*, 507 aparate telegrafice, clădiri în *valoare de 88.567.551 lei*, 1.237 cutii de scrisori.

Veniturile poştale şi telegrafice ce se realizau în această regiune se ridică la suma de 185.920.176 lei.

SITUAŢIA ACTUALA. In urma acestor evenimente, situaţia actuală a administraţiei P. T. T., este cu mult schimbată şi anume: numărul personalului s'a redus la 19.232 funcţionari dintre cari 14.567 bugetari şi 4.665 nebugetari.

Deasemenea şi la capitolul unităţilor de exploatare s'au produs modificări şi anume: 1.082 oficii P.T.T. (de Stat şi autorizate), 240 birouri poştale ambulante, 274 staţii CFR., care execută servicii P.T.T. şi 1218 agenţii poştale comunale, totalizând 2.815 unităţi poştale comunale rămase în funcţiune. De asemenea, pentru executarea poştei rurale au rămas: 2.079 factori poştali rurali, 1.709 circumscripţii poştale rurale, 792 localităţi rurale prevăzute cu oficii poştale şi 581 oficii poştale cu servicii de factori rurali.

Imbunătăţiri aduse exploatării P. T. T.

Cu toate greutăţile întâmpinate în cursul anului 1940, conducătorii administraţiei s'au străduit, nu numai să facă faţă situaţiei ci şi să îmbunătăţească starea serviciilor şi a personalului. Astfel, întocmindu-se un plan de renovare al clădirilor P. T. T., s'a procedat în primul rând la refacerea Palatului Poştelor din capitala Ţării, care în ultima vreme, din cauza extinderii serviciilor şi a traficului nu mai era propriu. In general, sălile rezervate publicului au fost mărite şi modernizate, iar părţile destinate serviciilor, au căpătat o nouă împărţire, în funcţie de desvoltarea actuală.

Intocmindu-se un studiu pentru modernizarea serviciilor, anul acesta s'au făcut lucrările preliminare necesare punerii în construcţie şi instalarea aparatelor necesare.

In afară de acestea: s'a instalat şi pus în funcţiune un post de emisie radiotelegrafică, de 1,8 kw. la Sân Petru, s'au introdus teleimprimătoare în mare parte din reţeaua telegrafică internă, se va introduce telegrafia multiplă pe diferite linii telegrafice, ceeace va da o mare capacitate de trafic, reţelei telegrafice, s'a studiat şi se va construi completarea reţelei telegrafice cu fir, aşa încât să corespundă nevoilor de exploatare.

De asemenea, s'a studiat înfiinţarea unei reţele interne de TFF., care să înlocuiască reţeaua cu fir în caz de deranjament.

Infăptuiri in cadrul operei de asistenţă P. T. T.

In cadrul operelor de asistenţă pentru funcţionari menţionăm următoarele înfăptuiri:

S'a pus la dispoziţia funcţionarilor sinistraţi, în urma recentului cutremur, un fond de 30.000.000 lei din care cei năpăstuiţi se pot împrumuta în limita nevoilor, cu o dobândă de 0,50 % şi pe un termen care merge până la 12 ani.

Toţi funcţionarii P T T, refugiaţi din teritoriile cedate, pe lângă faptul că au fost încadraţi în servicii, au mai fost ajutaţi cu diferite sume dintr'un fond de 2.000.000 lei special creiat.

S'a renovat vechea cantină dela Casa de Credit PTT., astfel că în present aproape 600 funcţionari pot lua în condiţiuni bune o masă care să nu întreacă suma de 30 lei.

S'a înfiinţat o a doua cantină pentru încă 400 funcţionari.

S'a înfiinţat un cămin pentru curierii poştali în Palatul Casei de Credit cu 80 paturi, unde pentru 500 lei lunar curierii au întreţinerea completă (casă, masă, bae, frizerie) în condiţiuni perfecte de higienă şi confort.

Prin Institutul Naţional al Cooperaţiei s'a înfiinţat un mare consum pentru procurarea de alimente cu preţuri mult reduse faţă de piaţă.

S'a deschis un magazin de îmbrăcăminte în care preţurile au fost stabilite cu 30% mai ieftin decât la magazinele asemănătoare.

S'a descis o măcelărie, unde atât carnea cât şi mezelurile, se vând mult mai ieftin ca pe piaţă.

S'a deschis o cofetărie cu un laborator de patiserie de prima mână.

S'a înfiinţat un atelier de croitorie în care se confecţionează sau se repară gratuit, funcţionarii aducând doar materialul.

In aceleaşi condiţiuni, s'a înfiinţat un atelier de cismărie.

S'a făcut un mare stadion sportiv în şos. Mihai Bravu.

S'a înfiinţat un cerc cultural sportiv cu toate secţiile ce se pot încadra în asemenea manifestări.

Imbunătăţiri situaţiei materiale a personalului

Prin decretul lege din 29 Noembrie 1940, s'au acordat sporuri de salarii funcţionarilor din categoriile mai mici, cuprinşi în tabelele A, B şi C din categoriile XI, X, IX şi VIII, cu următoarele sporuri:

Categoria	Clasa	Categ. Buc.	Categ. Urb. I	Categ. Urb. II	Categ. Rur.
XI	2	300	300	250	250
XI	1	300	250	250	250
X	3	600	550	500	450
X	2	600	550	550	450
X	1	600	550	550	500
IX	4	450	450	400	350
IX	3	450	400	400	350
IX	2	450	400	400	400
IX	1	450	450	400	350
VIII	4	300	300	300	250
VIII	3	300	300	250	250
VIII	2	300	300	250	250

Peste aceste sporuri, s'a acordat acestor funcţionari câte 200 lei lunar, pentru fiecare copil, ceiace reprezintă până la sfârşitul bugetului un nou spor în sumă de peste 30 milioane lei.

Majoritatea înfăptuirilor enumărate mai sus au fost făcute în ultimul timp, ceiace dovedeşte că administraţia PTT, s'a încadrat perfect în ritmul vremii.

SUBSCRIEŢI PENTRU SINISTRAŢI

POMUL DE CRĂCIUN AL BASARABENILOR REFUGIAŢI

Ajutorarea a 300 copii

Impărţirea ajutoarelor

Ieri după masă în sala festivă a şcoalei primare Clovică, a avut loc tradiţionala serbare a Pomului de Crăciun, organizată de Cercul basarabenilor din Bucureşti.

Au fost prezenţi la această serbare d-nii I. Ţurcan, comisar al guvernului pentru refugiaţi, Pelivan cu d-na, Pan Halippa cu d-na, Grig. Cazacliu cu d-na, Şt. Ciobanu cu d-na, Gr. Filip Lupu preşed. Cercului, Bilicov secret. general, Gherman Pântea, diacon Brighidău, Sergiu Roşca, Djana Teodor instr. leg. Cornev Anatol şeful asistenţei, preot cpt. Nurca, N. Niculescu cu d-na, pr. Cristea, prof. Căpăţână, pr. Iuliu Pavel vice-preşed., C-tin Roşu, N. Smochină, preşedintele românilor din Moldova de peste Nistru, col. Adamovici fost deputat, prof. Ştefănescu Strungaru cu d-na, etc.

Serbarea a început cu intonarea imnului „Sfântă tinereţe legionară" de către corul cercului.

Camaradul G. Filip Lupu, preş. a rostit apoi o cuvântare arătând tristeţea refugiaţilor ce-şi serbează pomul de Crăciun departe de căminul lor.

Au urmat câteva recitări, corul Cercului executând apoi mai multe cântece printre care foarte aplaudat, şi Limba noastră, de Mateevici, cu muzica de părintele Cristea.

După terminarea programului s'a făcut distribuirea de ajutoare şi de îmbrăcăminte la 300 copii refugiaţi.

Serbarea a luat sfârşit la ora 6 şi jumătate seara.

Asistența medicală la sate, in cadrul „Ajutorului Legionar"

Activitatea echipei medicale legionare de pe lângă organizația Covurlui.-Ce s'a făcut și ce se intenționează să se facă.-De vorbă cu medicul conducător al echipei

GALAȚI, 30. —

Scopul urmărit de echipa sanitară

Ce s'a făcut la sate?

Proecte de viitor

Ce ne spune conducătorul echipei

T. Al.

„Ajutorul Legionar" a distribuit alimente săracilor

Pomul dela spitalul Militar

Arestare pentru jaf la drumul mare

Fapte legionare

Un miliard de lire sterline pe zi cheltuește Anglia pentru războiu

STOCKHOLM, 30. (Rador). — Corespondentul agenției „Stefani" anunță:

Cheltuelile de războiu ale Angliei, în cursul ultimelor trei luni, au atins enorma cifră de un miliard de lire pe zi, declară corespondentul din Londra al ziarelor suedeze.

INFORMAȚII

Numărul viitor al ziarului „Cuvântul" va apare Vineri la orele obișnuite.

ABONAMENTE

IN ȚARA

Trei luni	lei	200
Șase „	„	380
Un an	„	750

In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

ȘTIRI EXTERNE

BERLIN, 30 (Rador). —

AMSTERDAM, 30 (Rador). —

CURIERUL VÂLCOVULUI

Fapte bune

Școlare

Starea timpului

GER ASPRU ȘI VISCOL PUTERNIC IN INTREAGA DOBROGE

Furtună puternică pe Marea Neagră.-Drumuri înzăpezite.-Victimele gerului.-Apariția haitelor de lupi în județ

CONSTANȚA, 30. — In ultimele zile, asupra întregei provincii dintre Dunăre și Mare s'a abătut un puternic val de frig, a cărui intensitate se resimte îndeosebi pe litoral.

Victimele gerului

APARIȚIA HAITELOR DE LUPI IN JUDEȚ

ALTE VICTIME ALE GERULUI

Circulația întâmpină greutăți în oraș

„PREFAȚA NECESARĂ RECONSTRUIRII ȚĂRII ESTE ELIMINAREA INDIVIDUALISMULUI"

Cuvântarea mareșalului Petain rostită cu ocazia Zilei Tineretului

VICHY, 29. (Rador). —

M. S. REGELE A AJUTAT DE SĂRBĂTORI SĂRACII DIN FOCȘANI

Catedre vacante în regiunea București

DOUĂ MARI INCENDII LA GALAȚI

GALAȚI, 30. (Prin telefon). —

Alt incendiu

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNE DIN CURSUL ANULUI 1940

Pe tărâm intern, anul 1940 a fost pentru țara noastră un an de grele încercări, un an al pătimirilor dar și al resurecției de mult, amar de vreme așteptată.

Răpirea unor părți din pământul sfânt al patriei, datorită nevolniciei conducătorilor de eri, cari n'au știut să-l apere; cutremurul care a semănat moartea și jalea în multe sate și orașe; urmările inevitabile ale crizei economice provocată de războiul care întunecă azi o parte din omenire, au făcut ca și poporul român să străbată îndurerat anul ce s'a scurs.

Dar 1940 a fost și anul găsirii disciplinei a națiunii române spre o viață zidită în duhul unor norme nebănuite. Era nouă, inaugurată la 6 Septemvrie, a deschis perspective luminoase națiunii române, îndreptându-l cu fermitate pașii spre ziua împlinirii marilor și veșnicilor ei destine.

Din înseamnarea cronologică și fidelă a faptelor, a celor mari și a celor mărunte, cititorul de azi și de mâine va putea să-și dea seama exact de cele petrecute, desprinzând din ele nu numai cele vremelnice dar mai ales înfăptuirile pururea legate de anul Domnului 1940.

1 IANUARIE — 31 DECEMBRIE 1940

1 Ianuarie. — La Cluj și-a dat obștescul sfârșit dr. Victor Deleu, unul din aprigii luptători pentru desrobirea Ardealului. A fost președinte al Uniunii foștilor voluntari români din Ardeal, Banat și Bucovina.

3. — Pe Dunăre, navigația a fost întreruptă din cauza sloiurilor de ghiață care curg în masă compactă.

3. — Un cutremur însoțit de un puternic zgomot subteran s'a simțit în partea de nord a județului Muscel.

5. — La Palermo a fost lansată motonava „Balcic" a S. M. R.

11. — Academia Română a comemorat o jumătate veac dela moartea neîntrecutului povestitor Ion Creangă.

27. — A avut loc solemnitatea punerii în funcțiune a uzinei electrice reînoite dela Filaret.

3 Februarie. — D. prof. Horia Hulubei a făcut la Academia Română o comunicare despre „Moldaviu", al 93-lea element, descoperit de d-sa.

5. — Motonava mixtă „Cavarna", construită în șantierul naval dela Livorno, și-a făcut intrarea în portul Constanța.

6. — Se fixează drepturile la salarii a funcționarilor concentrați.

1 Martie. — A sosit în Capitală noul ministru plenipotențiar al Bulgariei d. Ciomacoff.

4. — Înaltul Pontif Sanctitatea Sa Papa Pius XII a primit în audiență pe I. P. S. S. mitropolitul Alexandru Nicolescu al Blajului și pe episcopii Hossu și Frențiu reprezentanții bisericii române-unite.

11. — A trecut la cele veșnice profesorul Nae Ionescu, strălucită figură a intelectualității și purtător de cuvânt al noului duh românesc.

15. — La Belgrad s'a inaugurat Camera de comerț româno-jugoslavă.

22. — S'a stins din viață marele scriitor I. Brezeanu.

— Profesorii facultății de litere și filosofie sărbătoresc pe prof. dr. [illegible] dela Berlin, un bun cunoscător al limbii și istoriei noastre.

25. — Un nou acord de plăți a fost semnat între Italia și România.

28. — Și-a dat sfârșitul compozitorul I. Nona Otescu.

29. — O delegație economică jugoslavă, în frunte cu d. Andres, ministrul comerțului, a sosit în București.

1 Aprilie. — A fost promulgată legea pentru impunerea celibatarilor.

4. — A sosit în Capitală o misiune aviatică italiană pentru instruirea elevilor școlilor de pilotaj.

15. — A fost prohibit exportul grâului.

25. S'a inaugurat linia aeriană București-Sofia-Atena.

28. — La Constanța s'a făcut instalarea noului șef al cultului mahomedan din România, baș-muftiul Ezeр Curt Mola.

11 Iunie. — P. S. Grigore Leu a fost ales episcop al Hușilor.

12. — P. S. Vasile Lăzărescu a fost ales episcop al Timișoarei.

13. — P. S. Tit Simedrea a fost proclamat mitropolit al Bucovinei.

20. — A încetat din viață Dim. Voinescu, fost prim-președinte al [illegible] Curții de Casație și Justiție.

— La Sibiu, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului a fost sărbătorit pentru două decenii de arhipăstorire.

28. — Consiliul de miniștri a hotărît acceptarea notei ultimative a guvernului sovietic prin care se cerea să se evacueze, în termen de 4 zile, teritoriul Basarabiei și al Nordului Bucovinei.

30. — A început trecerea [illegible] populației din teritoriile cedate.

4 Iulie. — S'a alcătuit un nou guvern sub președinția d-lui ing. I. Gigurtu.

9. — România s'a retras din Societatea Națiunilor.

10. — O puternică explozie s'a produs la uzina electrică din Galați.

24. — D-nii ing. Gigurtu, prim-ministru și ing. M. Manoilescu, ministru al Afacerilor Străine, au plecat la Obersalzberg, ca invitați ai Guvernului german.

25. — Numeroși supuși francezi și englezi au fost expulzați din teritoriul țării ca sabotori.

26. — D-nii Gigurtu și Manoilescu au fost la Roma, unde ca și la Obersalzberg au avut parte discuții privitoare la România și sud-estul Europei.

3 August. — S'a dat publicității [illegible] referitor la situația juridică a evreilor [illegible] în 2 categorii.

16. — La T. Severin au început tratativele româno-ungare în vederea [illegible] pacifice a tuturor problemelor în litigiu.

— S'a înființat un „Institut Român la Grünewald", cu sediul la Berlin.

19. — La Craiova s'a deschis conferința româno-bulgară.

20. — Un avion al societății „La[illegible]res" s'a prăbușit în munții Apuseni, lângă Rescullita. Sunt 11 morți și 9 grav răniți.

26. — S'a inaugurat linia dublă de cale ferată Azuga-Brașov.

28. — În urma întreruperii tratativelor româno-ungare, miniștri de externe ai României și Ungariei au fost invitați la Viena de d-nii Von Ribbentrop și contele Ciano.

— Un comunicat oficial anunță că avioane maghiare au violat spațiul aerian român.

29. — D. Giuseppe Adami, directorul Institutului central de statistică al Italiei, a conferențiat la Fundațiunea Carol I despre: „Doctrina fascismului".

30. — S'a dat publicității textul sentinței arbitrajului puterilor Axei după conferința dela Viena. România cedează Ungariei o parte din Transilvania.

— Sub forma unui schimb de note Italia și Germania garantează integritatea teritoriului și inviolabilitatea noilor frontiere ale României.

1 Septemvrie. — D. Horia Sima adresează un apel către țară în numele Mișcării legionare.

3. — Capitala și provincia sunt în fierbere.

4. — Guvernul prezidat de d. Gigurtu a demisionat. D-l general Ion Antonescu este numit Președinte al Consiliului de miniștri.

— A trecut în lumea drepților preotul Vasile Radu, profesor la Facultatea de Teologie din Chișinău și unul din traducătorii Bibliei.

5. — D. General Ion Antonescu este învestit cu depline puteri. — Constituția din 28 Februarie 1938 a fost suspendată. — Prerogativele regale sunt limitate printr'un decret lege.

— Conform arbitrajului dela Viena, prima zonă din Transilvania cedată este evacuată.

— Mari manifestațiuni legionare au loc în Capitală. Se cere abdicarea Regelui Carol II.

— D. General Antonescu adresează Țării o proclamație în care spune între altele că „Prigonirile au încetat. Acum, tineretul nădejdea curată a Neamului, trebue să-și împlinească datoria".

6. — Regele Carol II a abdicat. La orele 8 dimineața, Regele Mihai I a depus jurământul.

— D. General Antonescu, având puteri depline, preia demnitatea de Conducător al Statului. D-sa adresează o proclamație către armată și un apel către țară.

— Majestatea Sa Elena este invitată de d-l General Antonescu să vină în țară, lângă Fiul Său, Regele Țării.

— D. General Antonescu trimite câte o telegramă Fuehrerului și Ducelui mărturisind deplina solidaritate a României cu Germania și Italia.

— Numeroși demnitari sunt înlocuiți. Este desființată demnitatea de „Consilier regal".

7. — D. general Antonescu hotărăște: controlul averilor tuturor foștilor demnitari ai țării; controlul fondurilor pentru înzestrarea armatei; încetarea activității „Străjii Țării"; anchetă asupra proceselor politice din ultimii 3 ani și a magistraților cari au judecat; controlul întrebuințării fondurilor secrete.

— La Casa Verde a avut loc un parastas pentru odihna legionarilor căzuți.

— Acordul româno-bulgar care prevede cedarea Cadrilaterului Bulgariei, a fost semnat la Craiova.

8. — Pretutindeni în țară, poporul s'a rugat pentru noul Rege și pentru viitorul mai bun al României.

— Casa Verde a fost redată legionarilor. Biserica Sf. Anton studenților.

— Fuehrerul Adolf Hitler a răspuns la telegrama Conducătorului statului român.

9. — Partidul Național a fost desființat, 11 generali au fost scoși din cadrele active ale armatei. Mai mulți ambasadori și miniștri plenipotențiari au fost rechemați.

— Ducele Mussolini a răspuns telegramei d-lui general Antonescu.

— Se anunță că fostul Suveran a părăsit țara.

10. — S'a fixat textul jurământului pentru persoanele care ocupă funcțiuni publice.

11. — D. general Antonescu expune, într'un ordin circular, principiile care trebue să călăuzească activitatea tuturor categoriilor de slujbași publici.

— Colonelul Victor Precup și ceilalți condamnați în procesul de complot din 1934 sunt grațiați.

12. — Conducătorul Statului precizează într'un comunicat, cum s'a eliminat în ordine cronologică, la abdicarea Regelui Carol II.

13. — Mișcarea Legionară a pomenit pe Căpitan și pe toate victimele [illegible] represiunii. Dela biserica Sf. Ilie Gorgani, legionarii au format într'un impunător cortegiu la mormintele lui Moța și Marin. Aci a vorbit o cuvântare Comandantul Mișcării Legionare Horia Sima.

14. — Printr'un înalt Decret Regal se proclamă că România devine Stat Național Legionar. Mișcarea Legionară este singura organizație politică recunoscută în noul stat. D. general Antonescu este Conducătorul Statului Național Legionar iar d. Horia Sima comandantul Mișcării Legionare.

— Noul guvern s'a constituit sub președinția d-lui general Ion Antonescu. — D. Horia Sima este numit vice-președinte al Consiliului de Miniștri.

15. — Majestatea Sa Regina Mamă Elena este primită cu însuflețire de populația Capitalei, după ce fusese salutată cu entuziasm îndeosebi prin gările prin care trecuse în ziua precedentă.

— Comandantul Mișcării Legionare anunță pornirea la muncă a tuturor energiilor românești pentru salvarea Patriei.

16. — D. general Antonescu este rechemat în activitate și înălțat la gradul de general de corp de armată.

17. — Întreaga presă începe publicarea seriei de documente, înfățișate de d. general Antonescu, cu privire la cauzele care au dus la dezastrul politic și moral.

— D. Alex. Ottulescu este numit guvernator al Băncii Naționale.

18. — Ziua de 22 Septemvrie este decretată zi a eroilor și morților legionari.

20. — O comisiune mixtă italo-germană anchetează atrocitățile maghiare din teritoriile cedate.

21. — Prima zonă din Cadrilater a fost evacuată.

22. — Cu adâncă smerenie au fost pomeniți pe tot cuprinsul țării toți cei căzuți pentru cauza legionară.

— În cuvântarea pe care o rostește în cadrul pioasei solemnități din Capitală d. Horia Sima desfășoară programul legionar al momentului istoric pe care-l trăim.

23. — Toți foștii demnitari cari au ocupat funcțiuni politice, în ultimii 10 ani, sunt obligați să-și justifice averea.

— Guvernul a dispus cercetarea și trimiterea în judecată a autorilor morali și materiali ai crimelor săvârșite în timpul represiunilor politice din ultimii ani.

25. — Se împărtășește Țării pilda de vitejie a locotenentului Lazar Dumitru, sergenților Mitu Gheorghe și Tamaș Gh., caporalului Mocanu Pavel, fruntașului Herma Ștefan și soldatului Bălan Vasile, căzuți la datorie în incidentul din ziua de 1 Septemvrie dela frontiera maghiară, precum și a încă cinci ostași răniți în luptă.

— La Galați fac primul popas primele coloane de coloniști germani din Basarabia, cari se reîntorc în Reich.

26. — „Ajutorul Legionar" a luat ființă, încredințându-i-se conducerea d-lui Ilie Gârneață, Comandant al Bunei Vestiri.

28. — A încetat din viață generalul Gr. Crăiniceanu, fost ministru de războiu.

30. — „Ajutorul Legionar" și-a reluat activitatea.

1 Octomvrie. — În București s'a deschis „Expoziția cărții germane".

— S'a stins fruntașul naționalist bucovinean, Victor Bodnărescu, refugiat în com. Frumosu-Câmpulung.

— Germanii din sudul Basarabiei au luat drumul spre Patria.

— A murit I. G. Obreea, fost primar al Ploeștilor.

5. — În București a avut loc sărbătorirea primei luni dela biruința legionară.

8. — O adâncă impresie produce în opinia publică expulzarea intelectualilor români din Ungaria.

10. — România a cerut puterilor Axei soluționarea imediată și completă a problemei românești din Ungaria. Un memoriu a fost adresat guvernului maghiar.

12. — O misiune militară germană sub comanda d-lor generali de Divizie Hansen și Speidel, a sosit în Capitală.

14. — Șefii misiunii militare germane din România au depus flori pe mormântul Eroului Necunoscut.

— D. Manole Știrbei a fost numit conducătorul sporturilor în Statul Național Legionar.

— D. Horia Sima dă un comunicat prin care precizează că „Mișcarea Legionară" nu se organizează pe bază de profesiuni și pe baza de clasă.

15. — Comandantul Mișcării Legionare anunță „bătălia fierului vechiu".

— Un decret lege prevede suspendarea urmăririi debitorilor din teritoriile cedate.

— În „Wolf Deutscher Beobachter" apare un interview al d-lui general Antonescu în care d-sa afirmă hotărîrea regimului legionar „de a restabili mândria românească" și de a împlini „un program de justiție reparatoare".

— S'a făcut o sărbătorească primire la înapoierea în Capitală, a grupului celor 114 cămăși verzi cari au participat la marea paradă a tineretului fascist.

— Monitorul Oficial publică decretul-lege privitor la reglementarea drepturilor avocaților evrei.

17. — D. contra-amiral Gh. Em. Koslinsky a fost numit subsecretar de stat al Marinei.

19. — S'a dat publicității textul decretului lege privind funcționarea societăților anonime pe acțiuni și în comandită.

— A avut loc reinhumarea legionarilor asasinați la Râșnov.

— Comisiunea de anchetă criminală de pe lângă Președinția Consiliului de miniștri a dispus arestarea generalilor Gabriel Marinescu și Ion Bengliu, col. V. Zeciu și maiorilor I. Dinulescu și Ar. Macoveanu și V. Parizianu.

20. — În cadrul unei impresionante solemnități, în prezența d-lui Horia Sima, membrii Asociației „Prietenii Legionarilor" au fost încadrați în Legiune.

— Un ordin al d-lui Horia Sima precizează că „Frățiile de Cruce" vor organiza întreg tineretul român dela 10-18 ani, după îndreptarul Frățiilor.

— La Bârlad s'a făcut inaugurarea bustului lui Gh. Rosen Codreanu, întemeietorul liceului local. A participat și d. ministru Traian Brăileanu.

Toate brevetele de băuturi spirtoase deținute de evrei au fost anulate.

22. — S'a înființat „Administrația patrimoniului Mișcării Legionare".

— Un puternic cutremur, de gr. VII, s'a simțit în Capitală și în restul țării. Unele case au fost avariate.

23. — Au fost decorați cu „Post Mortem" ostașii români cari au căzut în incidentul sângeros dela Dioșig la granița maghiară.

— Comisiunea pentru revizuirea proceselor politice a trimis ministerului de justiție decizia cu privire la resolvarea procesului Căpitanului, pentru: violarea dreptului de apărare, greșita stabilire a faptelor și greșita aplicare a legei.

— D. consilier Ion D. Gheorghiade a fost numit prim-procuror al trib. Ilfov.

24. — La Vaslui a avut loc trista ceremonie a deshumării osemintelor martirilor legionari asasinați în noaptea de 22 Septembrie 1939.

25. — D. prof. Ion Protopopescu a luat conducerea ministerului Comunicațiilor și Lucrărilor Publice.

— La Crematoriu a fost descoperit 14 genuna legionarilor cari au pedepsit pe Armand Călinescu.

27. — În cimitirul din Predeal, cei 32 legionari asasinați la Vaslui și cei 24 arși la Crematoriu au fost așezați lângă camarazii lor uciși în Ciuc și în Dobrogea.

28. — S'a dat publicității textul Convenției dintre România și Germania privitoare la repatrierea populației de origină germană din Bucovina de sud și Dobrogea în Germania.

D. lt. col. magistrat Tecuta Tetuan a fost numit prim procuror al Curții Marțiale din București.

— A. S. Principesa Ileana de Habsburg a trimis o sută de mii lei „Ajutorului Legionar".

31. — D. von Papen în trecere spre Berlin s'a oprit la București.

— Într'o chemare către legionari, d. Horia Sima proclamă Iașii oraș al Mișcării Legionare.

1 Noemvrie. — Ziarul „Cuvântul" din această zi publică înfiorătoarele declarații ale asasinilor Căpitanului despre asasinarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor.

Universitatea din București își deschide porțile pentru cel dintâi an legionar.

2. — Un grup de legionari a plecat la Berlin invitați de organizația „Hitlerjugend".

3. — În prezența comandantului Mișcării Legionare s'a făcut deschiderea cursurilor școalei Politechnice.

— S'a redeschis casa cantinal studențești.

7. — Legionarii Eugen Necuiescu și Aron Valeriu mor năpraznic într'un accident de automobil.

8. — Ziarul „Cuvântul" publică prima listă a legionarilor uciși în noaptea de 21 Septembrie 1939.

— Sărbătorirea biruinței legionare la Iași. Au fost de față: M. S. Regele Mihai I, M. S. Regina Mamă Elena, d. general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, d. Horia Sima, membrii guvernului, conducătorii Mișcării Legionare, reprezentanții țărilor prietene, etc.

9. — Un catastrofal cutremur s'a produs la ora 3 și 40 în noaptea de Sâmbătă 9 spre Duminică 10 Noembrie. El s'a resimțit puternic și a întins jalea aproape în toată țara. Unele localități au fost complect pustiite. În București, mii de locuințe au fost grav avariate. Blocul „Carlton" cu 12 etaje s'a prăbușit, strobind sub ruine sute de locatari. Prăpăd mare la: Panciu, Focșani, Bârlad, Câmpina, Galați, Buzău, Doftana.

10. — La Sibiu a avut loc inaugurarea Universității transilvane. Au fost de față și d-nii General Antonescu și Horia Sima.

12. — D. general Antonescu a plecat la Roma, răspunzând invitațiunii Ducelui.

— D. Horia Sima a fost numit președinte al Consiliului de miniștri ad-interim.

14. — D. general Antonescu a sosit la Roma fiind întâmpinat de d-nii Mussolini, Ciano și numeroase alte personalități.

15. — Ziarele publică textul Decretului-lege din 12 Nov. privitor la românizarea personalului din întreprinderile civile și comerciale. Până la 31 Dec. 1941 întregul personal evreesc va fi concediat. Sunt indicate normele de concediere.

— Printr'un decret-lege se fixează felul cum se va face trecerea proprietății rurale evreești în patrimoniul Statului.

18. — D. general Antonescu s'a înapoiat în Capitală, venind dela Roma.

19. — Este dat publicității textul deciziei prin care Comisiunea pentru revizuirea proceselor politice hotărăște revizuirea procesului de ultragiu intentat Căpitanului de prof. Iorga.

20. — A trecut la cele veșnice neînfricatul protopop Ion Moța, neînfricatul luptător al românismului.

— D. general Antonescu a plecat la Berlin.

23. — La Berlin, d. general Antonescu a semnat protocolul aderării României la pactul tripartit.

24. — S'a redeschis cabana legionară de pe muntele Susai-Predeal.

25. — D. general Antonescu s'a înapoiat dela Berlin.

27. — La Jilava s'a făcut deshumarea osemintelor Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor.

28. — În noaptea de 26-27 Noemvrie un grup de legionari cari lucrau la deshumarea osemintelor Căpitanului au pedepsit, prin execuție, pe deținuții politici dela Jilava, cari erau autori morali și materiali ai asasinării șefilor de legionari.

30. — Căpitanul Istoriei Românești, Nicadorii și Decemvirii au fost așezați în locul de veșnică odihnă al martirilor dela Casa Verde. Sute de mii de cămăși verzi și de Români în frunte cu reprezentanții M. S. Regelui, cu d. General Antonescu, căpeteniile Mișcării Legionare, cu trimișii Regelui-Împărat al Italiei, ai Fuehrerului și Ducelui și cu reprezentanții țărilor amice au însoțit impresionantul cortegiu dela biserica Sf. Ilie Gorgani până la Casa Verde.

1 Decembrie. — La Alba Iulia s'a comemorat împlinirea a 22 de ani dela Unirea Ardealului. Au vorbit d-nii General Antonescu, Horia Sima, general Vlad, Aurel Dumitrașcu și comand. leg. Ilie Colhon.

4. — Pe temeiul conlucrării germano-române se anunță realizarea unui plan decenal român.

— România a recunoscut statul Manciukuo.

5. — M. S. Regele și d. General Antonescu au participat la un exercițiu al trupelor germane în apropierea Târgoviștei.

— Un decret lege prevede pedeapsa cu moartea pentru rebeliunile cu caracter militar.

8. — S'a prăbușit căpitanul aviator Puiu Popescu, unul dintre cei mai îndrăzneți și prețuiți aviatori ai noștri.

8. — La Mormântul Eroului Necunoscut a avut loc o mare manifestație de solidaritate națională, organizată de asociațiunile de foști luptători.

— În Capitală a sosit savantul german August Sieberg, celebru seismolog.

10. — Într'o atmosferă cu totul nouă s'a făcut sărbătorirea acestei zile de început a luptei studențești pe tărâm naționalist.

11. — S'a stins din viață profesorul Nae Dumitrescu, președintele „Tinerimii Române".

12. — Se anunță sporirea alocației de hrană a ostașilor.

13. — O groaznică nenorocire s'a întâmplat la Lupeni. Aprinderea gazului metan în mina „Ileana" a provocat moartea a 51 mineri și rănirea altor zeci de muncitori.

15. — O nouă încălcare a tratatului româno-bulgar dela Craiova. Numeroase familii de Români au fost ridicate dela gospodăriile lor și trecute cu forța peste granița de Bulgari.

— Traficul direct spre Dornești, Iași și Galați a fost întrerupt pentru 5-6 zile din cauza ruperii podului de cale ferată dintre stațiile Teleajen — Valea Călugărească, în urma incendiului survenit prin ruperea accidentală a conductei de benzină ce trece pe sub acest pod.

16. — În București s'au inaugurat cursurile Universității libere de ziaristică.

17. — Teatrul Național din București a fost autorizat să emită o subscripție publică de 100 milioane lei pentru reconstruirea clădirii sale.

18. — S'a dat publicității decretul-lege privitor la desființarea breslelor de lucrători, funcționari particulari și meseriași.

— S'a dispus reprimirea în serviciu a tuturor funcționarilor concediați în timpul prigoanei.

19. — Contele de Casa Rojas, noul ministru al Spaniei la București, și d. Kioyshi Tsutsui, ministrul Japoniei, au prezentat M. S. Regelui scrisorile lor de acreditare.

După această solemnitate, Contele de Casa Rojas, însoțit de personalul superior al legației spaniole, s'a dus la Casa Verde unde s'a înclinat în fața sicriilor Căpitanului, ale lui Moța și Marin.

— A încetat din viață Gr. Iunian.

20. — În palatul ziarului „Cuvântul" s'a inaugurat bazarul de daruri pentru Crăciun al Corpului Legionarelor.

21. — D. Horia Sima a vizitat Buzăul.

— Au fost terminate lucrările pentru dublarea liniei ferate Câmpina-Brașov.

— În sala Dalles s'a deschis bazarul în folosul Cuibușoarelor de zi ale Ajutorului Legionar.

— În toată țara, Ajutorul Legionar a început să împartă daruri de Crăciun nevoiașilor.

22. — Un comunicat al guvernului anunță că se va face un recensământ general al populației.

— Ziarele din aceiași zi publică tabloul sumelor încasate și cheltuite de demnitarii fostului regim (1930 până la 1940).

— În sala cinematografului Scala a avut loc serbarea întâiului Pom de Crăciun al Corpului muncitoresc legionar.

— În cartierul Dămăroaia din suburbana Grivița s'a sfințit troița ridicată în memoria Căpitanului, a Nicadorilor și Decemvirilor.

23. — Într'un cadru impresionant s'a desfășurat serbarea Pomului de Crăciun oferită de guvern în onoarea Suveranului și a reprezentanților puterilor Axei.

24. — Baronul Manfred von Killinger a fost numit ministru al Germaniei la București în locul d-lui dr. Fabricius.

27. — D. Horia Sima a vizitat Timișoara și Lugojul.

28. — Un comunicat al direcțiunei generale a C. F. R. anunță micșorarea, cu începere dela miezul nopții de 31 Decemvrie, a numărului trenurilor de călători, din cauza înzăpezirii liniilor și a nevoii de aprovizionare a unor orașe și regiuni.

D-nii General Antonescu și Horia Sima la marea manifestație legionară dela 6 Octombrie 1940

VRACIUL PRICEPUT

Englezii se zice că au făcut mari isprăvi culturale prin unele părți ale Africei. Francezii tot așa prin coloniile lor. Italienii tot astfel prin Tripolitania. În părțile bântuite de frigurile galbene, de musca Tze-Tze, de vampiri și de alte lighioane mici și mari, aceste popoare au căutat să răspândească și să popularizeze și medicina. Negrii, vorba românului, când au văzut „minunile" albilor au rămas cu gura căscată, iar unii din ei: vracii, au căutat să-i și imiteze. Se povestește astfel ce ispravă a făcut un vraci, sau doctor d'ai negrilor, care a căutat să facă și el medicină... albă. Se înțelege că acesta luase seama la multe fapte d'ale albilor, și poate că înțelesese și unele procedeuri mai bine ca alți negri.

Un negru se înfățișă șchiopătând vraciului, și cum o fi vorbit el, nu mă pricep să spui, dar faptul cred că se poate povesti și cu vorbele folosite de noi.

— Piciorul!... Piciorul!... se văita negrul.

— Ce e cu piciorul? îl întrebă vraciul.

— Mă doare...

— Ce ai la el?

— Au intrat spirite rele în genunchi!... Cu două ceasuri 'nainte de ploaie mă tae prin el cu niște pumnale nevăzute... Așa dă ghioldiș: de sus în jos și de jos în sus!...

Vraciul se 'ncruntă.

— Ai fost la puț noaptea...

— Da, fiindcă ziua era...

— Prea cald... Au fost spirite venite să bea apă și le-ai supărat; dar să le scoatem.

— De asta am și venit.

Și s'a apucat vraciul cu descântecele, cu jocurile împrejurul negrului culcat; l-a tras de urechi, de nas, de limbă...

— Aoleo!... în picioare am spiritele, nu în urechi și nici în nas...

— Taci neștiutorule! Întâi și întâi prin gură și prin nas intră spiritele...

Și trage-l de mâini, lovește-l peste pântece și a ajuns și la picioare... gata...

— Spiritele sunt scoase.

Pleacă negrul mulțumit, făgăduind c'o să-i aducă vraciului un os de... elefant.

Câteva zile negrul nu mai simți durerea. Peste alte câteva zile, nu mai putu răbda și veni la vraci.

— Ei?

— Spiritele s'au întors iar în picioarele mele.

— Se poate?!

— Da. Au făcut bordeie în măduva oaselor mele, fiindcă mă'njunghie și prin mâini, dar se retrag când le suflu și le pripesc la foc.

— Grozav băete... grozav... Atunci să le dărâmăm colibele...

Și-l întinse jos pe negru, îl legă de patru țăruși înfipți în pământ, îl ameți cu niște fum de ierburi știute de el și când negrul dormia buștean, îi tăie piciorul stâng dela genunchi. Arse apoi tăetura, îi legă și-l lăsă să se trezească.

Când se trezi, negrul văzu îngrozit că-i lipsește din picior partea până la genunchi. Plânse, se văicări, dar nu mai avu ce face. Vraciul îi dădu cârjă și-l porni la coliba lui.

*

La vre-o lună după tăierea piciorului, negrul iar veni la vraci...

— Ce-i?

— Unde numai am picior, nu mai simt nimic: lemnul cu care l-am înlocuit nu mă doare câtuși de puțin; ba adormind lângă foc, luase foc și arsese jumătate și tot n'am simțit... Spiritele rele s'au mutat însă în piciorul celălalt — tot la genunchi și-au așezat colibele.

— Să-i scoatem și d'acolo...

— Da să nu-l mai tai!...

— Se poate!... N'ai grijă... Ai venit la mine, ai scăpat de spirite!...

Și iar îi dă negrului să fumeze niște ierburi, adoarme și când se trezește, și piciorul celălalt îi lipsea dela genunchi!...

— Ah!... Auleo!... Ce mi-ai făcut? Spusesem că nu... ce-ai înțeles?

— Taci fiule, că acum durerile nu vor mai fi în părțile tăiate.

Ce era să facă negrul? A plecat văicărindu-se, acum în două cârji și'n două picioare de lemn.

*

Peste trei luni negrul veni iar...

— Au fugit, au fugit din picioare, dar le simt în mâini: dar nu vreau să-mi tai vre-una... Cu ce aș mai vâna eu; cu ce aș mai mânca... Gonește spiritele, fără tăiere...

I-a făgăduit vraciul: dar l-a deșteptare și brațul stâng îi lipsea!...

Chiu, vai!... S'a făcut, s'a făcut!.. Pe om îl strici lesne, că se strică el și singur, dar de dres, îl dregi foarte anevoie...

Și se gândi negrul: Vraciul o fi el priceput după cum spune la toți, dar picioarele mele și brațul meu, spun tuturor care le privesc, că e un înfumurat, că e un prost, și m'a făcut din om neom!

Îl întâlnește vraciul.

— Cum merge, le mai simți?

Negrul îl privi lung și-i răspunse:

— Acum le simt în cap... Sunt mutate acolo...

— Vino la mine să le scoatem și d'acolo...

— Lasă-le acolo... Nu mai vreau să-mi tai și capul...

— Păcat! Mergeai în lumea zeilor noștri curat ca soarele de pe cer!... Acum o să ajungi acolo târziu de tot, și plin cu ele și puii lor...

Negrul plecă în cârji și 'nțelese că groaznici de răi sunt, înfumurați și 'nfumurați tocmai prin prostia lor.

I. C. Vissarion

REVOLUŢIA SPIRITUALĂ A MIŞCĂRII LEGIONARE

(Urmare din pagina I-a)

tăţi de o infinită distincţie etică.

A fost bine caracterizată ca *revoluţie spirituală* Mişcarea Legionară a lui Corneliu Codreanu. In doctrina ei se cuprinde o răsturnare evidentă a valorilor obişnuite, ale conştiinţei omului *comun*.

Pentru crearea unei lumi noui morale, Căpitanul şi Legionarii au trebuit să pună, ca piatră de clădire, viaţa lor.

Fără jertfa morţii, Mişcarea Legionară ar fi fost poate o simplă manifestare doctrinară, teoretică, sau o mişcare politică efemeră; n-ar fi fost o mişcare de *revoluţie* spirituală care construeşte cu elemente nepieritoare.

Călăii care l-au chinuit şi l-au ucis, au contribuit, fără ştirea şi fără voia lor, la îndeplinirea marei opere a Destinului: au pecetluit cu sângele martirilor, calea spre biruinţă a credinţei legionare, aşa cum Iuda, Fariseii şi Cărturarii au pregătit, prin moartea lui Iisus, învierea şi Mântuirea.

Trăim în toiul desfăşurării unei realităţi istorice care ne depăşeşte. Mintea n'o poate cuprinde în toată adâncimea puterilor de refacere şi în toată întinderea desvoltărilor ei viitoare.

Determinând caracterul Mişcărei Legionare ca o revoluţie spirituală, atât întemeetorul Legionarismului cât şi Conducătorul Statului Legionar au trâmbitat, în auzul conştiinţelor româneşti, începutul şi înţelesul unei epoci de adevărată renaştere naţională.

Revoluţia Spirituală legionară e în plin proces de realizare. Şi ca să înlesnească oricărei conştiinţe româneşti curate şi cinstite intrarea în acea „Şcoală spirituală" pe care *Căpitanul* o socotea menită a realiza „marea revoluţie sufletească a poporului întreg", Conducătorul Statului Legionar a precizat că Mişcarea Legionară *nu e un regim politic, ci o revoluţie spirituală*.

De aceea spiritul ei pătrunde şi trebue să pătrundă în toate sferele vieţii naţionale, ca o condiţie de bună îndeplinire a oficiului public. Căci unde, în ce ramură a vieţii publice nu e o garanţie necesară a cuvenitei funcţionări a aparatului de Stat, acel spirit de supunere, de disciplină, de corectitudine, de credinţă, de cinste, de onoare, de omenie şi demnitate, de muncă şi de avânt, de idealism şi de sacrificiu, care caracterizează spiritul legionar?

Da, a fost şi este întemeiată interzicerea *„politicei"* în rosturile speciale ale marilor instituţii fundamentale de Stat.

Da, fireşte, ar fi o aberaţie criminală să se încurajeze pătrunderea comunismului, francmasoneriei, jidovismului, în armată, în şcoală, în magistratură, în Biserică, etc.

Dar ar fi o rătăcire, tot aşa de condamnabilă, a descuraja, a prigoni şi elimina spiritul legionar din aceleaşi mari instituţii constitutive ale Statului.

Rătăcire cu atât mai rău făcătoare, că, prin o inadvertenţă inexplicabilă, ea s'ar produce chiar în cadrul şi sub autoritatea unui Stat Legionar.

Oare idealul logic şi *biologic* al Statului Legionar, nu este ca toate sufletele româneşti, din toate sferele de activitate ale vieţii publice, să fie pătrunse de spiritul legionar, de la cel mai de sus, în ierarhia fiecărei ramuri, până la cel mai de jos? Cum se zice „dela Vlădică la opincă"? sau, după structura oficiului de stat, dela ministru la copist, dela general şi comandant, la simplu soldat, dela profesorii de toate gradele la elevii de toate vârstele?

Că mai sunt unii cari sabotează, unii cari murmură, unii cari mârâe, unii care rânjesc, îşi arată colţii, ar vrea să muşte pe furiş, unii cari rezistă cu disperată îndârjire a egoismului ireductibil? Or fi. Sărmane capete ameţite de o iluzie! Dovedesc că nu văd realitatea, că nu o pricep.

Copii, cari cred că se poate abate din mers Destinul unui Neam, cu strâmbături de nepricepere inconştientă, cu urlete de concepţii învechite. Şi că pot opri Rapidul fatalităţii istorice cu cioturile umerilor lor de pigmei!

In lături!

Revoluţia spirituală a credinţei şi regimului legionar merge cu paşi siguri la ţinta ei. Geniul biruinţei strigă din adâncimile vieţii naţionale:

Legionari, suflete oţelite în chinuri de temniţă pentru credinţa voastră şi în tabere de muncă pentru Neam — *Inainte!*

I. Găvănescul

POLIŢIE DE VREME NOUĂ...

PAZA VIEŢII, AVUTULUI, SĂNĂTĂŢII CETĂŢENILOR ŞI A ORDINEI INTERNE

Intr'un stat organizat — ca şi într'o casă a oricărui gospodar, — dacă nu este înţelegere şi bună rânduială, domneşte bunul plac şi anarhia, duşmana ordinei şi a bunei stări.

Astăzi, mai mult ca oricând, măsurile de pază şi ordine internă se cer imperios aplicate, căci pe lângă cetăţenii paşnici mai sunt elemente subversive, trândavii şi leneşii pescuitori în apă turbure şi tâlharii.

Deaceea instituţia însărcinată cu paza vieţii, avutului, sănătăţii şi a ordinei interne poliţia, trebue în permanenţă să fie la înălţimea chemării, să fie mereu trează, vigilentă şi, mai ales, să fie zi şi noapte la post. Numai când poliţia veghează, avutul cetăţeanului este pus la adăpost, ca şi viaţa şi sănătatea sa.

Pentru aceasta se cer conducători cu minte limpede şi colaboratori leali şi cinstiţi. Apoi unitate de vederi şi conlucrare între diversele servicii, căci zadarnic se iau măsuri bune, dacă subalternii nu le execută.

Când aparatul funcţionează bine şi cetăţenii sunt mulţumiţi şi recunoscători.

Prin instaurarea Statului Naţional-Legionar, s'au ivit numeroase probleme care se cereau de urgenţă soluţionate, probleme care au fost semnalate chiar de către cetăţeni. Semnalăm doar câteva:

Un cetăţean făcea o petiţie către prefectura poliţiei Capitalei. Petiţia nu era înregistrată dacă nu se aplica pe ea timbrele cari variau de la 40 lei până la 5000 lei după importanţa cererii şi necazurile solicitatorului.

Un alt cetăţean, cerea o anchetă sau reclama poliţiei, această petiţie de cele mai multe ori rămânea fără răspuns, ori se pierdea prin dosare.

Drept rezultat al acestor juste cereri, d. prefect al poliţiei Capitalei Radu Mironovici, comandant a „Bunei Vestiri", a desfiinţat taxele care se percepeau şi a înfiinţat un birou de reclamaţiuni ca petiţiile s[ă] fie soluţionate de urgenţă.

Prefectura poliţiei Capitalei este compusă din următoarele servicii centrale:

Poliţia socială, judiciară, circulaţia, moravurile, controlul străinilor, cartea de imobil proceduri, etc., fiecare secţiune fiind condusă de un chestor.

Activitatea Poliţiei sociale

Serviciul poliţiei sociale din prefectura poliţiei Capitalei pentru a corespunde şi executa complexul variatelor sale atribuţiuni în cadrul Statului Legionar, a fost organizat în mai multe secţiuni având la bază diviziunea muncii pe teren informativ şi represiv.

Secţiunile astfel organizate, au fost puse dela început sub conducerea elementelor de concepţiune nouă, recrutate din cei mai destoinici legionari.

Şefii legionari de îndată ce li s'au încredinţat conducerea serviciilor importante din acest mare organism, au început să studieze programele de lucru în legătură cu atribuţiunile fiecăruia, spre a porni o activitate nouă în ceeace priveşte urmărirea acţiunilor dăunătoare ordinei şi siguranţei interne a Statului Legionar.

Din acest punct de vedere, fiecare s'a identificat cu toate problemele sociale de masse, problemele corporative, chestiunile confesionale, curentele politice, mişcarea străinilor, presa internă şi externă şi minorităţile etnice în general.

Activitatea începând mai întâi pe teren informativ pentru cunoaşterea adversarului prin identificarea organizaţiilor care lucrează la subminarea Statului, în special cele cari urmăresc răsturnarea ordinei sociale.

Serviciul poliţiei sociale a operat aproape zilnic razii prin cartiere, în vederea stârpirei clandestinismului acelor cari se sustrag dela controlul autorităţilor, stârpirea germenului subversiv cari au avut ca efect descoperirea unor organizaţii subversive, arestarea a numeroşi dezertori din armată şi prinderea celor urmăriţi de autorităţile civile şi militare.

Organele poliţiei sociale procedând la arestări, unii au opus rezistenţă şi făcând uz de arme, a căzut victimă la datorie legionarul Niţă Chiriac.

Serviciul poliţiei sociale era informat din timp despre o acţiune subversivă care pusese la cale manifestaţiuni şi demonstraţiuni în toate pieţele de aprovizionare, centrele industriale şi comerciale, pentru a provoca şi determina populaţia muncitoare la dezordini, autorităţile să intervină cu măsuri represive şi ei să speculeze această stare de lucruri în propaganda lor.

A mai fost descoperită o organizaţie care activa pentru înglobarea tineretului într'o mişcare camuflată de front anti-războinic, cu care ocazie s'a confiscat un vast material de propagandă şi ustensile tipografice.

Au fost descoperiţi şi deferiţi justiţiei mai mulţi indivizi cari încasau sume de bani dela cetăţeni dându-se drept poliţişti, în realitate fiind escroci.

Serviciul poliţiei sociale din prefectura poliţiei Capitalei, a făcut şi opere de asistenţă socială în vederea sărbătorilor acordând mijloace de transport gratuit, tuturor nevoiaşilor pentru a putea petrece sărbătorile în sânul familiei.

Toate cele de mai sus, au avut darul să menţină o stare de linişte şi ordine pe întreg cuprinsul Capitalei.

Activitatea Poliţiei judiciare

A doua importantă secţie din prefectura poliţiei Capitalei, este poliţia judiciară, în fruntea căreia se află d. chestor Virgil Popa, care este dotat cu reale însuşiri de poliţist.

In lotul acestui serviciu cad: furturile crimele, spargerile, escrocheriile, furturile din tramvaie şi autobuze, vagabonzii, cerşetorii etc., adică toţi cei cari se situiază în afara legii.

Datorită aparatului special pregătit al personalului poliţiei judiciare, căreia i s'a infuzat noui puteri prin încadrarea unor elemente destoinice şi capabile, acest serviciu s'a dovedit a fi la înălţimea chemării prin descoperirile continui ce le face zădărnicind orice mişcare a răufăcătorilor.

Dela borfaşul de rând, până la spărgătorul de mare clasă care a trecut prin închisorile statelor europene şi chiar peste Ocean, sunt dibuiţi cu o rapiditate uimitoare.

Dovadă despre cele de mai sus stau scrisorile de felicitări trimise de şefii de poliţii străine, poliţiei Capitalei noastre.

Totuşi, pentru o mai perfectă funcţionare a poliţiei judiciare, corespunzătoare timpurilor noastre, d. chestor Virgil Popa a luat măsuri pentru a specializa personalul după categoriile infracţiunilor.

In acest scop va organiza o secţie tehnică judiciară, prin dotarea cu aparatele cele mai moderne un- [illegible] *fi concludente şi pentru cei mai nărăviţi:*

In trecut, unii favoriţi monopolizaseră staţiile de maşini din centrul Capitalei. Astăzi sunt desfiinţate. Apoi s'a desfiinţat tributul ce-l plăteau şoferii şi proprietarii de maşini. S'a dat posibilitate de îndreptare tuturor conducătorilor de automobile contravenienţi, eliberându-li-se carnete provizorii de conducere, pe timp limitat.

S'a introdus egalitatea de tratament şi aplicarea sancţiunilor tuturor celor ce contravin legilor şi disciplinei, principiu de care nu se ţinea cont înainte, deoarece unii contravenienţi erau puşi la adăpostul legii.

Dar cea mai importantă realizare de interes profesional, stă în faptul că de unde înainte vreme un carnet de conducere costa între 7—15 mii lei, astăzi acelaş carnet costă numai 300 lei.

Acest serviciu este condus de chestorul Userlu, cu mult tact şi pricepere, d-sa stând în permanenţă la dispoziţia publicului.

CIRCULAŢIA IN CAPITALA

Serviciul circulaţiei din prefectura a suferit unele schimbări [illegible]

CONTROLUL STRAINILOR

Serviciul pentru controlul străinilor de pe lângă Prefectura poliţiei este condus de chestorul Grigore Ionescu şi se ocupă cu supravegherea tuturor străinilor aflaţi în Capitală, atât din punct de vedere al obligaţiunilor pe cari aceştia le au faţă de lege cât şi din punct de vedere al ordinei şi siguranţei Statului.

Problema supuşilor străini s'a complicat prin obligaţia de azil a refugiaţilor politici cari trebuesc supraveghiaţi spre a nu unelti împotriva Siguranţei Statului.

In decursul anului au fost condamnaţi 1101 străini, cari au contravenit legilor.

Astăzi se află în Capitală un număr de 11.160 de străini cu paşaporte şi anume: albanezi 80, americani 45, argentinieni 3, belgieni 48, brazilieni 1, bulgari 188, cehi 262, canadieni 6, chilieni 2, chinezi 15, danezi 18, egipteni 4, elveţieni 301, englezi 126, estonieni 5, finlandezi 2, francezi 365, iranieni 160, italieni 1270, iugoslavi 430, japonezi 5, letoni 12, libanezi 1, lituanieni 1, luxemburghezi 4, Nicaragua 1, norvegieni 1, olandezi 30, palestinieni 4, polonezi 1, San-Salvador 1, slovaci 28, spanioli 65, suedezi 15, turci 205, unguri 233, Venezuela 1, armeni 846, ruşi-Nansen 586, polonezi-refugiaţi 803 şi alţi străini 1112, total 11.160 paşaportari.

Până acum au depus cereri pentru revizuirea termenului de prelungirea şederii în ţară, un număr de zece mii străini. Deasemenea urmează a se soluţiona problema refugiaţilor străini şi a celor cu paşapoarte Dr. Nansen, cari se află într'o stare de provizorat de câţiva ani.

SERVICIUL DE MORAVURI

Problema prostituţiei, care preocupă atenţia oficialităţii de mulţi ani de zile, astăzi este pe punctul de a fi însfârşit rezolvată.

Dela data de 7 Septembrie până acum, au fost arestate 2752 de prostituate, dintre cari 412 au fost internate în spital fiind bolnave; 115 prostituate cladestine au fost redate familiilor iar 925 au fost trimise judecătoriei contravenţionale.

Au fost închise patru case de întâlniri şi trei case de toleranţă din Crucea de piatră. S'a făcut un control riguros la băile publice unde s'a desfiinţat prostituţia. Ca măsuri de viitor apropiat au rămas: desfiinţarea prostituţiei din cartierul Crucea de piatră şi mutarea într'un cartier mărginaş şi înfiinţarea lagărelor de muncă pentru femeile cari nu vor să muncească.

In fruntea acestui serviciu se află astăzi inspectorul Lungu, care este bine intenţionat şi depune multă energie pentru a stârpi această plagă care face ravagii.

*

Activitatea poliţiei care are în paza sa avutul ordinea şi sănătatea cetăţenilor în decurs de un sfert de an, a fost destul de laborioasă. Ea a dat suficiente dovezi că la vremuri noui a ştiut face faţă evenimentelor, oricât de grave ar fi fost ele.

ŞCOALA IN REGIMUL LEGIONAR

Să vorbim despre înfăptuirile regimului legionar în domeniul învăţământului.

Au trecut numai trei luni şi jumătate dela instaurarea acestui regim şi înfăptuirile sunt atât de multe şi de bogate că ar putea fi socotite îndestulătoare şi pentru un răstimp cu mult mai îndelungat. Dar pentru a nu lăsa impresia că dorim să ne folosim de superlative nejustificate, ne vom mărgini să înşirăm aceste înfăptuiri, lăsând cititorului concluzia ce va crede că este în drept să o tragă. Mai întâi o observaţie de ordin general: prin îndepărtarea totală a evreilor din toate ramurile învăţământului de stat, şcoala noastră a devenit şcoală *naţională* şi *creştină*. Este de prisos să insistăm asupra importanţei acestei măsuri care se cerea împlinită de ani de zile şi pe care partidele politice n'au fost în stare să o realizeze. Ni se impuiase auzul cu „numerus clausus" şi „numerus nullus", dar nimeni n'a avut curajul să înceapă. Regimul legionar a rezolvat problema integral şi definitiv.

Inceputul acestui an şcolar a adus cu una din cele mai grele sarcini ce au avut de împlinit vreodată conducătorii şcoalei româneşti. Prin dureroasa amputare a teritoriului naţional, mii de profesori şi de învăţători din Basarabia şi din Nordul Bucovinei şi al Ardealului au rămas fără catedră şi fără posturi. Problema părea de nerezolvat. Şi cu toate acestea, prin măsuri chibzuite şi bine studiate, ea a putut fi soluţionată satisfăcător şi pentru bunul mers al şcoalei şi pentru membrii corpului didactic. Dar nu numai atât. Peste 500 de absolvenţi normalişti, din seria 1935, au fost numiţi în învăţământ, scăzând astfel numărul acelor tineri cari, de ani de zile, aşteaptă să li se dea întrebuinţarea pentru care au fost pregătiţi.

Concomitent cu aceste numiri, ministerul educaţiei naţionale a început să ia o serie de importante hotărîri pentru combaterea şomajului intelectual. Prin pensionarea celor ajunşi la limita de vârstă şi prin stârpirea cumulului s'au putut creia o seamă de locuri libere în care au fost numiţi numeroşi licenţiaţi.

Dar mai presus de toate acestea s'a introdus un spirit nou în şcoală. Tirania cluburilor politice, care otrăvise învăţământul, aparţine astăzi trecutului.

Munca şi meritul au luat locul de cinste. La conducerea şcoalelor şi în posturile de control au fost chemaţi oameni capabili şi devotaţi învăţământului.

Vechiul deziderat de a se alunga politica din şcoală a devenit, în sfârşit, o realitate.

In învăţământul liceal s'a desfiinţat aşa zisa „clasă de bacalaureat", revenindu-se la sistemul cu opt clase. S'a dat o deosebită desvoltare învăţământului limbilor [illegible] italiene. Prin desfiinţarea [illegible] riei", de tristă amintire, [illegible] la orarul de săptămână [illegible] uşurându-se astfel atât [illegible] fesorilor cât şi munca elevilor [illegible]

S'a realizat o adevărată [illegible] asistenţă şcolară prin acordarea de burse elevilor meritoşi [illegible] tribuirea de manuale [illegible] şcoalele primare, în valoare de multe milioane de lei. In [illegible] s'a ţinut, pe lângă examenul [illegible] nuit în sesiunea de toamnă, [illegible] doilea examen de bacalaureat [illegible] chidare, spre a se veni în [illegible] elevilor cari, sub pretextul [illegible] legionari, au fost împiedecaţi [illegible] prezinte la examen, sau nu [illegible] tut presenta din cauza [illegible] lor. In învăţământul superior [illegible] ceput marea operă de [illegible] atât de necesară această [illegible] cât o amânare a ei ar fi fost [illegible] simplu păcat, ci o crimă [illegible] noscut, toate ticăloşiile [illegible] ste care transformaseră [illegible] tea românească într'un fel de [illegible] de plasare pentru toţi [illegible] Lăsând la o parte excepţiunile [illegible] rabile, adeseori nepotismul [illegible] mandarea clubului politic [illegible] tuit criteriul de selecţionare [illegible] venit şi vremea ispăşirilor. [illegible] nisterul educaţiei naţionale [illegible] două comisiuni, compuse din [illegible] mai de seamă profesori ai [illegible] tăţilor noastre. Se face o [illegible] cercetare a activităţii didactice [illegible] ştiinţifice a fiecăruia dintre [illegible] universitari. Rezultatele vor fi [illegible] cute în curând. Atunci le vom [illegible] mina.

N'am putea încheia fără să [illegible] nim despre efectiva ajutorare a [illegible] denţimei. In afară de bursele [illegible] date într'o mai largă măsură [illegible] trecut, zilele trecute d. general [illegible] Ionescu, conducătorul statului [illegible] destinat un fond de 100 mil[illegible] pentru căminele şi cantinele [illegible] sitare. A fost un gest care [illegible] preciat de studenţimea noastră [illegible] marea lui valoare.

*

Am înşirat în rândurile de mai [illegible] înfăptuirile ministerului educaţiei naţional în cele trei luni şi [illegible] tate în regim legionar. Pe unele [illegible] te le-am omis. Vor judeca cetitorii dacă activitatea aceasta nu constitue cea mai categorică dovadă [illegible] munca pricepută şi devotată a conducătorilor de astăzi ai şcoalei româneşti.

GENERALUL DENTZ A SOSIT LA BEYRUTH

BEYRUTH, 29 (Rador). — [illegible] lul Dentz, noul comisar al Fran[illegible] în Siria şi Liban, a sosit aci [illegible] şi-a luat în primire funcţiunea.

DESTINUL VEACULUI

DINAMICA RASELOR

(Urmare din pagina I-a)

disoluţie al Imperiului Roman. In vreme ce clasele conducătoare trăiau fără grija răspunderii, într'o perfectă inconştienţă, lipsite complect de simţul prevederii, din adâncurile tenebroase ale Imperiului se ridica ameninţătoare glasul plebei.

Este cunoscută prolificitatea imensă a claselor inferioare, înmulţirea nelimitată a oamenilor de jos, şi totodată sterilizarea biologică a claselor aristocratice, care din egoism şi comori nu vedeau decât scopurile speculative ale vieţii, traiul fără muncă, existenţa lipsită de grijă, viitorul lipsit de speranţe. De fapt, în această lume nu a existat o luptă de clasă, ci o luptă de rase. Categoriile sociale erau categorii biologice distincte. Aristocraţia Romei, era rasa superioară aflată în plină decadenţă; clasele inferioare reprezentau rasa prolifică, aflată în plină expansiune numerică. Masa anonimă a înfrânt individualităţile creatoare. Sclavii au luat comanda, slugile au ajuns stăpâni, bâlbâiţii şi guraliii plebei au ajuns oratorii Forului.

Istoria omenirii este de fapt istoria biologiei raselor. Faptele istorice, consacrate prin permanenţă, sunt fapte biologice. Lumea s'a cucerit prin sabie şi prin lance, şi în această deslănţuire a voinţei şi a puterii, sângele raselor a însemnat continuitatea spiritului, permanenţa culturii, puterea biologică a natalităţii. Mama şi copilul, soldatul şi muncitorul, cuprinde imagina Europei de mâine.

Acelora cari stau nedumeriţi în faţa imperativului categoric al biologiei rasei, şi nu înţeleg încă de ce avem nevoie de o politică de încurajare a natalităţii şi de protecţie a copiilor le răspundem: un popor nu este mare şi puternic, nu are a-şi cuvânt în politică decât atunci când poate să mobilizeze o armată numeroasă de soldaţi şi de muncitori. Acesta este criteriul biologic al lumii moderne, şi chezăşia zilei de mâine.

Nu avem motive să credem că o altă cultură sau o altă civilizaţie ar putea deplasa centrul de gravitate al existenţei noastre spirituale, dacă puterea biologică a rasei rămâne intactă. Deosebirile de rase sunt deosebiri de esenţe, de concepţii, nu de nivel creator şi productiv. Rasa germană sau cea latină sau sclavii, sunt creatori în cultură după cum şi evreii au o capacitate creatoare luciferică. Dar spiritul rasei germane este romantic, analitic, metodic, şi se aşează pe un alt plan de cunoaştere decât spiritul rasei latine care este clasic, sintetic, spontan şi străbătut de fosforescenţa solară a echilibrului interior. Slavii dimpotrivă, sunt tenebroşi, melancolici, conspirativi, mistico-religioşi, fatalişti, şi din această pricină cultura lor se află în permanentă luptă cu ordinea socială şi cu lumea.

Germanii se luptă cu ei înşişi, sunt acaparaţi de tendinţa de evadare, de nostalgia spaţiului; latinii se pătrund de adevărurile eterne ale vieţii, spiritul lor se subordonează armoniilor naturale. Sângele slav simte turburarea bolnăvicioasă a fantasmelor, cultura lor este o fascinaţie a lumii de dincolo, şi fireşte, o învrăjbire nepotolită cu lumea pământească. Evreii nu cunosc viaţa, nu cunosc natura, nici pe Dumnezeu obiectiv, ci numai pe ei înşişi. Este în cultura lor individualismul ridicat la gradul cel mai înalt, până la nivelul paroxistic al nebuniei. Din această pricină, toată cultura evreilor este anarhică şi negativă, croită anume pentru a distruge ceia ce există, şi a clădi ceeea ce nu se poate adapta decât în împărăţia fantastică şi apocaliptică a Israelului.

Noi Românii suntem mărturisitorii destinului latin. Amploarea eroică, lupta pentru onoare, mândria sângelui, imperativul moral al existenţei fac din sufletul rasei noastre expresia desăvârşită a latinităţii. Epopeia existenţei noastre se concretizează tocmai în miracolul acestei dăinuiri pe un pământ înconjurat de trei părţi de rasa slavă. Dar miracolul ni se arată numai prin biologia rasei.

Nicolae Roşu

AMBASADORUL D-LUI ROOSEVELT PE LÂNGĂ VATICAN A FOST OPERAT

BOSTON, 29 (Rador). — *Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă că d. Myron Taylor, trimisul special al preşedintelui Roosevelt pe lângă Vatican, a fost supus Sâmbătă seara unei operaţii.*

Starea sa este mulţumitoare.

STĂPÂNESC HAIDUCII

(Urmare din pagina I-a)

rea boierimii moldovene, dovedindu-şi spiritul de sacrificiu şi iubire de ţară. S'au dovedit demni de onorurile încredinţate.

Moartea marilor voevozi, a adus şi stingerea elitelor. Au urmat boeri răi, venetici, selecţionaţi pe bază de linguşire, intrigă sau trădare. Istoria noastră se deapănă tristă, lungă vreme, de aici înainte. N'am avut, în tot acest timp decât sclipiri sporadice, de descătuşare morală. Boerii de sânge sfetnicii destinelor noastre împărăteşti, au murit. Cei noui sunt pângăritori de testamente sfinte, pătură suprapusă peste mersul drept al naţiei.

Cât n'a cercat poporul să scuture aceste balasturi! Dar au căzut, rând pe rând: Tudor, 1907, Căpitanul, iar în Ardeal, Horia şi Iancu. Dar Căpitanul le-a fost fatal. Au doborît un geniu, care apare la secole, în viaţa unui popor; un vizionar uriaş, un spirit de o adâncime rară, dar povara personalităţii sale — chiar după moarte — l-a culcat în pământ.

Camarazi! Fiţi mândri de opera voastră fiţi demni de ea! Fiţi tari şi nu vă lăsaţi pradă deliciilor puterii, ci mai bine cunoaşteţi-i durerea. Nu slăbiţi frânele rezistenţei morale, nu vă moleşiţi sub strălucirea perspectivelor ce vi s'au deschis şi nu vă lăsaţi orbiţi de jocurile de lumini înşelătoare. Rămâneţi simpli şi austeri, cum aţi fost. Înfigeţi-vă şi mai departe opincile în solul sănătos al naţiei primenite şi nu uitaţi niciodată că sunteţi feciori de ciobani. S'a terminat definitiv cu domnia armanzilor. Aştia nu vor mai avea loc sub soarele românesc, pe care l-au întunecat veacuri dearândul, cu conştiinţa lor infernală.

Deacum stăpânesc haiducii!

Mânăstirea din Pe*samo distrusă de foc

STOCKHOLM, 29 (Rdor). — *Corespondentul Agenţiei Reuter anunţă că cunoscuta mânăstire ortodoxă din Petsamo, în extremul Nord al Finlandei, a fost distrusă de un incendiu în noaptea de Crăciun. Biserica a rămas neatinsă.*

Acum 35 de ani, mânăstirea a mai fost pustiită de foc tot în noaptea de Crăciun.

ORIGINA CALENDARULUI

Anul 1941, după calendarul Gregorian, corespunde anului 6654 al perioadei Iuliene şi sunt 2694 ani dela fundarea Romei.

Numărul de aur 4.

Ciclul solar 18.

Litera dominicală E.

Data Sfintelor Paşti.

Primul calendar a fost făcut de Meton astronom din Atena născut pe la anul 432 înaintea erei creştine. Acesta era un calendar lun-solar, care se compunea din 235 lunaţiuni şi 19 ani solari cuprinzând 6940 zile.

Acest calendar a fost corectat de Calipp, care a modificat ciclul [illegible] solar a lui Menton.

A urmat calendarul lui Romulus, care avea zece luni, cu 304 zile şi începea cu luna Martius.

Calendarul lui Romulus a fost modificat de Numa-Pompiliu care a adăugat lunile Ianuarie şi Februarie.

Calendarul Iulian a fost alcătuit de astronomul Sarigene din Alexandria în anul 45 a. Ch.

Sosigene a adus cea mai mare îndreptare calendarului. A stabilit calendarul teoretic de 365, 25 zile, reuşind prin modificările aduse să facă să coincidă echinoxul civil cu cel astronomic.

Anul lui Sosigene are 12 luni cu 365 zile în ani ordinari şi 366 zile în anii bisextili.

Sf. Paşte a fost fixat în anul 325 de Marele Sinod dela Nicea.

Paştele trebue să cadă în [illegible] Duminică după luna plină [illegible] vine după echinoxul de primăvară şi care urmează după începutul primăverii adică după 20 Martie.

Anul acesta echinoxul de primăvară cade la 21 Martie ora [illegible]

Calendarul Gregorian a fost [illegible] culat în anul 1582 de astronomul Aloisius Lil u din Verona.

Anul lui Sosigene de 365,2[illegible] prea mare faţă de valoarea [illegible] tropic de 365, 2422 şi făcea o diferenţă de 11 m. 12 s., 192 [illegible] care diferenţă până la Papa Grigorie XIII 1582, adică 1257 ani [illegible] lian, întârziase cu 9 z. 18 h. [illegible] 25 s.

Calendarul Iulian, alcătuit [illegible] de ani înaintea erei creştine [illegible] întrebuinţat fără nici o modificare în ţările creştine până la 15 Octombrie 1582 când a fost corectat [illegible] Grigorie XIII a scurtat anul [illegible] cu 10 zile fixând echinoxul de primăvară la 21 Martie şi făcând [illegible] fel să nu se schimbe hotărîrile [illegible] relui Sinod dela Nicea.

S'a fixat anul de 365 zile [illegible] 49 m. 16 s. (400 de ani gregorieni sunt cu trei zile mai scurţi de 400 de ani iulieni).

Pe viitor a hotărît ca la fiecare 400 ani să se suprime trei [illegible] redus după calculul lui Aloisius [illegible] gimea anului tropic la 365,2[illegible]

Azi valoarea anului tropic [illegible] calculată la 365 z. 5 h. 48 m. [illegible] 98.

ANOTIMPURILE ASTRONOMICE

Anul 1941 (timp oficial)

Primăvara	începe la	21 Martie	ora	2.21 m
Vara	„ „	21 Iunie	„	21.33 m.
Toamna	„ „	23 Septemvrie	„	12.33 m.
Iarna	„ „	22 Decemvrie	„	7.44 m.

INTRAREA SOAREULUI IN SEMNELE ZODIACULUI

IARNA			
Vărsătorul	20 Ianuarie	ora 12.34 m.	
Peştii	19 Fevruarie	„ 2.59 m.	
PRIMAVARA			
Berbecele	21 Martie	ora 2.21 m.	Echinox de primăvară
Taurul	20 Aprilie	„ 13.51 m.	
Gemenii	21 Mai	„ 13.23 m.	
VARA			
Racul	21 Iunie	ora 21.33 m.	Solstiţiu de vară
Leul	23 Iulie	„ 8.26 m.	
Fecioara	23 August	„ 15.30 m.	
TOAMNA			
Balanţa	23 Septemvrie	ora 12.33 m.	Echinox de toamnă
Scorpionul	23 Octomvrie	„ 21.27 m.	
Săgetătorul	22 Noemvrie	„ 18.36 m.	
IARNA			
Capricornul	22 Decemvrie	ora 7.44 m.	Solstiţiu de iarnă

Legislaţia legionară

Primatul punctului de vedere etic, etnic şi social în toate decretele legi aduse până acum

In acelaşi timp deodată se află la conducerea Statului, regimul legionar a dat ţării o legislaţie ale cărei multiple aspecte vom încerca să le schiţăm în rândurile ce urmează.

Concepţia Căpitanului în privinţa [illegible] dreptului, subsistă pe linie [illegible], în primatul intereselor colectivităţii, în dreptul public şi primatul [illegible], în dreptul privat.

La 6 Sept. când falsul eşafodaj al vechiului Stat a sărit în ţăndări, opinia publică era aceea pe care cu ani mai înainte o prevăzuse creatorul Mişcării legionare pe care o găsim descrisă lapidar în „Pentru Legionari":

„Lumea politicienilor trăeşte în lux şi în petreceri scandaloase, în mijlocul unei mai desgustătoare, [illegible] unei ţări din ce în ce mai demoralizată.

Politicienii aceştia, cu familiile şi cu agenţii lor au nevoie de bani. Bani pentru petreceri, bani pentru a-şi întreţine clientela politică, bani pentru voturi, bani pentru cumpărare de conştiinţe omeneşti. Vor prăda bugetele Statului, ale prefecturilor, primăriilor.

Se vor înfige ca nişte căpuşi în consiliile de administraţie ale tuturor întreprinderilor de unde vor încasa tantieme de zeci de milioane, fără nici o muncă, din sudoarea şi din sângele muncitorului istovit.

Vor fi încadraţi în consiliile băncilor jidăneşti de unde vor primi, pe lângă alte mijloace şi zeci de milioane, ca preţ al vânzării lor de neam.

Vor da naştere la afaceri scandaloase care vor îngrozi lumea. Corupţia se va întinde în viaţa publică a ţării ca o plagă dela cel mai mic slujbaş şi până la miniştri. Se va vinde oricui. Oricine va avea bani va putea să cumpere pe aceşti miniştri şi prin ei ţara întreagă.

De aceea, când ţara stoarsă nu le va mai putea să le dea bani vor cădea creanţierilor de bancheri străini, când ne vând bogăţiile pământului şi cu ele şi independenţa noastră naţională.

O adevărată pleiadă de oameni de afaceri se va întinde ca o pânză peste toată România, cari nu vor mai munci, cari nu vor mai produce nimic, ci vor suge plaga ţării.

Acesta este politicianismul.

Jos, se vor întinde: mizeria, demoralizarea şi desnădejdea. Vor muri copiii cu zecile de mii, secerați de boli şi de mizerii, slăbindu-se astfel puterea de rezistenţă a neamului în lupta pe care o duce singur în contra poporului jidănesc organizat şi susţinut de politicianismul înstrăinat şi de tot aparatul de stat.

Cei câţiva oameni politici cinstiţi, câteva zeci, poate chiar conducători de partide, nu vor mai putea face nimic. Vor fi nişte biete marionete în mâna presei jidăneşti, a bancherilor jidani sau străini şi a proprilor lor politicieni.

Această batjocură, această demoralizare, această infecţie, va fi susţinută pas cu pas de toată falanga jidănească, interesată în distrugerea noastră, pentru a ne lua locul în această ţară şi a ne fura bogăţiile. Prin presa ei care a uzurpat rolul presei româneşti, prin sute de filiale ţinute printr'o literatură atee şi imorală, prin cinematografe şi teatre propovăduitoare de destrăbălare, prin bănci jidăneşti cu depozit stăpâni, în ţara noastră".

Aceasta era starea în ţară.

Schimbarea ei nu era posibilă decât prin reforme radicale şi de structură.

[illegible] o legiuire menită să mai taie din tentaculele cu care o mână de oameni între ei înţelegi tindeau să pună stăpânire pe întreaga mişcare economică, industrială şi comercială, creindu-şi venituri fabuloase din contribuţia celor mulţi şi umili.

In adevăr, încă de multă vreme, lumea cinstită şi muncitoare, vedea cu tristeţă că rodul muncii ei de mulţi ani plasat la societăţile pe acţiuni, mergea să sporească averile administratorilor şi conducătorilor acestor societăţi, cari scăpau de orice răspundere, fiindcă aproape în unanimitate erau oameni politici.

Decretul lege prin care s'a stabilit un nou regim de funcţionare al societăţilor anonime pe acţiuni şi în comandită pe acţiuni, obligă pe viitor aceste organisme la o administraţie cu caracter real, efectiv, continuu şi cu o răspundere precisă pentru elementele de conducere.

O IMPORTANTA LEGIUIRE FISCALA

Mai menţionăm în acelaşi ordine de idei, legea prin care au fost modificate şi unificate impozitele directe cari se realizează pe cale de reţinere directă sortit să stabilească un raport de echitate între obligaţiunile fiscale ale salariaţilor de Stat, ale căror venituri obţinute din exerciţiul funcţiunii lor şi între ale funcţionarilor superiori ai întreprinderilor industriale, care se bucură de o mulţime de avantagii ca: salarii, tantieme gratificaţii, jetoane, cheltueli de reprezentare, studii, despăgubiri, etc.

Legi cu caracter social şi etnic

Am înfăţişat în rândurile de mai sus, desigur într'o fugară înşirare, legislaţia legionară în care accentul cade pe grija de reparare a nedreptăţilor particulariste, de corectare şi sancţionare a atâtor abuzuri dăunătoare milioanelor de români şi prestigiului autorităţii de Stat.

Vom arunca în cele ce urmează o privire tot atât de fugară, asupra legiuirilor cu caracter social şi etnic, afirmând fără nici-o sfială din capul locului că opera săvârşită în această direcţie este mare pe măsura curajului cu care s'a pornit la înfăptuirea ei.

Abia acum se poate vorbi de recâştigarea poziţiilor pierdute de români în favoarea evreilor şi de trecerea comerţului şi industriei în mâinile noastre.

Dela regimul legionar porneşte legea prohibirii arendării farmaciilor şi drogheriilor la evrei;

dela regimul legionar se cunoaşte expunerea şi lichidarea bunurilor rurale aparţinând evreilor;

Cu regimul legionar, a început efectiv românizarea întreprinderilor prin controlul exercitat de comisari speciali numiţi în scopul ca activitatea acestor întreprinderi să fie pe linia intereselor superioare ale economiei naţionale şi a aspiraţiunilor etnice;

prin legislaţia legionară, au fost limitate drepturile avocaţilor evrei cari sfidau munca şi sărăcia slujitorilor barei de neam român, prin grasele lefuri şi avantagii ale multiplelor contencioase deţinute datorită faimoasei solidarităţi judaice;

Pornind dela regimul legionar avem o lege prin care medicii evrei, sunt obligaţi să se limiteze numai la clienţi evrei, lăsând sănătatea publică în seama medicilor români cari au totul comun cu patria şi cu suferinţele ei;

Cum de asemenea, datorită legislaţiei legionare, se exercită pe viitor controlul acţiunilor societăţilor care exploatează un monopol de Stat şi se anulează autorizaţiile pentru C. A. M. deţinute până acum de evrei.

MITA CONSIDERATA CRIMA

Mai menţionăm decretul lege prin care delictul de dare şi luare de mită a fost transformat în crimă, pedepsibilă de o pedeapsă — pentru cel care încearcă mituirea — dela 3—8 ani şi pentru funcţionarul care primeşte mita, dela 5—8 ani pentru a încheia cu următoarele considera-

ţiuni:

Măsurată în timp, legislaţia legionară de până acum n'o poate tăgădui nimeni—a interesat toate câmpurile de activitate, provocând transformări de structură, cu adânci resonanţe în largul straturilor sociale.

Rezemată pe coordonatele etice şi etnice, această legislaţie este în plin mers.

Cum se va desfăşura în viitor, o deducem din concepţia Conducătorului Statului, d. general I. Antonescu:

„Justiţia nu este un lucru formal, exterior, rece, ci o adevărată stare de conştiinţă şi un echilibru al vieţii, mijlocul de a dobândi liniştea pentru om şi pentru Naţiune;

Nu dreptatea formală, născută dintr'o lege sau ocrotită de un interes mărunt, ci dreptatea naturală, născută din firea lucrurilor şi apărată de interesele tuturor".

„Se desprinde limpede din concepţia Comandantului Mişcării legionare şi vicepreşedinte al consiliului de miniştri, d. Horia Sima, care în apelul din 16 Sept. 1940, spunea:

„Va fi considerat duşman al Neamului, oricine dispreţueşte munca, oricine părăseşte cinstea, oricine nu urmăreşte dreptatea în toate faptele lui, sau oricine risipeşte zăcămintele morale şi materiale ale neamului nostru".

Cum de asemenea se întrevede din cele ce spunea cu prilejul inaugurării conferinţelor de stagiu dela Baroul de Ilfov, d. prof. Mih. Antonescu ministrul justiţiei:

„Va trebui să revizuim întreaga aşezare legislativă şi mai ales însăşi ideea de lege.

Ne-am închipuit că superioritatea ordinei noastre legale trebuie să vină din imitaţia servilă şi din importul grăbit al tuturor legilor străine.

N'am înţeles că o lege este o expresie de viaţă şi că orice instituţie socială, pentru a putea trăi, trebuie să aibă rădăcini adânci înfipte în glia conştiinţei româneşti.

Legea trebuie să fie o haină naturală care să îmbrace simplu şi cald un corp sănătos şi nu blamida pompoasă şi de ceremonie care ascunde sub străluciri decorative, diformităţi nemărturisite sau necunoscute.

Iar interpretarea legilor şi aplicarea lor, nu trebuie să fie alambicarea abstractizatoare a textelor, închinarea fetişistă la dogme, ci simţirea instinctului de dreptate şi satisfacerea nevoilor sociale reale".

Accent pe etic şi etnic

Deaceea legile cari au venit au avut dintru început trei obiective:

înlăturarea legiuirilor de tristă memorie, dominate de interesele particulariste şi politiste;

repararea şi controlul injustiţiilor, abuzurilor, fraudelor şi

deschiderea unor noui drumuri în viaţa publică şi privată.

Le vom lua pe rând:

O constituţie ticluită în afară de orice aspiraţii din partea mulţimii, croită pe tiparul meschin al unui instinct de autoconservare împotriva voinţei de simţire populară nu mai putea rămâne nici un minut generatoare a legilor de transformare radicală ce trebuiau să vină.

Actul de suspendare al ei s'a produs pe ziua de 6 Sept. odată cu dizolvarea acelei parodii de reprezentanţă populară: fostul parlament.

Trecerea puterii în mâinile generalului Antonescu şi a Mişcării Legionare nu înseamnă însă numai o schimbare de guvern, cu foarte adânci schimbare de metode, ci o revoluţie spirituală, o schimbare de [illegible] înfăptuirii cărei se frământau cele mai nestăpânite elanuri de realizarea marilor rosturi naţionale.

Milioanele de operaţii ai atâtor ani de zile pe dinamica cărora se [illegible] cele mai sfidătoare abuzuri aşteptau acte de declanşare a justiţiei pentru punerea în valoare a cinstei şi de seamă, dar meritată, pedepsire a ticăloşilor.

Fără întârziere opt comisiuni au fost instituite şi anume:

1) Comisiunea pentru declararea şi controlul averilor foştilor demnitari ai Statului;

2) Comisiunea pentru controlul şi administrarea Străjii Ţării;

3) Comisiunea pentru controlul fondurilor pentru înzestrarea armatei;

4) Comisiunea pentru controlul acordării şi întrebuinţării devizelor de Banca Naţională;

5) Comisiunea pentru revizuirea proceselor politice şi sancţionarea magistraţilor vinovaţi;

6) Comisiunea pentru controlul fondurilor Frontului Renaşterii Naţionale, Partidului Naţiunii şi Serviciului Social;

7) Comisiunea pentru gestiunea şi administraţia Secretariatului General al Palatului;

8) Comisiunea pentru anchetarea condiţiunilor în care s'au acordat toate concesiunile şi prospecţiunile miniere de orice natură în ultimii 12 ani etc.

CONTENCIOSUL ADMINISTRATIV

In scopul de a aboli complect manifestările de conştiinţă din partea agenţilor aparatului administrativ, executorii tiraniei trecute instituiseră un foarte ingenios sistem de acţiune în contencios făcând imposibilă repararea actelor abuzive împotriva funcţionarilor publici.

Pentru curmarea acestei stări de lucruri, a fost adus un decret care a înlăturat legea aceasta, punând din nou la dispoziţia slujbaşului, dreptul de a corecta eventualele nedreptăţi ale erarhiei administrative.

REVIZUIREA PROCESELOR INSCENATE CAPITANULUI

Conştiinţa fiecărui bun român ca şi suferinţele celor prigoniţi aşteptau ca o legitimă plată, trimiterea în judecată a celor ce au comis crime şi delicte cu prilejul reprimării acţiunilor politice.

Decretul lege din 25 Sept. 1940, a hotărît cercetarea şi aducerea în faţa unei comisii special instituită, a tuturor autorilor morali şi materiali ai unor astfel de crime.

Ca urmare imediată s'a şi început examinarea odioasei înscenări, procesul Căpitanului, care s'a încheiat prin decizia din 3 Oct. prin care se stabileşte că judecarea acestui proces s'a făcut cu: violarea dreptului de apărare, greşită stabilire a faptelor şi greşită aplicare a legii, motive pentru care Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în ziua de 29 Noemb. a declarat fără valoare sentinţa Trib. Militar secţ. I al Corpului 2 Armată, reabilitând astfel memoria aceluia ce a fost Corneliu Zelea Codreanu.

Controlul averii foştilor demnitari

Opinia publică formată în majoritate din profesionişti cari trudesc din greu pentru pâinea zilnică a lor şi a familiei, aştepta cu firească încredere că regimul legionar va urmări cu eficacitate controlul şi sancţionarea efectivă a foştilor demnitari cari şi au alcătuit, la adăpostul acelor practici şi al complicităţii de club averi nimitoare în dauna Statului şi a banului obştesc.

In consecinţă toţi demnitarii Statului, cari în ultimii zece ani au ocupat demnităţi importante în viaţa publică au fost supuşi obligaţiunii de a-şi declara starea patrimonială personală a lor şi a familiilor lor, din momentul intrării în funcţiune până în momentul părăsirii ei.

[illegible]

INLATURAREA PARAZITISMULUI

[illegible] a aparaturii de Stat şi ca urmare descongestionarea instituţiilor publice de o pletoră de beneficiari ai bugetului Statului.

Continuau să existe o serie de instituţii parazitare, cari nu fuseseră create decât pentru plasamente în consiliile de administraţie, în comitetele de direcţie, etc.

Mai multe decrete legi, cuprinzând dispoziţiuni categorice au desfiinţat: Consiliul permanent al Agriculturii, consiliul technic al Agriculturii, comitetul de conducere al direcţiei Comerciale a Pescăriilor, etc.

Uniunea Camerelor de Comerţ, Uniunea Camerelor de Muncă, desfiinţarea diferitelor comisiuni dela diferite departamente, etc.

Dacă la acestea se adaugă acţiunea de contopire a ministerelor, desfiinţarea rezidenţelor regale, reorganizarea prefecturilor ca şi toate celelalte reorganizări desăvârşite pe această latură, economiile bugetare ca şi reducerea formalităţilor birocratice nu mai pot fi contestate de nimeni.

Cercetarea răscumpărării portofoliului putred

Urmărindu-se linia generală a cercetărilor întreprinse cu privire la toate activităţi cari erau trecute sub ochii cu văzănsul adânc intereselor Statului a fost adus decretul lege prin care s'a instituit pe lângă Preşedinţia Consiliului de miniştri o comisiune însărcinată să cerceteze operaţiunile şi lucrările în baza cărora a fost răscumpărat portofoliul de creanţe imobilizate ale Băncii Naţionale, operaţiuni prin cari au fost avantajate o mulţime de întreprinderi falimentare în paguba Statului.

UN ALT REGIM AL SOCIETĂŢILOR ANONIME

Pe linia aceleiaşi preocupări etice regimul legionar n'a întârziat să a[illegible]

O NOUĂ IZBÂNDĂ LEGIONARĂ

Valorificarea plantelor medicinale

Creiarea unui oficiu pentru plantele medicinale în cadrul Institutului Naţional al Cooperaţiei

Increstările pe răbojul realizărilor legionare sunt între timp mereu vii. Durerile neamului rănile larg deschise de duşmanii României sunt alinate şi cicatrizarea lor se va face în curând. Mişcarea Legionară va face „o Românie ca soarele sfânt de pe cer", în vechile sale hotare naturale. Până la această izbândă finală ea are însă de refăcut interiorul din temelie. De aceea vedem că regimul legionar a luat întâi în studiu problemele cele mai importante, arzătoare şi în directă legătură cu economia ţării. A venit aşa dar şi rândul agriculturei, rândul satului, acelui sat atât de mult trâmbiţat de vechile regimuri politice şi care, cu toată literatura creată în jurul său, a rămas tot satul de acum 50-100 ani. Stadenţa definitivă a s'a'i. Mişcarea Legionară va înregistra în curând ca fapt împlinit valorificarea şi sistematizarea tuturor produselor agricole, în sensul de a da cel mai mare randament posibil. Punct de reazim pentru această ridicare a satelor.

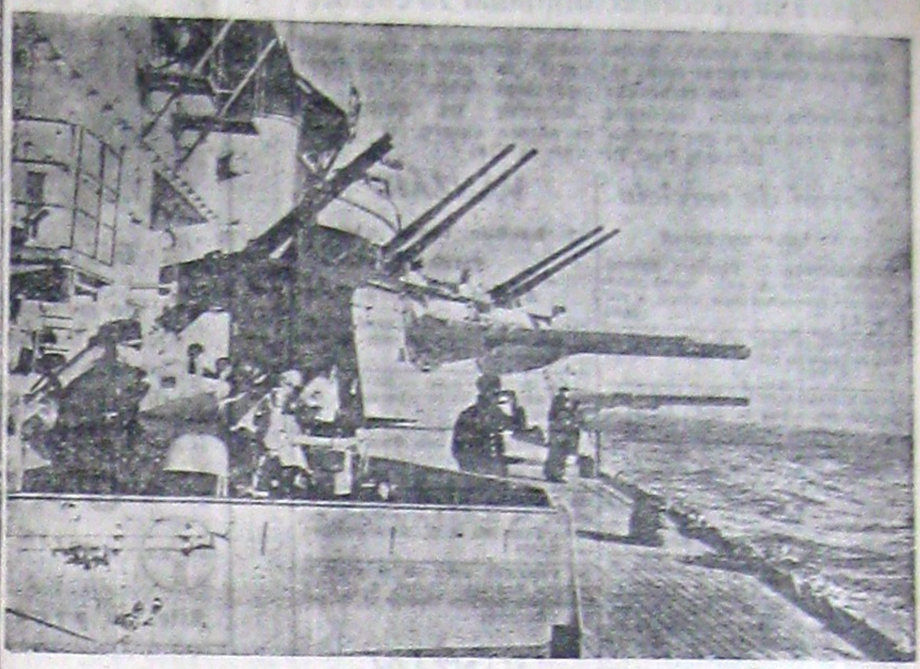
PLANTELE MEDICINALE

Un venit extraordinar de însemnat pentru economia noastră agrară îl pot forma plantele medicinale, cari, în România cresc — în foarte multe regiuni — la întâmplare, fiind acele pentru fân cel pur şi simplu aruncate în stradă ca dentre vită, mâncare nutreţului. Pe de altă parte ţara importă din străinătate enorme cantităţi de plante medicinale. Motivul? Nu s'a interesat nimeni de această bogată latură a agriculturii. Dovadă că în întreaga ţară avem o singură instituţie adevărat producătoare de plante medicinale: cooperativa „Digitalis" din Orăştie. Mai avem cooperativa „Adonis" din Cluj, azi refugiată la Timişoara şi cooperativa „Romaniţa" din Bucureşti. Insă numai colectoare ori de valorificare. Atât!

In colo, întreg acest bogat târâm este exploatat în mod barbar de jidanii Fogbel şi Moscovici. Cât nu pot produce toţi aceştia de mai sus, statul, prin ministerul Sănătăţii ori Casa Centrală a Asigurărilor Sociale, importă din străinătate.

Ca să ne dăm seama de specula ce se face în materie de medicamente, trebue mai întâi să cunoaştem producţia de plante medicinale a României şi vedem cum dăm ocazia unui venit sigur, fără prea multă bătaie de cap, specializare, ori investiţii de capitaluri. Un kg. floare de tei costă în farmacie 350 lei. Cât ne-ar costa pe noi colectarea şi uscarea unui kg. flori de tei? Aproape nimic. Şi am putea-o face cu şcolarii, copii şi bătrânii cap funcţionari al satelor, realizând venituri colosale.

EVENIMENTE MARINĂREŞTI PE 1940

Vas german de război

Viaţa noastră marinărească este destul de restrânsă, deşi situaţia noastră geografică, la care se adaogă bogăţia de carburant ce avem în ţară, ne-ar îngădui să ne desvoltăm marina, sursă inepuizabilă de câştiguri, în valută forte. Dece exportul nostru să se facă, 90% cu vase străine, când ne stau la îndemână toate mijloacele să avem vase proprii, aşa cum are Grecia bunăoară, Norvegia, Finlanda.

In timpul lui Mircea cel Bătrân (1386-1418), corăbierii lui străbăteau Dunărea dela Severin la Chilia, unde eşeau şi în mare. Şi stăpâneau şi economiceşte şi politiceşte, malurile marelui fluviu, aşa că pe bună dreptate Mircea se intitula „DOMN A AMÂNDOUĂ PĂRŢILE DE PESTE TOATĂ DUNĂREA PÂNĂ LA MAREA CEA MARE ŞI CETĂŢII DARSTORULUI STĂPÂNITOR".

Dar Mihai Viteazul, n'avea el o adevărată flotă de vase uşoare, cu care ataca cetăţile turceşti de pe malul turcesc din Bulgaria de azi?

Dar domnitorul Muşat al Moldovei (1391-1394), nu-şi zicea şi el „MARELE ŞI SINGURUL STĂPÂNITOR DOMN ROMAN VOEVOD AL ŢĂRII MOLDOVEI DELA MUNŢI PÂNĂ LA ŢĂRMUL MĂRII?

In timpul lui Ştefan cel Mare (1447-1504) flota moldovenească era aşa de temută, încât Mahomet al II-lea spunea că: „până nu o voi distruge, creştinătatea nu va putea fi îngenunchiată".

Cele două cetăţi româneşti Chilia şi Cetatea Albă au făcut mult sânge rău marelui sultan Mahomet şi numai după căderea lor, a început marea expansiune turcească ce a ajuns după bătălia dela Mohaci (1526), să prefacă Ungaria în paşalâc, vreme de mai bine de 270 de ani, ceiace nu s'a întâmplat cu ţările româneşti.

Numai din aceste câteva rânduri se vede că, marii noştri domnitori, au dat o deosebită atenţie marinăriei şi că nu noi, cei de azi, am descoperit, că viitorul nostru e şi pe mare.

Cu tot progresul tehnic, pare că deabea acum ne îndreptăm spre făgaşul început acum mai bine de 500 de ani. A trebuit să se înfăptuiască Statul Legionar, ca să se desţelenească marinăria.

Dacă anul trecut s'a mai putut face ceva investiţiuni în noul comerţ, anul acesta, intensificarea războiului şi mai ales deslănţuirea lui şi în Mediterană odată cu intrarea Italiei în război a creiat o situaţie foarte grea marinăriei româneşti închizându-i-se aproape toate căile maritime.

Pe Dunăre activitatea flotilei noastre a fost însă foarte activă mărind mult traficul transporturilor.

TORPILOARE „DE BUZUNAR"

Marina regală şi-a mărit flotila cu 3 torpiloare zise „de buzunar". Ele au fost construite în Anglia.

La 18 Fevr. a. tr. ele au fost botezate în prezenţa membrilor Legaţiei române, cu numele: VIJELIA, VIFORUL şi VISCOLUL.

Din Canalul Mânecii, unde au trecut prin câmpurile de mine, au navigat până la Marsilia, venind pe Sena şi apoi pe Rhone trecând prin 79 de ecluse.

Dela Marsilia au fost îmbarcate pe vasul românesc Peleş şi după mari peripeţii au sosit în ţară.

Tot în cursul anului trecut marina de comerţ a adus al doilea vapor al serviciului maritim „Cavarna" de 10.000 de tone, comandat în serie de 4, în Italia.

AVEM CEL MAI MODERN DOC PLUTITOR

In portul Constanţa s'a instalat docul plutitor, pe care se pot repara vase până la 8.000 de tone. Acest doc plutitor pe lângă că ne scuteşte de a mai trimite vasele noastre afară din ţară la reparaţii, dar fiind cel mai mare şi modern din tot Orientul, vom primi noi vase străine în reparaţie. El a fost făcut în Germania şi cu mare greutate a putut fi adus din cauza războiului.

*

Se cuvin multe laude flotilei noastre de Dunăre care a dat un foarte preţios concurs la evacuarea autorităţilor şi populaţiei din sudul Basarabiei.

*

Tancul petrolifer românesc „Câmpina" a salvat în Mediterană personalul de pe avizoul francez „Rigault de Genouilly", torpilat de un submarin englez.

DESVOLTAREA MARINEI COMERCIALE

Odată cu înfiinţarea Statului Legionar se deschide un larg orizont marinei noastre comerciale. Conducătorul Statului, d. General Antonescu, a dat dispoziţii subsecretariatului de stat al marinei, în fruntea căruia a aşezat un distins marinar, să păşească la rezolvarea problemei marinei comerciale.

Această chestiune, cu toată vie dorinţă a marinarilor, n'a putut intra pe calea rezolvării, întrucât interese meschine, particulare se opuneau.

Conducătorul Statului a dispus categoric, să se dea toată atenţia cuvenită marinei comerciale, reorganizându-se serviciile maritime şi fluviale înlăturându-se, organele parazitare.

ULTIMELE VAPOARE ROMANEŞTI ŞI-AU SUSPENDAT CURSELE

In urma intrării Italiei în război, Mediterana a devenit pentru noi indisponibilă. Mai rămăsese vaselor noastre putinţa de a circula până la Constantinopol şi în arhipelagul grecesc unde se descărca şi încărca diferite mărfuri. Acum, cu intrarea Greciei în conflict cu Italia, cele trei vase ale noastre: Balcic, Dacia şi Oituz, în urma dispoziţiilor căpităniilor porturilor turceşti, de unde se încărcau mărfuri pentru noi, au fost obligate să suspende încărcarea şi să plece spre ţară.

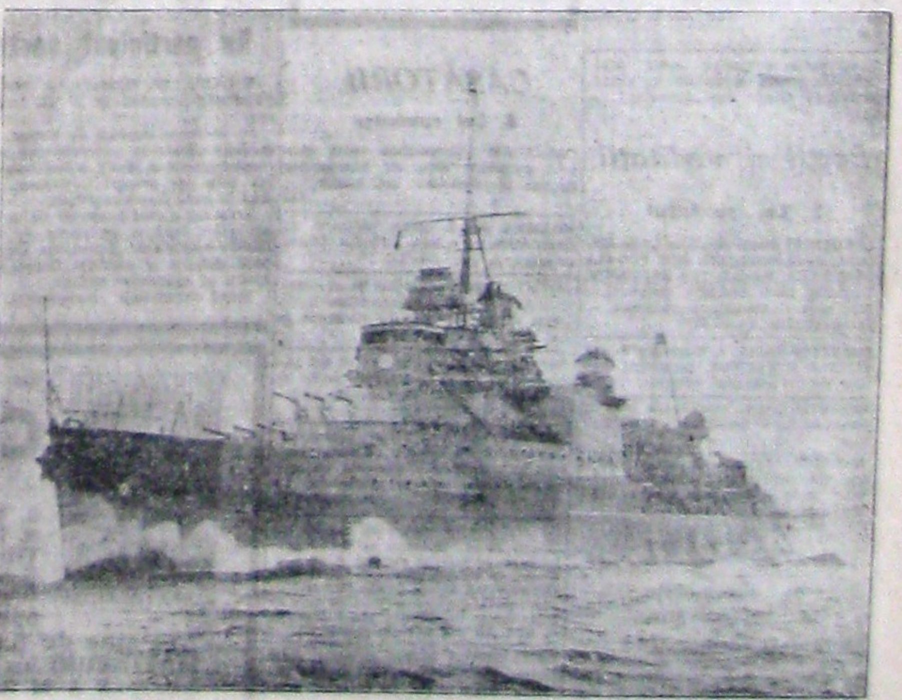
NOUL REGIM INTERNAŢIONAL AL DUNARII

In urma înţelegerii dintre Germani şi U. R. S. S., în acord cu guvernul italian se va disolva Comisia internaţională a Dunării şi Comisia europeană dunăreană. In locul acestor două organe se înfiinţează numai o singură Comisie, compusă din reprezentanţii: Germaniei, Italiei, Rusiei, României, Jugoslaviei, Bulgariei, Ungariei şi Slovaciei.

Această comisie îşi va întinde autoritatea dela gurile Dunării până la Bratislava.

Acum, calea pe acest fluviu, de care este legată prosperitatea noastră europeană, nu mai constitue jocul politic al ţărilor cari n'aveau nimic comun cu malurile Dunării.

C. A. Or.

Vas englez de război

MICA PUBLICITATE

Apare în fiecare zi Minimum 10 cuvinte

Anunțurile în chenar, prețul dublu, iar cele cu clișeu, tarif special. Orice anunț cerut să apară în altă rubrică decât cea respectivă se taxează dublu.

Anunțurile pentru rubricile „CERERI DE SERVICIU" (Menajere) nu se pot publica cu adresa exactă, ci numai adresate Post Restante la Ziar

Cereri de serviciu

1 Leu cuvântul

DOMNIȘOARĂ de încredere serioasă cunosc mașina de scris doresc orice ocupație corespunzătoare, adresa la ziar sub 426. 594-1

CROITOR refugiat caut post eventual ori ce ocupație sunt cu familia. Adresa ziar sub 4235.

DOMNIȘOARĂ de încredere branșa cofetărie caută post imediat. Adresa la ziar sub 427. 593-1

FUNCȚIONAR tânăr caut serviciu întreprindere particulară sau stat. Adresați la ziar sub 4190.

CAUT serviciu sunt Bucovineancă culta vorbesc nemțește caut serviciu de încredere. Adresați la ziar sub Bucovineancă.

CAUT serviciu cu ziua și cu luna. Adresați la ziar sub 1653.

DOMNIȘOARĂ 23 ani caut post funcționară la stat sau orice întreprindere serioasă. [illegible]

Oferte de serviciu

3 Lei cuvântul

Lecții și meditații

2 Lei cuvântul

VÂNZĂRI

de automobile

4 Lei cuvântul

VÂNZĂRI

de imobile, moșii, păduri; terenuri

4 Lei cuvântul

VAND convenabil fermă Pipera 1000 m. p. casă pomi etc. Adresați la ziar sub 1300.

VAND parcele pământ cu 300 lei m. p. în comuna Herăstrău adresați la ziar sub 1400 C.

VAND loc de casă lângă București 1100 m. p. cu 300 lei m. p. adresați la ziar sub 1000 C.

DE VANZARE casele din str. Petre Ispirescu No. 33 din 1 apartament, apă canal, teren 800 m. p. pomi fructiferi Lei 750.000.

DE VANZARE teren 340 m. situat în cartierul Apărătorii Patriei. A se adresa Victoria Lambru Ionescu nr. 36 prin Sos. Olteniței.

VÂNZĂRI

4 Lei cuvântul

CUMPĂRĂRI

4 Lei cuvântul

Profesionale

3 Lei cuvântul

PIERDERI

4 Lei cuvântul

CĂSĂTORII

4 Lei cuvântul

INAUGURAREA UNUI SAT DE PESCARI ITALIENI CONSTRUIT IN CÂTEVA LUNI

Au participat contele Ciano și d. Mutti

MILANO, 29 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

[illegible]

DELA C. F. R.

TRENURILE DE CĂLĂTORI RĂMASE IN CIRCULAȚIE DELA 1 IANUARIE 1941

Trenuri speciale pentru școlari

Cu începere de Miercuri 1 Ianuarie 1941, ora 0,00 și până la noui dispozițiuni, vor circula pe liniile mai jos specificate următoarele trenuri de călători:

București Nord-Timișoara-Jimbolia

Trenul rapid 11 cu plecarea din București-Nord la ora 9,00 și sosirea în Jimbolia la ora 20,17.

Trenul de persoane 101 cu plecarea din București Nord la ora 9,07 și sosirea în Jimbolia la ora 3,10.

Trenul de persoane 1041 cu plecarea din București Nord la ora 14,28 și sosirea în Timișoara la ora 23,11 a doua zi.

Trenul rapid 12 cu plecarea din Jimbolia la ora 11,27 și sosirea în București Nord la ora 23,10.

Trenul de persoane 102 cu plecarea din Jimbolia la ora 9,36 și sosirea în București Nord la ora 4,20.

Trenul de persoane 1018 cu plecarea din Timișoara la ora 5,03 și sosirea în București Nord la ora 17,42 a doua zi.

București Nord-Constanța

Trenul de persoane 601 cu plecarea din București Nord la ora 5,30 și sosirea în Constanța la ora 11,43.

Trenul de persoane 6033 cu plecarea din București Nord la ora 13,13 și sosirea în Constanța la ora 0,13.

Trenul de persoane 602 cu plecarea din Constanța la ora 20,30 și sosirea în București Nord la ora 5,00.

Trenul de persoane 6062 cu plecarea din Constanța la ora 12,33 și sosirea în București Nord la ora 23,26.

București Nord-Galați

Trenul accelerat 501 cu plecarea din București Nord la ora 6,25 și sosirea în Galați la ora 10,58.

Trenul de persoane 501/505 cu plecarea din București Nord la ora 8,50 și sosirea în Galați la ora 13,42.

Trenul accelerat 502 cu plecarea din Galați la ora 18,35 și sosirea în București Nord la ora 23,03.

Trenul de persoane 506/502 cu plecarea din Galați la ora 22,17 și sosirea în București Nord la ora 6,15.

București Nord—Vicșani

Trenul accelerat 505/5810 cu plecarea din București Nord la ora 23,32 și sosirea în Dornești la ora 13,57.

Trenul de persoane 501 cu plecarea din București Nord la ora 6,30 și sosirea în Vicșani la ora 19,36.

Trenul de persoane 5081 cu plecarea din București Nord la ora 10,09 și sosirea în Dornești la ora 13,41.

Trenul accelerat 504 cu plecarea din Dornești la ora 20,06 și sosirea în București Nord la ora 7,42.

Trenul de persoane 502 cu plecarea din Vicșani la ora 17,14 și sosirea în București Nord la ora 6,15.

Trenul de persoane 5100 cu plecarea din Dornești la ora 11,06 și sosirea în București Nord la ora 10,12.

București Nord—Iași

Trenul de persoane 701 cu plecarea din București Nord la ora 6,50 și sosirea în Iași la ora 17,35.

Trenul de persoane 5003 cu plecarea din București Nord la ora 20,47 și sosirea în Iași la ora 12,40.

Trenul de persoane 702 cu plecarea din Iași la ora 19,30 și sosirea în București Nord la ora 6,15.

Trenul de persoane 5002 cu plecarea din Iași la ora 6,45 și sosirea în București Nord la ora 22,52.

București Nord—Arad—Curtici și Teiuș-Tunel

Trenul de persoane 301/305, cu plecarea din București Nord la ora 8,00 și sosirea în Arad la ora 2,32, Curtici ora 3,00 și Tunel ora 22,57.

Trenul de persoane 3021/2251 cu plecarea din București Nord la ora 5,20 și sosirea în Arad la ora 14,13, Curtici ora 14,34.

Trenul de persoane 3077/2277 cu plecarea din București Nord la ora 13,40 și sosirea în Arad ora 22,58, Curtici ora 23,19 a doua zi.

Trenul de persoane 3133 cu plecarea din București Nord ora 21,00 și sosirea la Tunel ora 3,02 a treia zi.

Trenul de persoane 306/302 cu plecarea din Curtici la ora 11,00 din Arad 11,20 și sosirea în București Nord ora 1,30.

Trenul de persoane 2248/3080 cu plecarea din Curtici ora 1,38, din Arad ora 3,02 și sosirea în București Nord ora 15,12 a doua zi.

Trenul de persoane 2278/3118 cu plecarea din Curtici ora 8,31, din Arad ora 10,12 și sosirea în București Nord la ora 18,32 a doua zi.

Trenul de persoane 3136 cu plecarea din Tunel ora 22,10 sosirea în București Nord ora 23,32.

Pe restul liniilor vor rămâne în circulație una până la trei perechi de trenuri de călători, ale căror mersuri se vor comunica în cursul zilei de mâine.

Deasemenea între 3 și ... Ianuarie 1941 se vor pune în circulație trenuri speciale pentru școlari, al căror orar se va anunța la timp.

Expirarea avantagiilor acordate Mișcării Legionare

Mandatele de transport gratuit sau cu reducere emise de direcțiunea generală C. F. R. pentru transporturile administrației Patrimoniului Legionar, sunt valabile până la 31 Decembrie, indiferent de data sosirei transportului la destinație.

Transporturile expediate după data de 31 Decembrie se vor face numai cu plata integrală.

Deasemenea pe aceiași dată încetează valabilitatea tuturor avantagiilor acordate pe bază de carnete de identitate, abonamente, certificate, etc., cu reducere, cu plată sau fără plată ale fostei organizații „Straja Țării".

Direcțiunea Generală C. F. R. a atras atențiunea tuturor organelor sale că nu este permisă călătoria în trenurile sau autobuzele C. F. R. decât în baza legitimațiilor sau biletelor prevăzute în tarif sau acelea aprobate în mod expres de direcțiunea generală și comunicate ... din special organelor ...

Orice persoană găsită în tren sau autobuz fără asemenea legitimație de călătorie va fi tratată conform normelor în vigoare.

Toate organele de control sunt obligate a urmări executarea prezentului ordin și raporta ... neregulile constatate.

CALATORIA REFUGIAȚILOR PE C. F. R.

Direcțiunea generală a căilor ferate a aprobat prelungirea ... dispozițiunilor pentru ... refugiaților până la 15 Ianuarie 1941.

In consecință călătoria refugiaților se va face până la această dată conform ordinelor date până acum.

Măsuri pentru stârpirea cazurilor de turbare în jud. Dolj

CRAIOVA, 30. — In ultimul timp cazurile de turbare au ajuns să fie foarte frecvente în județul nostru.

Din cauza neglijenței organelor sanitare numeroase animale atinse de microbul turbării, colindă satele noastre fără ca cineva să fi luat măsurile necesare pentru stârpirea lor. Tocmai din această cauză în ultimul timp procentul celor mușcați de câini turbați a ajuns să întreacă procentul oricărui alt an.

Pentru a pune capăt acestei situații atât de dezastruoasă publicului, Prefectura județului nostru a luat unele măsuri necesare stârpirii cazurilor de turbare.

Astfel s'a luat în primul rând măsura ca toți câinii vagabonzi ce circulă prin satele și chiar orașele județului nostru, să fie omorîți ... societățile de vânătoare, sau ... angajații lor.

Deasemenea s'a mai luat măsura ca organele sanitare să ... conferințe, care vor fi ținute ... marți și notarii, cu care ... vor lua în discuție toate problemele în legătură cu combaterea și profilaxia turbării ... în același timp și populația satelor ... riscul pe care-l prezintă turbarea.

Serbarea pomului de Crăciun la Intreprinderile municipale

Din inițiativa generoasă a d-lui ing. Constantinescu, directorul Intreprinderilor Municipiului Craiova și cu concursul Cuibului Legionar Brigada No. 7, a avut loc o reușită serbare a Pomului de Crăciun în sala Salubrității Municipale.

Serbarea a început printr'o slujbă religioasă oficiată de pr. Eleuterie Marinescu, în prezența d-lor: N. Boculescu prefectul jud. Dolj, dr. I. Trifan primarul Municipiului, C. Bărbulescu ajutor de primar, dr. A. Mircea, prof. Aurel Teodorescu directorul liceului „Frații Buzești", etc. Au fost deasemenea de față toți funcționarii Primăriei Municipiului, întreg personalul Salubrității, precum și un numeros public.

Sala frumos ornată și cu splendide efecte de lumină, avea în mijloc un minunat brad în care erau așezate diferite obiecte de îmbrăcăminte, cutii cu bomboane și surprize pentru familiile muncitorilor întreprinderilor Municipale.

După oficierea slujbei divine, pr. E. Marinescu a arătat tradiția și însemnătatea simbolică și creștinească a Pomului de Crăciun, care de data aceasta este menit să aducă rază și mângâiere pentru nevoiașii de pretutindeni.

A luat cuvântul apoi d. prefect **Boculescu** care în numele Garnizoanei Legionare a înfățișat rostul serbărilor Pomului de Crăciun, care sunt prilej de însuflețire sufletească și de solidarizare națională.

In urmă, d. ing. **Constantinescu**, directorul Intreprinderilor Municipale a procedat la împărțirea darurilor. Cu această ocazie s'a distribuit îmbrăcăminte completă unui număr de 14 familii de lucrători, alimente și diferite surprize.

Astfel s'a stabilit să ... a face ... fără autorizație specială ... baza ...

Deasemenea s'a ... se dau ... tru a-și închide afacerile ... și până ... de ...

Sfințirea drapelului Societății Luptătorilor grade inferioare

Eri de dimineață a avut loc, în prezența autorităților civile și militare, sfințirea drapelului Societății luptătorilor grade inferioare din campaniile 1913-16-19 — naș fiind d. general Ion Antonescu Conducătorul Statului, reprezentat prin d. general Ionescu Teodor, comandantul corpului de armată.

După o slujbă religioasă, care a avut loc la mitropolie, a luat cuvântul preotul Tomescu, care a arătat cum luptătorii de altă dată s'au sacrificat pentru întregirea neamului, rugând pe Dumnezeu să ne ajute, să ne vedem hotarele ...

După aceasta d. general Ionescu T. vorbind în numele d-lui general I. Antonescu a predat drapelul urându-le să-l păzească cu cinste și vitejie.

A urmat apoi defilarea în ...

Cum vor exercita comerțul refugiații

Având-se în vedere că mulți refugiați din Dobrogea de sud stabiliți în județul nostru sunt comercianți, prefectura județului nostru a luat unele măsuri în privința ușurării practicării comerțului de către aceștia.

S'a găsit cadavrul femeii Joița Nică

Am arătat la timp, telefonic ... femeia Stefan G. Nica din comuna Gîngiova, a plecat cu fiica sa ... Nica, să se ducă în com. ... de Sus.

Abia după douăzeci și patru ... din cauza viscolului, femeia ... zăpezii, a fost găsită moartă.

Fiica ei însă nu a fost găsită.

Postul de jandarmi ... cetățenii, a scos ... în câmp, cu lopeți, pentru ... fata, sub zăpadă. După o muncă ... cadavrul fetei a fost ... câțiva metri depărtare de ... mamei sale.

Soț adulterin

— Femeia Ilia Cioc din comuna Mehadia jud. Severin, bănuind soțul de infidelitate și de legături dragoste cu consăteanca sa ... s'a pus pe urmele soțului ... jandarmilor pentru a-l ... în flagrant delict de adulter.

... în seara Crăciunului, Ilia Cioc ... de jandarmul comunei ... femeii ... dat peste soțul ... acțiunea ...

Ingeniozitatea unor hoți

— Soții Ilie Sârbu și ... din comuna Mehadia, ... le mobilierul din casă ... „Indului" ... dela ... locuitorilor din ... Isprava lor nu a ... sfârșit, ... fiind prinși ... ramele cu ... locuitorilor Traian, Nistor, Pop etc.

Electrocutat

Locuitorul Ioan Moldovan, în vârstă de 27 ani, din comuna ... pe când se afla în ... Sâmbotă Atanasie din ... a fost electrocutat ... din viață imediat. Numitul ... se să ridice de pe ...

Nenorocirea din gara Povergina

Sindicatul Dolenu Alexandru ... 30 ... din comuna ... pe când se găsea în gara Povergina pe linia Ilia-Lugoj ... se ... trenului ... a ... In stare gravă ... transportat la spitalul din Lugoj.

CUM SE TIPĂREŞTE UN ZIAR

de NICOLAE ANDRIEŞ

Articole deavalma cu reportagii, corespondenţe, cronici, ştiri, dări de seamă, foiletoane, anchete, telegrame, adică tot ce a îngăduit secretarul de redacţie în ordinea lecturii, ia drumul imprimeriei. Aici manuscrisele sunt împărţite, urmând o sinpură indicaţie, caracterul literelor, la gazetele noastre capitală, căci fapem abia de variaţie, cititorul putând observa dintr'o dată partea cea mai importantă a unui text.

Odinioară, manuscrisele erau transpuse în rânduri de plumb, literă cu literă — culese din casete, printr'o gimnastică necontenită a mâinii.

Astăzi linotipul face în bună parte treaba; e o maşină vioae, cu braţe meştere şi ghiare agile, iniţiată în rostul literelor, cunoscând munca totală şi fără greş, dibăcia drumurilor oarbe, amprenta, plumbul fierbinte, cuvintele noi, sudate, aşezate simetric şi repede.

O claviatură, asemănătoare maşinii de scris, ordonă mişcările. Apăsând pe unul din butoanele alfabetului, o lamelă de alamă numită matriţă se desprinde dintr'un şir de alte o mie patru sute, ce aşteaptă în magazie; e imagina metalică a literei de pe clapa atinsă cu degetul.

Matriţa scoboară pe un jghiab şi aşteaptă într'un loc înclinat.

Operaţia se repetă pentru celelalte litere, cari i se alătură şi fac popas.

Când rândul e gata, dă de veste un clopoţel. Simultan un mecanism strânge puternic matriţele culese, unele lângă altele. E o îmbrăţişare şi un semn. Căci în timp ce linotipul confecţionează cuvintele următoare, independent, o ghiară ia rândul terminat, şi-l duce în faţa unei deschizături cu plumb topit. Întâlnirea e imediată. Matriţele lasă urme exacte. Plumbul, atât cât e necesar pentru a da viaţă unui rând, se solidifică grabnic.

Aşa se naşte un fragment de frază, un şir de litere impecabil nouí şi inseparabile.

Automat, rândul ferchezuit în treacăt de nişte cuţitaşe, ia loc într'o cutie, în preajma mâinilor care continuă munca pe clape.

Matriţele care au dat bătălia se înapoiază, concomitent, fără a greşi drumul — au dinţi conducători, diferiţi dela o literă la alta — fiecare ocupând, după alfabet, locul ce i se cuvine. In acelaş timp un rând nou soseşte şi ţine tovărăşie celui dintâi, ca într'o carte.

Linotipul e de patru ori mai repede ca un culegător cu mâna. Cât priveşte litera — nu ştie truda de a ofta şi a împărţirii în casete; o are în maşină de felurite caractere, totdeauna nouă, deci imprimarea se poate face în condiţiile cele mai bune. Iar plumbul nu se pierde; topit va servi la confecţionarea altor rânduri.

Manuscrisul compus tipografic, aşa cum i se spune, e aşezat pe o masă. Intovărăşit de titluri şi subtitluri, culese cu mâna — căci sunt adesea mai mari decât cele pe care le poate fabrica linotipul — e strămutat pe o planşă dreptunghiulară de stejar, pe un şif, căpătând împreună denumirea de şpalt. Cu ajutorul unei prese speciale, sau numai cu o perie şi o hârtie umezită se ia o copie, marginal căreia corectorul va însemna greşelile de tipar.

Secretarul de redacţie priveghiază şi dă indicaţii paginatorului, în ce ordine să aşeze materia într'un cadru metalic, de mărimea unei pagini de ziar.

In coloane iau loc şi clişeele, reproduse pe plăci de zinc — prin fotografiere şi transpunere acidă, de meşterii unei instituţii ce se numeşte zincografie — ridicate la înălţimea literelor pe suporturi metalice.

Când pagina e încheiată, un sul cu cerneală o face aptă pentru o nouă perie — copie care serveşte secretarului de redacţie să vadă dacă totul e în ordine.

In sfârşit, cadrul metalic e strâns în şuruburi, ca nici o literă să nu se piardă ori deplaseze, şi dus aşa, greu cam de o sută de kilograme, la un aparat care se numeşte calandru.

Zaţul acesta, încorsetat în chinga lui de fier, e instalat aci pe o planşetă.

Deasupra literelor se aşează un flanc, — care, cu tot numele oştean şi de prăjitură, nu e decât un carton anume fabricat —, apoi o pâslă destul de groasă, şi un alt carton oarecare. Un cilindru greu trece peste domol, de-a tăvăluga, peste aceste îmbrăcăminţi, în aşa fel că literele se imprimă pe flanc dând matriţa paginii — care e trimisă la stereotipie, pentru a fi închisă într'un aparat special de turnat.

Lucrurile se petrec la ferbinte. O manivelă ordonă unui amestec incandescent de plumb, antimoniu şi cositor să ia o copie fidelă după toate relefurile şi adânciturile lăsate de coloane. Lichidul se răceşte şi prinde consistenţă repede.

In douăzeci de minute avem în mână o pagină metalică de formă semi-cilindrică. I se face o mică toaletă, strujind-o la margini. Apoi, la fel tovărăşia paginii următoare, la fel încheiată, e montată pe unul din cilindrii rotativei.

Ultima realizare tehnică, rotativa are o întreagă serie de cilindri pe care sunt fixate paginile de metal, două câte două, şi numărate sulurile de hârtie, montate pe axe.

La început se desmorţeşte doar — câteva mişcări pentru exemplarele de probă. Urmează un control al foii şi cernelii. Apoi monstrul porneşte într'o mare desiănţuire de viteză, de valuri de hârtie şi cerneală.

Cincizeci şi chiar optzeci de mii de exemplare pe oră, când rotativa are dublu tiraj; atât cât rezistă hârtia, în foarte multe pagini şi culori, pentru fiecare culoare adăogându-se o pagină metalică în plus.

Odinioară, când cel mai mare cotidian englezesc ajunsese la un tiraj de o mie o sută exemplare pe oră, bătuse un adevărat record...

Rotativa zilelor noastre nu tipăreşte numai; în acelaş timp tae hârtia, printr'un dispozitiv o poate lipi la mijlocul ziarului, îndoae şi numără foile, indicând printr'o simplă mişcare teancurile de cinci zeci de exemplare — ceia ce uşurează mult expediţia.

Nici rotativa, nici o altă maşină, n'a realizat până astăzi turul de forţă de a lipi mecanic adresele abonaţilor. Treaba aceasta e lăsată în seama obişnuită a mâinilor, sau a unui aparat numit adresograf — în care se găsesc plăci metalice cu nume şi adrese.

In timp ce rotativa lucrează, iar o maşină plană a sfârşit de tipărit afişele, oamenii serviciului de expediţie fac pachetele cu ziare rezervate depozitarilor din provincie.

E un dute-vino ordonat, punctat la răstimpuri de câte o comandă scurtă.

Camioanele, pline cu pachete, aleargă spre gară. O echipă de bicicliştí se răspândeşte pe cartiere cu ziarele chioşcurilor.

Mai puţin disciplinaţi, vânzătorii îşi împart foile pe bani ori, credit; strigătul lor nu conteneşte o clipă, agăţaţi de remorci, vânzolind pe străzi şi în staţiile de tramvai.

Numele ziarelor se amestecă la răstimpuri cu titlul unui reportaj sau al unei ştiri senzaţionale.

Cititorul, atent şi sensibil la toate noutăţile, e clientul de fiecare zi. El cumpără gazetele comerciale după cum e de abil afişul sau omul difuzor.

Sunt şi destui cititori fideli, în funcţie de tradiţie, de obişnuinţă, de atitudine. Sau de gura nevestei, care nu acceptă decât un anumit ziar. Restul fluctuiază după sezon, după curiozitate, după interese de-o lună sau de două, ori după te miri ce. Tirajul astfel se urcă şi scade dincolo de raţiune.

Şansele unui ziar-industrie — cu totul altfel stau lucrurile cu ziarele de ideologie, de atitudine — de a-şi mări numărul cititorilor, când anunţă o redacţie complet reorganizată, sunt minime. Publicul acestui gen de gazete priveşte, cel mai ades, fără mult entusiasm, efortul de substanţă. Poate fi însă cucerit prin concursuri cu premii importante — dela o poliţă de asigurare până la automobile, case şi voiajuri în străinătate — printr'o serie de reportagii senzaţionale, prin jocuri de cuvinte încrucişate, printr'o campanie de mare interes, printr'o viaţă romanţată şi chiar printr'un roman cu chele şi scandal.

In cadrul unei anchete, întreprinsă de un cotidian, s'au primit răspunsuri care subliniau preferinţe de familie pentru un ziar cu o bogată rubrică de anunţuri mortuare. Noi înşine, lucrând cu ani în urmă într'o redacţie, am avut prilejul să auzim:

— Frumos ziar, bine scris, bine tipărit şi cu pagini destule. Aveţi informaţii mult mai multe ca alţii. Articolele straşnice, reportagii interesante, şi literatură, şi modă, şi cronici de artă... Ce păcat că nu aveţi destule necrologuri!... Nevastă-mea e de acelaş părere. Şi toţi prietenii noştri. E singurul lucru care vă lipseşte. Păcat! Mare păcat!...

O curiozitate bine alimentată, sau un interes dus dela zi la zi, ori rubrica funebră mai sus amintită, pot câştiga pe cititor.

Gazeta însă trebue să caute să se facă indispensabilă.

Există indispensabilul în această materie?

Desigur — în cazul când ziarul-industrie îşi sporeşte numărul paginilor la o sută şi cotidian dă gratuit, fiecărui cititor, un pachet de ţigări. Aceasta bine înţeles atâta vreme cât un concurent nu se decide să adaoge o cafea, o cutie de chibrituri şi un impermeabil pe vreme de ploae...

Anul militar românesc 1940

Anul ce-a trecut a adus o pagină tristă în Istoria Armatei Române. Armata în care Naţiunea îşi pusese mari nădejdi, căreia îi dăduse încrederea şi ultimul ban pentru înzestrare, a primit comanda de a lăsa prăbuşirii frontariile ţării şi sub jug străin peste trei milioane de români.

A executat comanda pentrucă timp de un deceniu s'au folosit virtuţile ei ostăşeşti lăsate de eroii dela Plevna şi Mărăşeşti, ca prin căpeteniii favorite, să devină un instrument de disciplină oarbă şi mută gata la orice, chiar la comanda de a ucide tineretul românesc şi a lăsa jugului străin pe românii pentru cari generaţiile trecute au vărsat atâta sânge la Plevna şi Mărăşeşti!

Ce va zice istoria, ce vor zice generaţiile viitoare în faţa dezonorării naţiunii şi armatei, nu interesa.

Lumea militară învăţase dela generaţiile trecute ceeace Conducătorul de azi al Statului o propagă mereu, că unei naţiuni şi unei armate li pot fi îngăduite multe greşeli, chiar înfrângerea, dar nu-i poate fi îngăduită greşala de a lăsa să-i fie pătată sau să-şi piardă onoarea.

Dar nu era vorba de aceasta, era vorba de salvarea altor interese decât acelea ale neamului românesc. Pătarea onoarei naţiunei şi pierderea onoarei armatei române însemna prea puţin faţă de triumful final al iudaismului. Acesta era ţelul şi nu altul căci dacă ar fi fost altul se urmau regulile elementare politice şi militare pentru a se asigura României şi armatei române locul cel meritau în concernul politic şi militar al anului 1940. Cunoaştem cu toţi o regulă elementară că datoria politicii faţă de aramată era să-i pună acesteia spre rezolvare probleme simple.

Or aşa după cum s'au desfăşurat evenimentele anului 1939, odată cu prăbuşirea Cehoslovaciei şi apoi a Poloniei se vedea formidabila forţă a Germaniei şi neputinţa Franţei şi Angliei. Apoi interesele României din toate punctele de vedere: ideologic, naţional, politic, economic, social, militar, etc., erau alături de Germania. Constituind o parte a politicei axei Roma-Berlin, armata română putea constitui o parte din forţele axei, putând merge victorioasă ori la vest, ori la est, ori la sud, pentru apărarea frontariilor, acolo unde ar fi dictat interesele neamului strâns legate de ale Axei.

Dar în loc a se pune armata română în faţa unei astfel de probleme simple s'a adoptat atitudinea izolării ei şi trâmbiţării spre cele patru orizonturi că *România* se va apăra cu armele în mână împotriva ori cui.

Insăşi evenimentele din Norvegia şi apoi cele din Olanda, Belgia şi Franţa n'au adus nici o schimbare a acestei atitudini. Orice afară de o apropiere sinceră faţă de axă, orice afară de trădarea intereselor iudaice.

Iar în ceeace priveşte acţiunea dinăuntru s'a făcut totul pentru a se slăbi resortul sufletesc al naţiunii şi al armatei, nu numai prin călcarea dreptăţii, moralei, meritului, îmbrobodirea adevărului, etc., dar prin asasinarea tineretului, prin oprimarea ideii naţionale, ideii legionare şi prin promovarea la posturile de înaltă răspundere ale Armatei, ale favoriţilor. Când se va cunoaşte vreodată tragedia selecţionării marilor comandanţi, se va vedea şi se va înţelege atunci acţiunea militară tragică a anului 1940. Semnatarul acestor rânduri a pătimit-o şi o cunoaşte bine.

Fireşte, în această situaţie, armata a fost surprinsă de jos în sus atunci când a primit comanda de a evacua şi preda fără luptă Basarabia şi Nordul Bucovinei Sovietelor, jumătate din Ardeal ungurilor şi Cadrilaterul bulgarilor.

Când se va cunoaşte în amănunt tragedia atât de dureroasă de jos în sus a evenimentelor militare ce au dus la sfâşierea frontariilor şi la frângerea trupului ţării, vor surveni reacţiuni mai puternice decât cele ce au survenit, pe care tineretul cu suflet curat şi nepătat românesc le pretinde, fiindcă nu este vorba de ceva trecător, ci este vorba de cea mai tristă şi urâtă pagină a armatei române, care a primit ordinul de a se jertfi pentru a se desonora, neputând să reacţioneze nici măcar împotriva conaţionalilor evrei comunişti armaţi şi agresivi împotriva sa. Toţi acei militari de sus în jos cari au contribuit la o astfel de situaţie ca colaboratori sau instrumente ale politicii nefaste de atunci, vor trebui eliminaţi de reacţiunea sănătoasă a organismului militar viitor. O armată poate pierde un războiu, dar nu poate pierde onoarea. Armata franceză a pierdut războiul în 1870, l-a câştigat în 1918. Armata germană l-a pierdut în 1918 l-a câştigat astăzi. Dar nici una nici alta n'a pierdut onoarea. Şi una şi alta au lăsat şi vor lăsa urmaşilor torţa eternă a demnităţii şi onoarei, singura care poate aprinde în viitor virtuţile ostăşeşti. In general frângerea trupului unei naţiuni nu poate veni decât după frângerea trupului armatei. Numai România şi-a frânt trupul naţiunii fără să-şi fi frânt pe al Armatei. Era semnul prăbuşirii definitive, — dacă n'ar fi pornit o reacţiune. Din fericire această reacţiune a avut loc. Naţiunea şi armata prin cel mai valoros reprezentant al ei şi prin cea mai curată şi puternică mişcare naţională, Mişcarea Legionară, a reacţionat, aducând mântuirea. Anul militar românesc 1940 va fi de astăzi înainte ca un vis urât.

Refacerea naţiunii, armatei şi frontariilor va fi moştenirea grea lăsată. Participarea armatei la această operă, va mai spăla pata dezonoarei anului 1940. Comanda a fost dată, mişcarea a fost începută şi pe târâm politic şi pe târâm militar, spre ţelul adevărat privind numai interesele neamului românesc, onoarea naţiunii şi a armatei. Alături de prieteni valoroşi, armata română deşteptată dintr'un vis urât, trează, ştie ce se va cere de azi înainte dela ea: jertfa pentru interesele neamului, pentru gloria şi onoarea sa şi nu ca eri jertfa pentru interesele iudaice, pentru înfrângerea şi dezonoarea sa!

In marş irezistibil legionar, naţiunea şi armata vor birui!

Genvra

„INTÂMPLĂRI VRUTE ŞI NEVRUTE, PETRECUTE INTR'UN AN"...

FAPT DIVERS

Pe uliciora strâmtă din mahalaua Văcăreştilor s'a stins, neştiută de nimeni, o lucrătoare cu plămânii astupaţi de scama fabricei de ţesătorie.

Cu dricul primăriei, au trimis-o vecinic la ţintirimul săracilor, departe, dincolo de sgomotul şi de lumina oraşului, tocmai la Mandravela.

Un paznic al fabricei telefonase la Salvare, în clipa când biata femeie îşi dădea duhul. Gazetarul, în necontenită legătură cu instituţia Salvării, a aflat întâmplarea şi a însemnat-o pe răbojul nenorocirilor zilnice. Numai aşa numele lucrătoarei răpusă de oftică, a fost scris cu literă măruntă în coloanele ziarului.

Dar câte drame neştiute nu se petrec între zidurile oraşului acesta mare, prin celelalte târguri şi sate de pe cuprinsul ţării!...

Fapt divers! Imperechere nepotrivite de cuvinte. In inima vorbelor acestora, sirdine, fără de înţelegere românească, începe însăşi viaţa omului. Sunt întâmplări vrute şi nevrute, pe cari unii le cheamă, iar peste capul altora se abat ca o piază rea pentru cine ştie ce păcate nemărturisite.

Din toate se desprind faptele rele. Şi — pe deasupra — se abat alte nenorociri neaşteptate: incendii, cutremure, inundaţii.

4.33.33 !..,

— Salvarea?...

Veniţi repede în strada Sfântul Nicolae 11. O femeie se sbate în chinurile morţii. Sinucidere cu mangal!...

— Cine-i acolo? Răsună glasul din pâlnie.

— O vecină. Repede. Poate scăpa cu viaţă.

In puterea nopţii maşina verde a Salvărei, cu geamuri mari, netransparente, însemnată cu crucea roşie, taie ca o săgeată străzile oraşului.

Mahalaua depărtată îşi arată victima. O biată femeie necăjită de 42 de ani, muncitoare cu braţele, a muncit şi a spălat toată amara ei viaţă pe la gospodăriile înstărite.

Nu mai avea puterea să muncească.

Peste traiul acesta de mizerie destinul a turnat o sumedenie de necazuri familiare. Disperată de atâta nenoroc, femeia a hotărît să-şi curme firul vieţii. A luat un lighean cu mangal, l-a dat foc în mijlocul camerii, s'a întins pe pat cu braţele încrucişate pe piept şi a aşteptat sfârşitul.

Mirosul iute al mangalului a atras atenţia unei vecine care a dat alarma şi Salvarea şi-a împlinit chemarea.

FANTOMELE ROŞII

Sgomot surd. Se sgudue caldarâmul. Faruri mari spintecă întunericul nopţii. Limba clopotelor răsună ascuţit. Trecătorii întârziaţi fug într'o parte spăimântaţi, se opresc toate vehiculele şi fac loc namilelor roşii cu cazane şi scări; cu oameni agitaţi pe margini.

Foc!

Pompierii aleargă nebuneşte către locul pârjolului.

Un incendiu a isbucnit la Palatul C. F. R. — încă în construcţie — din bulevardul Dinicu Golescu.

Dela un cazan încins prea tare s'a aprins un butoi cu smoală din apropiere şi flăcările au cuprins la iuţeală cofragiile de beton.

Intr'o clipă, s'au întins scările, parcă fără capăt s'au desfăcut furtunurile şi pompierii pătrund prin iureşul flăcărilor.

După un ceas de muncă încordată, liniştea deplină îşi întinde aripa.

Un caz dintr'o mie.

Sunt altele mult mai grele unde stărue munca zile şi nopţi în şir.

Mulţi pompieri îşi topesc viaţa în vâlvătaia flăcărilor.

Armata este în necontenită activitate nu cunoaşte Pacea.

Cine a tras sorţii la pompieri se ştie mobilizat în luptă cu balaurul de foc.

LA FUND

Din coşmelia ticluită cu vălătuci de pământ şi cu băligar dela marginea oraşului, până la palatul de pe calea Victoriei, ori pe marile bulevarde, este cale lungă de străbătut.

Intocmirea vieţii omului n'a fost întotdeauna limpede. Alcoolism, moştenire ticăloase, lipsă de educaţie — au înflorit buruiana răului. Cu pricină s'a răsfăţat vagabondajul pe maidanele oraşului.

Din hoarda asta numerică, dela fund, s'au desprins dela fund, s'au desprins pe îndeletnicire: pungaşii, spărgătorii şi cerşetorii de meserie cari întind mâna la colţuri de stradă organizaţi în bande cu şefi şi cu registre de contabilitate. Bube cari sparg la răstimpuri şi gloata nemernică ia drumul închisorii.

Până acolo, popasuri: maidanul cu întocmirea lui strâmbă în privinţa educaţiei, azilurile clandestine dela periferie unde se adună câte 40-50 de vagabonzi fără vârstă şi fără îndeletnicire lămurită.

Răspândirile haimanalelor sunt însemnate în Bucureşti prin cartiere cunoscute, în centrele aglomerate. Bunăoară, calea Griviţei, în preajma Gării de Nord, este — de multă vreme renumită prin contingentul pungaşilor, dezertorilor şi vagabonzilor cari mişună prin cârciumi întunecoase şi murdare.

Gara de Nord este un câmp vast de operaţii pentru răufăcători. Nestâmpăratul dute-vino al călătorilor din provincie; la îmbulzeala eşirilor, pungaşii de buzunare îşi desvoltă dibăcia iuţelii de mână. Poliţiştii ageri rămân uimiţi când descopere măestria cu care „lucrează" haimanalele.

Prinşi, sunt aduşi la arestul poliţiei.

Alcătuirea veche poliţienească îi cunoştea pe mulţi dintre ei. Le ştia culcuşurile şi când se întâmpla vre-o pungăşie mai deochiată îi lua „ca din oală". Cu obrăznicie nemaipomenită, glumind cu anchetatorii, nu aşteptau prea multe „rugăminţi" mărturiseau chiar dela început faptele.

De ce adică să aştepte tocmai ei — pungaşi cu galoane — să fie „strânşi cu uşa"...

N'au mâncat papara asta la începutul „carierei?"...

Şi — într'un fel — trecutele obiăduiri poliţieneşti proteguiau pe pungaşii şi pe spărgătorii „artişti".

Fiindcă pomenirăm de „galoane", iată cari erau gradele lor: după fiecare pungăşie, ori spargere dovedită, venea judecata cu inevitabila pedeapsă: doi-trei ani de puşcărie. Ba uneori, scăpau numai cu câteva luni de zile.

La eliberare, chefurile se ţineau lanţ. Lăutarii ţigani plătiţi cu dărnicie înfiripau la repezeală, ciupind strunele cobzei afumate, cântecul borfaşului puşcăriaş:

„Toată lumea 'n sărbătoare,
Numai Fane la 'nchisoare"...

Diletanţii hoţiilor

Tagma pungaşilor şi a spărgătorilor a fost alcătuită după regulamentele stabilite în „Bombă" — adică la locul de întâlnire. Novicii pătrundeau greu în asemenea „branşă". Pentru admitere se cerea un examen greu de trecut. Cel dintâi certificat valabil era biletul de eliberare din puşcărie.

Prin urmare închisoarea nu mai putea să fie „corecţională", ci adâncea mai mult pe făptaş în vină.

MIHAIL SPULBEREANU autorul unui furt de bijuterii în valoare de şase milioane lei, a fost arestat de poliţia Capitalei la Ploeşti

Dar furtarile sunt de nenumărate feluri. Greu să le pătrunzi toate tainele.

La numărul „cunoscuţilor" se adaugă pleava diletanţilor.

Iată un caz petrecut la 26 Octombrie:

Servitoarea Terezа Ardeleanu în tovărăşie cu fratele ei — pungaşul Bănuţ Gheorghe — plănuiau jefuirea stăpânei. Momentul s'a arătat prielnic: în vreme ce lipsea de acasă stăpâna, au strâns toate bijuteriile şi o casetă cu 30.000 lei.

Spre a îndepărta orice bănuială, servitoarea se lasă legată de mâini şi de picioare.

Ca să isbutească mai bine „invenţia", se sgârie pe obraz şi se vopseşte pe toată faţa cu sânge proaspăt.

Tovarăşul a ridicat valorile şi dus a fost.

Fireşte adevărul a eşit la lumină, complicele a fost prins şi valorile redate păgubaşei. Numai borfaşii, între santinele, au luat drumul puşcăriei.

Vietăţi cum sunt, cu semne omeneşti: înţelegere, văz, auz, mâini şi picioare, eşi-vor de acolo oameni? Greu de bănuit. Şi mai ales greu de crezut.

Sufletul legionar nu are înţelegere pentru asemenea bube ale societăţii. Ele trebuesc tratate cu fierul roşu — oriunde s'ar afla.

JURNAL „DE BORD"

La 2 Ianuarie 1940 brigada IV-a descopere şi arestează pe indivizii Sava Maslovici — zis Lică, Jean Maslovici şi Elena Maslovici — autorii furtului sumei de 160.000 lei de la d. Grigore Hostenau în intrarea Cometa.

Tot la 2 Ianuarie — vezi bine, după sărbătorile revelionului — sunt prinşi borfaşii Iosef Carniol şi Virgil Berceanu cari au furat 120.000 lei dela d-na Anastasia Rădulescu din strada Labirint 135.

*

La 12 Ianuarie intră la rând spărgătorii Lipa Moldavschi, Iţic Schuster, Herş Kalman şi Leib Steinberg — autori a 20 de spargeri de îmbrăcăminte, lingerie şi bijuterii de mare valoare.

*

La 28 Februarie au fost arestaţi indivizii Savainea Marin şi Vasilica Vetezi, — cunoscuţi spărgători, autori a 8 furturi prin spargere de bijuterii, lingerie şi îmbrăcăminte de valoare.

*

La 9 Iunie a fost prins „cu mari sacrificii" spărgătorul Cojocaru Ion zis Limbuţă de 21 ani care mai suferise o condamnare de 5 luni pentru furt.

*

Altul, la 6 Decembrie, Spulbereanu — hoţ şi escroc abil, reuşise să capete încrederea unei doamne căreia i-a prădat bijuteriile în valoare de 6 milioane lei!

Numai cinci zile au trecut dela făptuirea furtului şi poliţia a pus mâna pe el la Ploeşti

*

La 19 Decembrie 1940, au fost arestaţi indivizii Eugen Georgescu — zis Petre Neamţu — fost condamnat pentru furt, în total 11 ani Isidor Schwartz, zis Negreanu, autorii mai multor furturi cu spargeri

VANATOR DE ZESTRE ŞI OFIŢER DE OCAZIE

Şi altele, mereu altele. Cari de cari mai deochiate.

Escrocul Anton Brebenescu şi-a ticluit o legitimaţie de „chestor de poliţie" — nici mai mult, nici mai puţin! Mergea de-adreptul la ţintă. Ba chiar şi-a tipărit delegaţie cu peceţi şi documente, având „atribuţii" de „inspecţii" de „ordin financiar" pe întreaga ţară, cu drept de călătorie gratuită pe C. F. R.

„DOMNUL DOCTOR"

Profesor, doctor şi inginer — toate deodată! Ion Pârlog s'a deşteptat peste noapte, crezând că poate prosti pe negustori. Intre ei şi-a ales câmpul de „activitate".

Dar toate isprăvile acestea se află şi cad escrocii, pungaşii şi spărgătorii ca muştele în plasa judecăţii.

Nu îngădue nimeni fapta urâtă şi nedreaptă.

Inţeleagă odată toată lumea că nu se poate trăi din necinste şi murdărie.

In legile penale trebueşte învârtit un şurub undeva, pentruca pedepsele să dea, într'adevăr roade curăţitoare. Cei cari nu pot fi oameni, nu au ce căuta în rândul oamenilor. Dar nici la închisoare unde se găsesc şi alţi păcătoşi cari se mai pot îndrepta, dacă li se arată cărările dreptăţii şi ale muncii.

VEAC DE AŢA SUBŢIRE

In ziua dela 7 Noembrie este însemnată o întâmplare de amară tristeţe. Iată faptul fără comentarii: „eri dimineaţă la ora 7 tânărul Corneliu V., în vârstă de 19 ani şi-a tras un foc de armă în cap. Glonţele a pătruns prin partea frontală dreaptă şi a eşit prin partea parietală stângă. In stare de comă a fost transportat la Spitalul de Urgenţă unde a încetat din viaţă.

Din primele cercetări făcute s'a putut stabili că nefericitul tânăr şi-a pus capăt zilelor din cauza căderii la examenul de admitere în Şcoala Politechnică.

Sinucigaşul n'a lăsat nici o scrisoare. Nu sunt bănueli.

Din ordinul procurorului de serviciu, cadavrul a fost încredinţat familiei"...

SE SGUDUE PAMANTUL DIN ADANCURI

Venit asemeni unei pedepse cereşti, pentru răutatea şi îndepărtarea noastră de Dumnezeu, cutremurul din noaptea zilei de 9 Noembrie a semănat multă jale şi ruină pe întreg cuprinsul ţării.

Capitala, oraşul cel mai viu, dar în acelaş timp şi locul celor mai multe desmăgiri şi dureri, a fost crunt lovită. Unul din blocurile din inima Capitalei, care-şi ridica semeţ fruntea către cer, s'a frânt şi apoi s'a prăbuşit nerămânând din el decât un hidos morman de moloz, sub care şi-au găsit moartea năprasnică 126 locatari ai blocului, prinşi de zguduirile cutremurului în timpul somnului

Din groaznica prăbuşire au scăpat doar 42 persoane care locuiau la etajele superioare.

Din prima clipă a marei nenorociri, sute de braţe legionare, venite din toate unghiurile ţării, au depus o muncă formidabilă pentru a putea salva ceea ce se mai putea. Timp de 15 zile, într'o încordare supra omenească, continuă, cămăşile verzi au răscolit cu mâinile zeci de mii de tone de moloz spre a scoate la iveală cadavrele celor atât de nemilos loviţi de soartă şi a găsi sub dărâmături averile strânse cu atâta trudă.

Cutremurul a sgudit oraşul din temelii. N'a rămas stradă pe care să nu fie stricată vre-o clădire.

Turle de biserici, acoperişuri de ţiglă, s'au fărâmiţat ca pulberea drumului.

Târguşorul podgoriilor, Panciu, a fost şters de pe faţa pământului ţărei. Prin Galaţi, Tecuci, Focşani, Buzău, Prahova s'au prăbuşit gospodării întregi cu miile.

Pretutindeni braţele legionare, armatele română şi germană au împlinit muncă uriaşă de adăpostire.

SLAVĂ ŢIE DOAMNE

Anul întâmplărilor se desparte în două: până la revoluţia legionară încărcat de putreziciune şi desfrâu; de-atunci încolo — raze de lumină pentru cei cari au ochi de văzut şi urechi de auzit.

Au vrut Tăriile Cereşti ca după pedeapsa crâncenă să vie popas de credinţă şi mântuire. Zilele şi săptămânile cari s'au scurs au arătat raze de soare, toamnă caldă şi îndelungată pentru întemeierea gospodăriilor distruse.

Ajutorul Legionar a luptat aprig. A dat una dintre marile bătălii.

Cuvântul Comandantului a fost înţeles şi ascultat.

„Peste noroiul de eri se aşterne omătul alb cu nădejdile Primăverii care va veni — fără îndoială.

Alţi oameni, alte vremuri!...

N. N. Matei

Cu Steaua

POLITICA INTERNAŢIONALĂ IN 1940

FAP TE

FUEHRERUL HITLER

PACTUL TRIPARTIT

IMPARATUL JAPONIEI

CONCLUZII

DUCELE MUSSOLINI

LA VEST

LA NORD

Tipuri din Ţara Oaşului

LA EST

LA SUD-EST

ANUL HOTĂRÂTOR AL RĂZBOIULU

Fazele luptei germane pentru eliberarea Europe de sub influenţa Angliei

OFENSIVA PE FRONTUL DE VEST

A DOUA FAZA A ATACULUI GERMAN

PARTICIPAREA ITALIEI

GERMANA CA LIMBĂ UNIVERSAL

de Dr. FRANZ THIER

Din toată lumea

DACĂ MAREA BRITANIE AR FI INFRÂNTĂ STATELE UNITE AR TRĂI INTR'O STARE DE AMENINŢARE CONTINUĂ

a declarat preşedintele Roosevelt in discursul pronunţat Duminică la Radio

WASHINGTON, 30 (Rador). — ...edintele Roosevelt a inceput dis-...sul său de Duminică seara, ros-... „la gura sobei", că nu va vorbi ...despre războiu ci despre securita-...tea naţională, căci scopul cel mai ...de seamă al preşedintelui vostru ...este de „a vă feri pe voi, pe copiii ...voştri, pe nepoţi şi strănepoţi, de ...războiu pentru menţinerea in-...dependenţei americane.

...Poporul american a făcut faţă ...din 1933 cu realism. Să facem ...acestei noui crize cu acelaşi ...realism. Niciodată, din vremea răz-...boiului de succesiune, civilizaţia a-...mericană nu a fost ameninţată ca ...acum.

PACTUL TRIPARTIT

...Oratorul a examinat apoi semna-...rea pactului tripartit la Berlin, prin ...care două naţiuni din Europa şi ...una din Asia s'au unit impotriva ...Statelor Unite, pentru cazul când ...acestea le-ar sta in cale. Dar nu ...trebue să se uite tendinţele de do-...minare ale acestor puteri şi decla-...raţiile că regimurile lor nu se vor ...putea acomoda niciodată cu lumea ...democratică. Cu alte cuvinte, pute-...rile Axei proclamă că nu poate să ...existe pace, până la urmă, intre fi-...lozofia lor de guvernare şi a noa-...stră.

...Statele Unite nu au nici dreptul ...nici motive să sprijine cuvinte de ...pace până in ziua când va exista ...dovada clară de a renunţa la orice ...gând de dominaţie şi de cucerire a ...lumii.

...Forţele unite impotriva libertăţii ...sunt ţinute departe de ţărmul ame-...rican. Ele sunt oprite de englezi şi ...în timp ce japonezii sunt anga-...jaţi intr'o mare luptă cu China.

...Există americani care cred că răz-...boiul din Europa şi din Asia nu ...ne priveşte, dar este de un interes ...vital pentru noi ca aţâţătorii la războiul din Europa şi Asia să nu obţină controlul oceanelor cari duc spre emisfera noastră.

RAPORTURILE AMERICANO-ENGLEZE

După ce s'a referit la doctrina lui Monroe, preşedintele a declarat că intre Statele Unite şi Marea Britanie există raporturi de bună vecinătate, intre cari orice diferend poate fi soluţionat in mod paşnic. Nu există pentru primejdie de a fi atacaţi atâta timp cât Marea Britanie rămâne cea mai puternică naţiune in Atlantic. Dacă insă Marea Britanie ar fi infrântă, puterile Axei ar controla Europa, Asiai Africa şi Australia, precum şi mările, aşa incât Statele Unite ar trăi intr'o stare de ameninţare continuă, atât in domeniul economic, cât şi in domeniul militar.

Pentru a putea supravieţui intr'o asemenea lume ar trebui să ne prefacem in mod permanent intr'o putere militaristă, intemeiată pe o economie de războiu.

Acelor cari cred că oceanele mai constitue o securitate le spun că ele nu mai sunt atât de largi ca pe vremea navelor cu pânză. Chiar de pe acum posedăm avioane care pot sbura din Statele Unite in Marea Britanie şi inapoi, fără a se alimenta cu carburanţi.

In cursul ultimei săptămâni, numeroase persoane mi-au comunicat ce ar dori să declar in astă seară. Aproape toate şi-au exprimat dorinţa de a auzi adevărul, oricât de gravă ar fi situaţia. Totuşi, o telegramă, care exprimă atitudinea unei mici minorităţi, ce nu vrea să vadă şi să audă nimic rău, deşi ştie, in fundul sufletului, că răul există, mi-a cerut cam următoarele: „Vă rugăm, domnule Preşedinte, nu ne infricoşaţi, comunicându-ne fapte".

Primejdiile ce există pentru Statele-Unite

...Vorbind deschis trebue să afirm ...că există o primejdie in faţa noastră. ...Ştim că nu putem scăpa de primej-...die sau de teamă, intrând in pat şi ...acoperindu-ne cu plapoma.

...Preşedintele a infăţişat apoi situa-...ţia ţărilor care au fost ocupate şi a ...arătat cât de şubred este temeiul ce ...se poate pune pe convenţii.

...Sunt convins că politica pe care o ...realizez reprezintă riscul cel mai ...mic pentru prezent şi speranţa cea ...mai mare intr'o pace mondială în ...viitor.

...După ce a arătat primejdiile ce ...le-ar putea ivi pentru Statele Unite ...in cazul când ele nu şi-ar păstra uni-...tatea internă, d. Roosevelt a decla-...rat că nicio putere şi nicio combi-...naţie de puteri nu vor putea micşora ...hotărîrea Statelor Unite de a conti-...nua politica pe care şi-au fixat-o.

...Oratorul a criticat apoi părerea a-...celor cari preconizează o politică ...de asociaţie cu puterile axei şi adop-...tarea metodelor lor politice. După o ...aspră critică a puterilor totalitare, ...preşedintele a adăugat:

...Ţinând seamă de prezent şi viitor ...spun poporului american că sunt ...mai puţine riscuri ca Statele ...Unite să fie implicate in acest răz-...boiu dacă facem de pe acum tot ce ...putem spre a ajuta ţările care se e-...xpun impotriva ţărilor axei, decât ...dacă am lăsa ca ele să fie infrânte.

...Trebue a fi cu desăvârşire cinstiţi ...faţă de noi inşine, trebue să admi-...tem că orice cale am urma cuprin-...de riscuri. Cred insă, ca şi marea ...majoritate a poporului nostru că ...politica pe care-l propun cuprinde ...cele mai puţine riscuri.

...Popoarele europene, care se află ...in luptă, nu ne cer să intrăm în ...războiu alături de ele, ci ne cer ...material de războiu, avioane, care de ...luptă, tunuri şi vapoare, care să le ...dea putinţa de a lupta ele insele. ...Trebue să le trimitem arme în can-...tităţi suficiente şi destul de repede ...pentru ca suferinţele războiului să ...fie cruţate şi copiilor noştri.

...După ce a făcut elogiul rezisten-...ţei britanice, preşedintele a decla-...rat: „Nu există vreo cerere ca să ...trimitem un corp expediţionar ame-...rican. Nu există nicio intenţie a ...vreunui membru oarecare al guver-...nului american de a trimite vreun ...asemenea corp expediţionar".

EVITAREA RĂZBOIULUI

...Politica noastră are drept scop să ...evite participarea ţării noastre la ...războiu. Dar lupta democraţiei este ...şi a noastră şi ea trebuie ajutată şi mai ...mult prin reînarmarea Statelor ...Unite şi trimiterea unui cât mai în-...semnat material de război pentru ...cei cari se află pe linia frontului. ...Aceasta nu constitue o încălcare a ...neutralităţii, după cum nici trimi-...terea de oţel, minereu, petrol şi alte furnituri in Germania de către vecinii ei nu constitue un act potrivnic neutralităţii.

Ajutorul pentru Marea Britanie nu este o chestiune de sentiment, ci de politică militară realistă, intemeiată pe părerea experţilor noştri militari.

Oratorul s'a ocupat apoi de probleme de ordin intern, făcând apel la cei interesaţi să se pună in slujba unei sporiri a producţiei de material de războiu.

Nu trebue să ne temem, a adăugat preşedintele Roosevelt, de consecinţele viitoare ale unui excedent de utilaj industrial. Dispunem de oameni, de elemente technice, de capitaluri şi mai presus de toate, de voinţă, pentru a realiza programul nostru de inarmare.

Pe măsură ce avioanele, tunurile şi vapoarele vor ieşi din uzini, vom stabili modul de intrebuinţare, partea ce va fi trimisă in străinătate şi cea care va trebui păstrată pentru nevoile noastre militare. Trebue să lucrăm cu aceeaşi hotărîre şi cu acelaş spirit de sacrificiu de care am dat dovadă, dacă am fi in războiu.

OPTIMISM

Examinând apoi şansele de războiu, preşedintele Roosevelt a declarat că optimismul său se intemeiază pe cele mai noui şi bune informaţii.

Nu am avea nici o scuză de o fi defetişti. Avem toate motivele să sperăm.

Am convingerea adâncă că poporul american este hotărît a face acum o sforţare mai puternică decât oricând spre a spori producţiunea noastră de material de apărare şi a inlătura astfel orice ameninţare.

In calitate de preşedinte al Statelor Unite cer această sforţare naţională. O cer in numele acestei naţiuni pe care o iubim, o cinstim şi pe care suntem mândri că avem privilegiul de a o servi. Fac apel la poporul nostru cu o incredere absolută că cauza noastră comună va fi incununată de succes.

D. ROOSEVELT ŞI-A REDACTAT DE 7 ORI DISCURSUL

WASHINGTON 30 (Rador). — Preşedintele Roosevelt a lucrat până Duminică seara târziu la pregătirea discursului său, după ce il redactase de şapte ori.

Intenţia sa era ca discursul să ţină exact o jumătate de ceas, dar cu toate revizuirile repetate nu l-a putut reduce la mai puţin de 3900 cuvinte pe care lea rostit in 40 minute.

Preşedintele Rooselvelt a vorbit din salonul diplomatic al Casei Albe in faţa unei baterii de microfoane, instalate pe un mic biron.

„BULGARIA ŞI GERMANIA"

SOFIA, 30 (tp). — Intr'un articol intitulat „Bulgaria şi Germania" d. Ivan Platşkoff declară, că soarta politică a Bulgariei este strâns legată de Germania şi că triumful Germaniei va insemna deasemenea şi triumful Bulgariei. Dat fiind că in conducerea Bulgariei spiritul şi cultura germană predomină, este un avantaj decisiv pentru Bulgaria

OPERAŢIILE DE RĂZBOI IN CHINA IN ANUL 1940

Darea de seamă a Marelui Cartier japonez

TOKIO, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei D.N.B. transmite:

Serviciul de presă al marelui cartier japonez publică o dare de seamă asupra operaţiilor de războiu in China in anul 1940.

Acest an a fost caracterizat printr'o rezistenţă mai mică şi o micşorare a spiritului de luptă al chinezilor.

Pe când in anul 1939, chinezii mai opuneau o rezistenţă indârjită, luând in mai multe rânduri iniţiative ofensive, in anul 1940 ei nu au atacat decât in Ianuarie, ca o continuare a operaţiilor de iarnă, şi in luna August când s'au inregistrat două acţiuni ofensive in China de Nord.

Până in Ianuarie 1940, japonezii au avut 14.131 morţi, astfel incât totalul morţilor japonezi dela isbucnirea conflictului in China se ridică, inclusiv cei căzuţi la Nomonhan, la 101.899. Pierderile chineze dela isbucnirea războiului sunt evaluate la 3,5 milioane, din cari 1,8 milioane au fost găsiţi pe câmpurile de luptă.

Raportul cartierului general japonez mai arată că guvernul din Ciungking nu este in măsură să reziste decât graţie ajutorului pe care-l primeşte din partea Angliei şi al Statelor Unite, aşa incât este absolut necesar să se exercite o presiune japoneză şi mai mare asupra regimului din Ciungking.

Japonia, inchee raportul, este hotărîtă să continue pe calea pe care şi-a ales-o.

ACTIVITATEA AVIAŢIEI ITALIENE PE FRONTUL ALBANEZ

BELGRAD, 30 (tp). — Corespondentul ziarului „Vreme" comunică dela Ochrid depe frontul albanez, că zăpada atingând pe alocurea o înălţime de doi metri impiedică şi ingreunează aproape orice acţiune pe acest front. Totuşi toate atacurile elene au fost respinse cu succes, de italieni. Cu tot timpul neprielnic aviaţia italiană a fost foarte activă bombardând neincetat poziţiile greceşti.

COMUNICAŢIILE CU LONDRA PRIN CABLU SUNT INTRERUPTE

NEW-YORK, 30 (Rador). — Comunicaţiile radiotelegrafice cu Londra, intrerupte Duminică seara, au putut fi reluate după două ore şi jumătate de intrerupere.

Comunicaţia cu Londra prin cablu continuă să fie intreruptă.

Toate comunicaţiile directe cu Londra au incetat Duminică, pe la ora 20 (ora New-York), după ce se produsese marele atac aerian german contra Londrei.

RAPORTURILE FRANCO-GERMANE SUNT NORMALE

VICHY, 30 (Rador). — Agenţia „Havas" transmite:

Cercurile autorizate consideră drept o manevră ştirile răspândite in străinătate cu privire la raporturile franco-germane.

Călătoria amiralului Darlan in zona ocupată, in Ajunul Crăciunului, s'a desfăşurat in cadrul schimburilor de vederi dintre Reich şi Franţa D. de Brinon, contrar informaţiilor străine, se găseşte tot la Paris.

Şedinţa de Sâmbătă a consiliului de miniştri a decurs normal: guvernul se ocupă in principal de problemele de ordin intern, in special de punerea la punct a bugetului. El a numit un comitet bugetar, care examinează proectele diferitelor departamente. Se crede că bugetul va fi intocmit numai pe timp de trei luni

CIOCNIRE INTRE UN VAS ENGLEZ ŞI DOUĂ ITALIENE

BUENOS AIRES, 29 (Rador). — Corespondentul agenţiei Stefani transmite:

Cargobotul britanic Thisp Egorn s'a ciocnit cu vasele italiene „Principessa Maria şi Cervino, pricinuind pagube uşoare.

Nu se inregistrează nici o victimă.

ITALIENII SUNT SIGURI DE VICTORIE

NEW-YORK, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei Ştefani transmite:

Ziarul „New-York Times" publică un articol in care subliniază increderea italienilor in rezultatul final al războiului actual.

Intr'o corespondenţă primită din Roma, ziarul arată că nu se poate inţelege pe ce anume pot englezii să-şi intemeieze speranţa lor că in Italia ar putea să se intâmple ceva, date fiind increderea pe care poporul italian o are in regimul fascist, perfecta soliditate a acestuia şi marea disponibilitate de produse alimentare, suficiente pentru acoperirea nevoilor naţiunii italiene, care se găseşte in condiţiuni mult mai favorabile decât alte ţări implicate in conflict, cum este cazul Angliei.

O MACARA CU 5000 KGR. ARUNCATĂ IN AER DE EXPLOZIA UNEI LOCOMOTIVE

MADRID, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Cazanul unei locomotive a făcut explozie, din cauza supraîncălzirii, in gara Malaga. Un fochist a fost omorît.

Clădirea gării a fost grav avariată.

Explozia a fost atât de puternică incât a aruncat in aer o macara cu o greutate de 5.000 kgr. Macaraua a căzut pe bordul vaporului de comerţ „Santa Flenta", care se afla ancorat in port. Puntea vaporului a fost grav avariată.

POLITICA EXTERNĂ A BULGARIEI RĂMÂNE NESCHIMBATĂ

SOFIA, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei DNB transmite:

Ziarele bulgare de Luni dimineaţa publică cuvântarea pe care d. Popoff, ministrul Afacerilor Străine, a ţinut-o in Sobranie, cu prilejul votării bugetului Ministerului de Externe.

Rezultă din cele publicate că d. Popoff a subliniat in declaraţiile sale că politica externă bulgară rămâne neschimbată.

D. Popoff a arătat, in primul rând, că dela ultimul discurs al Tronului, in care au fost infăţişate directivele principale şi ţelurile politicii externe bulgare, nu s'au petrecut evenimente insemnate care să fi făcut necesară o abatere dela ele.

Calea politicii externe bulgare duce spre apărarea ţării şi susţinerea intereselor poporului bulgar.

Oratorul a mulţumit Sobraniei pentru increderea manifestată prin votarea bugetului şi a incheiat ridicându-se impotriva „vocilor de pe stradă", care vor să influenţeze politica guvernului.

DEPOZIT DE DINAMITĂ DESCOPERIT LA NEW-YORK

NEW YORK 30. (Rador). Corespondentul agenţiei „Stefani" anunţă:

Un mare depozit de cartuşe de dinamită a fost descoperit de către poliţie intr'un rezervoriu de apă la New York.

BARDIA REZISTĂ CU VITEJIE ATACURILOR BRITANICE

LISABONA, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei Stefani transmite:

Presa portugheză subliniază faptul că chiar din ştirile pornite din sursă engleză rezultă că localitatea Bardia rezistă cu vitejie in faţa atacurilor britanice.

Trupele italiene luptă cu mare tenacitate, dovedind astfel din nou spiritul de sacrificiu şi marele eroism ce le insufleţeşte.

Ziarele portugheze declară că rezistenţa dela Bardia constitue o admirabilă pagină din istoria războiului actual.

STRATEGIA DE DILETANŢI A AVIATORILOR ENGLEZI

BERLIN, 30 (Rador). — Avioanele britanice au atacat, in repetate rânduri, portul Lorient din nordul Franţei, care constitue una din numeroasele baze germane marine şi aeriene de pe Canalul Mânecii.

Agenţia D. N. B. află, ca o dovadă impresionantă a efectului apărării germane la Lorient, că foarte multe resturi de avioane engleze sunt împrăştiate acolo.

Un nou avion britanic de bombardare, care voia să arunce bombe pe o importantă instalaţie militară, a fost doborit curând după apariţia sa.

De partea germanilor este considerat caracteristic pentru strategia de diletanţi a englezilor, faptul că englezii trimit avioane izolate impotriva unui front urias de mii de kilometri de blindaj, pe când atacurile sistematice in massă ale armei aeriene germane prefac in cenuşă un centru militar insemnat al Angliei după celălalt.

INCENDIU PE BORDUL VAPORULUI „MONT AGEL"

GENEVA, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei D.N.B., după o ştire primită din Vichy, anunţă că in portul Marsilia s'a declarat Duminică după amiază un mare incendiu pe bordul vaporului „Mont Agel".

Un vapor amenajat special pentru stingerea incendiilor a venit imediat in ajutorul vaporului „Mont Agel", incepând operaţiile pentru salvarea vaporului. Deocamdată nu se poate preciza dacă vaporul „Mont Agel" va putea fi salvat.

INTERZICEREA FILMULUI „MARELE DICTATOR" IN BRAZILIA A PROVOCAT CONSTERNARE

BUENOS AIRES, 30. (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" anunţă:

Interzicerea de a se reprezenta filmul „Marele Dictator" a provocat o adevărată consternare in rândurile presei şi cercurilor antifasciste.

Autorităţile municipale au dat publicităţii un comunicat in care se arată că interzicerea reprezentării filmului a fost cerută de poliţie, in urma sugestiei preşedintelui Republicei, căruia ministrul afacerilor străine i-a raportat obiecţiunile intemeiate, formulate de ambasadorul Italiei.

Modul cum a fost lichidată această chestiune, care a provocat comentarii chiar şi in republicile limitrofe, scoate in relief importanţa activităţii desfăşurată de reprezentanţa diplomatică italiană.

BOMBELE ARUNCATE ASUPRA ELVEŢIEI SUNT DE FABRICAŢIE ENGLEZĂ

BERNA, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Săptămâna trecută, Londra a incercat prin numeroase informaţii, să dea impresia că piloţi germani in avioane capturate dela englezi ar fi aruncat asupra Elveţiei bombe engleze găsite la Dunkerque.

„Baseler National Zeitung", in numărul 596 din 21 Decembrie 1940, anunţă că o bombă neexplodată, aruncată de englezi, purta o inscripţie a fabricii din care rezultă că a fost fabricată in luna August 1940, adică două luni după reimbarcarea englezilor la Dunkerque.

D. FILOFF LA REGELE BULGARIEI

SOFIA, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. comunică:

M. S. Regele Boris al Bulgariei a primit Duminică in audienţă pe d. Filoff, preşedintele consiliului de miniştri, care l-a făcut o dare de seamă asupra situaţiei.

Cercurile bine informate declară că in ziua de 1 Ianuarie d. Filoff va adresa un mesagiu către poporul bulgar.

In acest mesagiu, care va fi transmis de postul de radiodifuziune din Sofia, primul ministru al Bulgariei se va ocupa, intre altele, şi de principalele evenimente ce s'au produs in cursul anului 1940.

DISTRUGEREA LONDREI NU MAI POATE FI PUSĂ LA INDOIALĂ

Scrisoarea unui englez publicată in presa americană asupra situaţiei Capitalei britanice

NEW-YORK, 29 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

„New-York Post" publică scrisoarea unui englez, din care, printre rânduri, se poate citi efectul dezastruos pe care il au asupra Londrei atacurile aeriene.

Autorul acestei scrisori, care se afla in week-end la Londra, scrie că in prima noapte a dormit in tunelul metro-ului, iar a doua noapte in beciurile amiralităţii.

Londra a suferit enorm, iar distrugerea se pare a nu mai putea fi pusă la indoială. Alimentele sunt foarte scumpe. Raţia de unt pe săptămână este de 2 uncii (56 grame). Ceaiul se obţine cu mare greutate, iar lămâile sunt rare şi scumpe.

Comunicaţiile in Londra prezintă pericole.

Luând autobuzul se poate ajunge la locul dorit, insă acest loc, de multe ori prezintă cu totul alt aspect decât cel din ziua precedentă.

Nu se ştie niciodată dinainte, care va fi traiectul autobuzului. Adesea acest autobuz trebue să facă ocoluri de mai multe leghe [illegible] traiectele cari in timp [illegible] 20 de minute, se face foarte adesea trei sferturi de oră.

De asemenea, foarte adesea, trebueşte să se facă ocoluri prin străzi strâmte, pe cari altădată nu circulau marile autobuze.

DECLARAŢIILE MINISTRULUI DE RĂZBOI AL JAPONIEI

TOKIO, 30 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" anunţă că generalul Tojo, ministrul de Războiu al Japoniei, inapoiat dintr'o călătorie in China de Nord, a declarat că este convins de o apropiată soluţie a problemei chineze. Activitatea de reorganizare şi reconstrucţie a Chinei se şi află in curs, in strânsă cooperare cu japonezii.

Ministrul de Războiu a exprimat apoi recunoştinţa ţării intregi faţă de soldaţii japonezi, cari luptă din [illegible] mări.

ULTIMA ORA

„ANUL CARE SFÂRȘEȘTE A FOST AN DE PRĂBUȘIRE ȘI DE ISPĂȘIRE“

„Anul care începe este un an de răscruce și de reînviere“

Cuvântul d-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, în pragul noului an

ROMANI,

In noaptea aceasta sfântă, aș voi să fiu pretutindeni, să fiu lângă fiecare dintre voi.

Să intru creștinește în tinda casei tale, SATEAN TRUDIT, ca să-mi încălzesc cugetul la focul care pâlpâe în vatra ta săracă și credincioasă. Să-ți desmierd pruncii, să-ți privesc cu mândrie feciorii, pe care se reazimă toată puterea de viață a ta și a Neamului. Ca să poți înțelege că tu ești Țara, că de hărnicia și credința ta și a copiilor tăi atârnă bogăția și viitorul Patriei.

MUNCA ȘI CREDINȚA ÎNALȚĂ

Să bat la ușa ta măruntă, MUNCITOR SBUCIUMAT, și să-ți întind o mână caldă de frate, ridicat și el prin muncă și prin trudă. Ca să simți că munca ta este înțeleasă, că mă zbat pentru mulțumirea ta și a familiei tale împovărate. Această mulțumire va veni prin înfrățirea tuturor, prin munca noastră laolaltă, prin înțelegere și ascultare și nu pe căile urei sau ale prăbușirii altuia. Fiindcă munca și credința înalță, pe când invidia și ura surpă. Și tot gândul meu este să te înalț prin grije curată și creștinească față de tine și de ai tăi.

Să urc treptele casei tale, BOGATULE, ca să știi că averea ta ne e scumpă — dacă este curată — fiindcă e a Țării. Că bucuriile casei tale, pe care alții nu le au, ne încredințează că din propria ta conștiință și înțelegere ne vei ajuta să facem din bucuria ta, bucuria altora.

Să intru în casa ta împodobită de gânduri, CARTURARULE, ca să îți poți da seama că tăcuta ta suferință și îndârjita ta așteptare nu sunt fără izbândire. Că apostolatul tău la școală, la altare, în dregătorii, nu este o risipă de faptă necântărită, neînțeleasă. Că pe gândurile și sufletul tău se reazimă toată încrederea noastră, toată puterea noastră de îndrumare și de creațiune.

Să pătrund, ca un duh nevăzut, în cazărmi, acolo unde dormiți voi, OSTAȘI SCUMPI, braț de oțel al Țării, și ca un părinte cu neliniștită iubire să-mi lipesc buzele pe frunțile voastre strânse pentru ca să puteți pricepe că asprimea adevărată din grije și iubire pleacă.

INȚELEGERE ȘI IUBIRE

Ași voi mai ales, Români, frați dragi și încercați, să simțiți toți că astăzi mă străduesc să fac să se cârmuiască cu înțelegere și iubire, iar nu cu trufie și asprime.

Că toată râvna mea este să vă sting suferințele și să vi le îndrept, cu toată credința mea în Dumnezeu și în oameni.

Știu că tu, sătean trudit, n'ai plug și n'ai haine, că fierul e scump pentru punga ta goală și bumbacul nu-ți ajunge ca să-ți îmbraci copiii; că pământul ți-a rodit puțin și gurile casei tale sunt multe.

Știu că tu, meșteșugar chinuit, nu-ți poți îndestula nevoile cu greul muncii tale; că râvnești să nu-ți mai vezi copiii ofiliți și să-ți știi fruntea despovărată de griji și sărăcie.

Știu că tu, bogatule, ești turburat fiindcă ai voi pace și liniște pentruca să ai siguranța bunurilor tale și mulțumirea averii pentru urmașii tăi.

Și tu, cărturarule, care ai tăcut eri și taci și astăzi, știu că aștepți ceasul când Țara să-ți cinstească mintea, Neamul să-ți prețuiască sufletul și Statul să-și întemeieze soarta pe rostul tău de cârmaci al cugetelor și nu să te umilească izgonindu-te dela luptă sau trudindu-ți viața în umilirea sărăciei.

Iar tu, Armată dragă, ofițeri și ostași, știu că ai voi să-ți speli fruntea de rușinea înfrângerii și să meriți umbrele părinților și strămoșilor care au știut muri.

Un fir de lumină în întunericul suferințelor

Vă înțeleg toate așteptările, fiindcă sunt și ale mele.

Din zori și până în zori, mă străduesc să aduc un fir de lumină în întunericul suferințelor noastre.

Trebue însă să înțelegeți cu toții că numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea prin minuni de fulger, și eu nu sunt decât om.

Am primit pe umerii mei povara Statului în ceasurile cele mai zbuciumate:

Dinastia zdruncinată și hulită; granițele trădate și prăbușite; sute de mii de români izgoniți din vetrele lor cotropite și aruncați pe drumul desnădejdei; pierderea bogățiilor și veniturilor unei treimi din teritoriul Țării; sporirea sarcinilor pentru sprijinirea izgoniților, a funcționarilor și instituțiilor pribege; nici un sprijin serios din afară, urmare a unei politici de nesinceritate față de toți și izolarea Țării, neînțeleasă de nimeni și lovită de toți; descompunerea morală și pierderea autorității Statului prin greșelile pe cari le cunoașteți prea bine; o luptă aprigă între generații și anihilarea forțelor politice care ar fi putut constitui un reazem al ordinei; un an agricol rău cu toate apăsările sărăciei, cu lipsa totală a aprovizionării orașelor și regiunilor de munte; în sfârșit, pedeapsa destinului, prin cutremurele pustietoare care au lovit pe atâția dintre noi.

ROMÂNI,

In această noapte de adevăr, de credință și de lumină nouă, nu vă cer decât o judecată dreaptă.

Nu vă cer gânduri de răsplată.

Dar vă cer să înțelegeți că am făcut tot ceeace un om sprijinit de Dumnezeu putea face.

Am întărit Dinastia, curățind Tronul de pete umilitoare și treptele lui de slugi nevrednice.

Am întărit poziția Țării, sprijinind-o pe înțelegerea cu trei din cele mai mari și mai puternice imperii ale lumii, o înțelegere sigură și demnă, care să ne dea liniștea și să ne asigure propășirea viitorului în onoare.

UN MARE ACORD ECONOMIC

Am făcut un mare acord economic, sprijinit de Führer, ca să pot reface tot inventarul agricol al Țării, să dăm țăranilor pluguri și tractoare, să întemeiem o industrie agricolă și să ne punem în valoare bogățiile, refăcând și drumurile noastre.

Am sprijinit și așezat pe toți refugiații și instituțiile izgonite din teritoriile sfâșiate, expropriind 56.000 hectare pentru a da rosturi de viață celor pribegi și dându-le ajutoare în bani tuturor.

Am repus Statul, pe cât am putut, pe baze de cinste și de muncă și am dat justiției întreaga răspundere a condamnării marilor vinovați de distrugerea averii publice, smulsă din jertfa cetățenească, iar justiția a și pășit la îndeplinirea acestei sarcini.

Am luptat să împac generații, să folosesc energia creatoare a tineretului și să fac din regimul legionar o pârghie politică pentru sprijinul Statului pe tot ce este nobil și înălțător în tineret.

M'am străduit să înlătur toate consecințele anului rău agricol, aprovizionând regiunile sărace, controlând prețurile, stăvilind speculațiunile; și am făcut totul ca să ajut pe sinistrați, făcând legi și dând credite și ajutoare pentru reclădirea a tot ceeace a fost cu putință.

ECONOMII CUM N'AU MAI FOST

Și cu toate aceste jertfe, pot să vă spun că am realizat economii în bugetul Statului, așa cum nu s'a făcut altădată.

Toate înfăptuirile din această vreme vă vor fi astăzi aduse la cunoștință, ca să mă judecați, cei de bună credință, după ceeace am realizat.

După ce veți lua cunoștință de aceste împliniri, veți conveni, Români, că în trei luni de guvernare, am săvârșit tot ceeace un om putea săvârși, în împrejurări atât de grele.

S'au făcut, desigur, și unele greșeli. Cele mai multe sunt însă pornite din nerăbdarea, justificată până la un punct, de a înlătura cu un minut mai devreme umilințele și suferințele atâtor generații.

Am străbătut o revoluție

Nu cred însă să fie printre voi, Români, unul singur, care să creadă că Generalul Antonescu, — hărțuit între salvarea Țării și drumurile în străinătate pentru asigurarea viitorului, — ar fi putut împiedeca o greșală și n'a făcut-o.

Să nu uităm că eram pe pragul anarhiei și al ocupației straine și că am străbătut o revoluție.

N'am sacrificat nici onoarea, nici liniștea și nici viitorul Neamului. Atâta pot să vă spun. Cine este Român și om, mă poate înțelege.

ROMÂNI,

Aceste zile de reculegere creștinească vin ca să ne aducă aminte că Fiul Omului a coborît printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe și a murit ca să ne mântuiască.

Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mândrim.

Tu, Române, care ai stat până astăzi deoparte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii verigă de temei și statornicie.

Tu, Române, care ne-ai judecat până astăzi după interesele tale tulburate, după ambițiile tale neîmplinite, scutură-ți povara slăbiciunii.

SINGURA NOASTRA VANITATE

Dă-ți seama că nu ne cârmuește nici vanitatea, nici interesul, nici intriga; că le disprețuim pe toate. Și că singura noastră bucurie și singura noastră vanitate este Țara, este Neamul și veșnicia românească.

Tu, Române, care după ce ai cules lauri de desfătare pe ulițele luptelor politice și n'ai cugetat decât la tine și nu la aplaudatorii tăi; tu, care vii astăzi să ne judeci numai după trei luni de guvernare cu o moștenire tragică — atunci când ai avut ani de liniște și i-ai pierdut zadarnic; tu care te grăbești să ne condamni fiindcă drumul vanității îți este deocamdată închis, ai curajul și spune ce ai fi făcut cu destinul național dacă îl aveai în mâini în ceasurile acestea sfâșietoare și dacă crezi că a veghea asupra lui este astăzi o binefacere sau cea mai chinuitoare dintre poveri?

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor, este Patria, este veșnicia Neamului, și că acolo trebue să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Apel către tineret

Și tu, tânăr entusiast și dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănțuirea viforoasă a vârstei tale să spargi barierele și să îneci în uitare și blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere înfrățire între generații, cere îndreptarea prin înfăptuiri și nu prin răzbunare. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinței.

ROMANI

In această noapte, când fiecare ascultă din străfunduri o sfântă și grea poruncă lângă vatra datinelor, înțelegeți că și Patria este o vatră de credință, care așteaptă flacăra voastră de iubire, din arderea jertfei noastre.

Țara are nevoie de toate puterile

Uniți-vă, Români, în credință, în iubire și muncă.

Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale Neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe strădunța strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum suntem strâns uniți într'un Dumnezeu, să fim strâns uniți într'o Țară.

Ințelegeți că de aceea ne-am pierdut granițele și drepturile și onoarea, fiindcă n'am știut să ne unim la vreme și să ne îndreptăm unii pe alții.

Granițele unui Neam se zidesc întâi în suflete și mor tot în suflete, atunci când un popor nu știe să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea și forța Neamului aduc plinătatea drepturilor

Anul care sfârșește a fost un an de prăbușire și de ispășire.

Anul care începe este un an de răscruce și de reînviere.

In rosturile viitoare ale lumii, legați cu onestă onoare de ziditorii ei, — noi vom putea împlini, cu fapta noastră, nu numai reînvierea românească, dar un rost de civilizație europeană.

Scuturați frunțile de neliniște; pregătiți pepturile de jertfă; întăriți inimile de credință.

Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă.

Cu Dumnezeu înainte să strigăm, Români:

Trăiască Majestatea Sa Regele,

Trăiască Majestatea Sa Regina,

Trăiască România.

COMUNICAȚIILE IN JUGOSLAVIA SUNT INCĂ INTRERUPTE

BELGRAD, 30 (Rador). — Greutățile de comunicație din Serbia meridională, pricinuite de marile masse de zăpadă, nu au fost încă înlăturate.

După cinci zile de întrerupere, legătura de cale ferată între Veles și granița Bulgariei a fost restabilită. In schimb, de șase zile, orice legătură între Bitolia și Orchrida este întreruptă.

MINIȘTRII PLENIPOTENȚIARI AU PREZENTAT FELICITĂRI PAPEI

ROMA, 30 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. comunică: Papa a primit Duminică în audiență pe miniștrii României, Jugoslaviei, Venezuelei, Ungariei, Slovaciei și Lituaniei, acreditați pe lângă Sfântul Scaun, care i-au prezentat felicitări cu ocazia Anului Nou.

Sfântul Părinte va primi Luni în audiență pe însărcinații cu afaceri ai Perului, Irlandei, Uruguayului, precum și pe reprezentanții ordinului Suveran al Maltei.

SUCCESELE AVIAȚIEI ITALIENE

BERLIN, 30 (Rador). — Corespondentul agenției „Stefani“ transmite: Ziarele germane de Luni dimineața subliniază succesele înregistrate de flota italiană în strânsă colaborare cu aviația, relevând faptul că în timp de 15 zile italienii au scufundat vapoare britanice cu o deplasare totală de 56.000 tone.

In această perioadă italienii au scufundat, după cum s'a anunțat, patru crucișetoare engleze, având în total 27.000 tone.

Ziarul „Cuvântul“ urează tuturor cititorilor, prietenilor și colaboratorilor din toate colțurile pământului românesc ca 1941 să însemne un [illegible]

INDEPENDENȚA ST.-UNITE NU TREBUE SACRIFICATĂ

NEW YORK, 30 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. anunță:

Senatorul democrat Wheeler a adresat un mesagiu Asociației împotriva războiului, declarând că tinerimea Statelor Unite trebue să vegheze ca independența țării să nu fie sacrificată pentru a se face jocul celor care ațâță la războiu și al intervenționiștilor.

Propagandiști vicleni și bine plătiți pun azi din nou în circulație aceleași cuvinte de ordine ca și acum 20 de ani. Reprezentanții adevăratei democrații sunt numiți acum politicieni pacifiști, în scopul reducerii la tăcere a argumentelor rațiunii.

Apărarea este, desigur, necesară. Dar acum Statele Unite [...] pentru înarmare [...] liarde de dolari, cași cum ar fi [...] ba de cenți. Se cheltuesc [...] norme pentru o politică [...] pripită, fără ca să se explice [...] rului motivele pentru care se [...] cedează la înarmare și contra [...] rei puteri este îndreptată [...] sporire a forțelor.

CITY, - INIMA LONDREI DISTRUS DE AVIAȚIA GERMANĂ

Impresionanta relatare a agenției engleze Reuter

LONDRA, 30 (Rador). — Agenția Reuter transmite:

Un mare număr din cele mai celebre edificii din Londra au suferit stricăciuni în cursul atacului concentrat dat de aviația germană, în noaptea de Duminecă spre Luni, în cartierul istoric numit City.

In acest cartier, care constitue centrul comercial și financiar al imperiului britanic, sunt așezate și unele din cele mai frumoase monumente.

O adevărată armată de pompieri, de membri ai serviciilor apărării pasive și de voluntari civili au dat o luptă de câteva ceasuri împotriva miilor de bombe incendiare, care cădeau asupra acestui cartier. In unele momente se părea că, pe cât de repede erau combătute incendiile, pe atât de repede cădeau altele, aruncate în șirag, care explodau în aer, la o mică înălțime, împrăștiind bombele în toate direcțiile.

Toate începuturile de incendiu din City erau localizate la ora când funcționarii soseau la lucru. Primii sosiți au mai găsit încă echipe de pompieri, care supraveghea ruinele spre a preveni reaprinderea focului.

Celebra catedrală Saint Paul, care se află pe o înălțime în plin centru al City-ului, a scăpat ca prin minune. La un moment dat, catedrala era înconjurată de flăcările incendiilor din vecinătate, care nu au putut fi potolite decât în cursul nopții. Intre altele a suferit stricăciuni o clădire foarte apropiată, capodoperă a arhitectului Wren, din epoca Renașterei. Câteva bombe au căzut chiar asupra catedralei, dar au fost stinse repede de personalul acesteia.

Strada comercială Cheapside, care se află în apropiere, a avut foarte mult de suferit de pe urma focului.

Guildhall-ul a suferit deasemeni stricăciuni. Vreo opt bombe incendiare au aprins acoperișul. Primarul Londrei a petrecut toată noaptea alături de pompierii, cari făceau sforțări să stingă focul din Guildhall.

Printre alte edificii care au avut de suferit în City, se citează șase biserici, în deosebi, biserica Saint Bride, deasemeni operă a arhitectului Wren.

Obiectele de valoare din această biserică au fost salvate de intenden[...]tul unei case învecinate care a [...] truns în biserica cuprinsă de [...]

Vreo 17 bombe incendiare au [...] zut asupra unui muzeu, dar au [...] toate stinse înainte de a putea [...] voca incendii.

INCENDIU IN GARA ANHALT DIN BERLIN

BERLIN, 30 (Rador). — La 30 Decembrie, a isbucnit, la ora 6 [...] dimineața, un incendiu în sala [...] expediție a bagajelor a gării Anhalt din Berlin.

Focul a cuprins o serie de birouri precum și ghișeele de vânzare a biletelor.

Biletele sunt vândute de acum [...] altă parte.

Circulația trenurilor continuă [...] și până acum.

OSTILITĂȚILE INTRE SIAM ȘI INDOCHINA AU REINCEPUT

BANGKOK, 30 (Rador). — Corespondentul agenției Stefani transmite:

Un comunicat al comandamentului armatei Thailandului anunță că ostilitățile au fost reluate la frontiera Indochinei, în cursul zilei de Duminecă și că, după două lupte [...] trupele franco-indochineze au fost obligate să se retragă.

IMPRIMERIILE „CUVANTUL“ S. A. R., București, Str. Sărindar 5-7-9